Manly P. Hall

Învățăturile Magice Complete ale Tuturor Timpurilor

Editura Esoteris

Manly P. Hall

Învățăturile Magice Complete ale Tuturor Timpurilor

Există un munte situat în mijlocul Pământului sau în Centrul Lumii, care este deopotrivă mare și mic. Este deopotrivă moale, aspru și pietros. Este departe și totuși foarte aproape, însă invizibil, căci aceasta a fost porunca lui Dumnezeu.

Aici sunt ascunse cele mai importante comori pe care Lumea nu știe să le prețuiască. Acest Munte este bântuit de bestii feroce și de păsări lacome care fac ca drumul până aici să fie dificil și periculos. Aceste creaturi se află în slujba diavolului, care se opune vrerii lui Dumnezeu și fericirii omului.

- *Cavalerii Mesei Rotunde*
- *Ordinul Rozicrucian*
- *Căsătoria Alchimică*
- *Fecioara Lucifera*
- *Misterul Apocalipsei*

Editura:Esoteris
ISBN 973-87521-0-8
ISBN 973-87521-8-3
9 789738 752184
www.esoteris.ro

Manly P. Hall

ÎNVĂŢĂTURILE MAGICE COMPLETE ALE TUTUROR TIMPURILOR

VOL. 3

colecţia ştiinţe oculte
Editura Esoteris
Iaşi 2005

Editura Esoteris Iaşi

Redactor : Miriam Dikol
Tehnoredactor : Christian Dikol
Coperta : Ioan Aurelian Alexoaie
Translator : Mihaela Andronic

www.esoteris.ro
editura@esoteris.ro

Copyright ©. Toate drepturile pentru reproducerea şi traducerea lucrării sunt rezervate Editurii Esoteris Iaşi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HALL, MANLY P.
Învăţăturile magice secrete ale tuturor timpurilor / Manly P. Hall ; trad.: Mihaela Andronic. - Iaşi : Esoteris, 2005- 3 vol.
ISBN 973-87521-0-8
ISBN 973-87521-8-3
Vol. 3 - 2005
I. Andronic, Mihaela (trad.)

133

Printed in ROMANIA

TEORIA ŞI PRACTICA ALCHIMIEI

PARTEA A II - A

Toţi filosofii naturali din ştiinţele hermetice şi-au început munca cu o rugăciune la Alchimistul Suprem, rugându-L pe acesta să-i ajute în realizarea Marii Opere. Rugăciunea care urmează a fost scrisă de un adept necunoscut dintr-o provincie germană.

Rugăciunea alchimistului începător

„Trinitate Sfântă care eşti de nedespărţit, ajută-mă să pătrund în abisul nelimitat al focului etern căci numai în acel foc natura muritoare a omului poate fi schimbată în praf iar corpul nou va străluci. Topeşte-mă şi transformă-mă în focul tău sfânt astfel încât apele divine să mă scoată din întuneric şi să mă ajute să mă nasc din nou. Ajută-mă să mă ridic din cenuşă şi să mă transform într-un corp spiritual pur, care are culorile curcubeului, astfel încât natura mea să fie mântuită şi purificată ca şi Elementele care se află în faţa mea. Difuzează-mă în apele vieţii ca şi cum aş face parte din corpul lui Solomon. Aici focul dragostei tale va primi combustibil nou şi nu va putea fi stins de nimeni. Cu ajutorul acestui foc divin voi deveni în cele din urmă demn să intru în rândul celor virtuoşi. Ajută-mă să fiu sigilat cu Lumina noii lumi şi să obţin nemurirea şi gloria. Amin."

Originea formulei alchimice

Se pare că doar câţiva alchimişti medieval au reuşit să descopere marea taină fără nici un ajutor, iar unii autori afirmă că nici unul dintre ei nu au ajuns la sfârşit fără ajutorul profesorului.

De fiecare dată identitatea acestor profesori a fost ascunsă cu grijă şi chiar şi în Evul Mediu speculaţiile stârneau certuri între oameni.

Se obişnuia ca toţi adepţii înţelepţi să fie numiţi iluminaţi, deoarece această denumire indica că ei posedau adevăratele secrete ale transmutării şi multiplicării.

Aceşti adepţi erau indivizi care apăreau şi dispăreau nelăsând vreo urmă. Există indicii potrivit cărora între aceştia exista un anumit grad de organizare. Cele mai puternice organizaţii alchimice erau : cea a rozicrucienilor, apoi cele ale sectelor arabe şi siriene.

În documentele care urmează sunt referiri la aceste frăţii. Acestea simbolizează că cei care au realizat marea operă erau uniţi şi cunoşteau codurile secrete şi simbolurile ascunse. Se pare că un număr dintre aceşti adepţi iluminaţi locuiau în Arabia, deoarece mai mulţi alchimişti din Europa au fost iniţiaţi în Asia. Când un discipol al artei alchimiste învăţa secretul suprem, el îl păzea cu gelozie şi nu-l dezvăluia nimănui.

Odată cu trecerea anilor, cel care descoperea secretul sau, mai bine spus, cel căruia îi era dezvăluit secretul, căuta nişte tineri demni de a cunoaşte acea formulă. Filozoful îi putea dezvălui taina doar acestuia. Atunci tânărul devenea *„fiul filosofic"* al înţeleptului bătrân, şi acesta din urmă îi încredinţa toate secretele.

Uneori, un adept care găsea un tânăr sincer, îl învăţa principiile fundamentale ale artei, şi dacă discipolul era insistent, el era iniţiat în secret în această Frăţie. Astfel erau păstrate procesele alchimice, dar numărul celor care le cunoşteau era foarte mic.

În timpul secolelor XVI-XVIII un mare număr de adepţi alchimici au călătorit prin Europa după bunul lor plac.

Potrivit unei tradiţii populare, acei adepţi erau nemuritori şi rămâneau astfel cu ajutorul unor medicamente misterioase care reprezentau unul dintre ţelurile adepţilor alchimiei.

Se presupune că unii trăiau sute de ani şi că nu mâncau ci beau doar acest elixir, şi că două picături erau destul pentru a-i ţine în viaţă mult timp. Aceşti oameni misterioşi existau cu siguranţă deoarece existenţa lor este dovedită de mărturii ale unor oameni credibili.

Se presupune că aceştia pot fi găsiţi de cei care sunt calificaţi să-i contacteze. Filosofii predicau că cei asemănători se adună, şi că atunci când discipolul îşi dezvolta virtuţile şi integritatea adepţilor, aceştia apăreau şi îi dezvăluiau acele părţi din procesele secrete care nu pot fi descoperite fără ajutor, căci *„Înţelepciunea este o floare din care albina îşi face mierea şi păianjenul otrava."*

Cititorul trebuie să ia în considerare faptul că formulele şi emblemele alchimiei sunt în primul rând nişte simboluri alegorice.

Odată ce esenţa lor alegorică este înţeleasă, interpretarea lor literară este lipsită de valoare. Aproape toate formulele alchimice au omis intenţionat un element iar filosofii medievali au decis că cei care nu pot descoperi cu ajutorul inteligenţei lor substanţa sau procesul care lipseşte nu sunt calificaţi să cunoască secretele care i-ar ajuta să controleze masele.

Tabla de Smarald a lui Hermes

Cea mai veche şi mai slăvită formulă alchimică este Masa Sacră a lui Hermes. Savanţii nu au căzut de acord cu privire la autenticitatea acestei mese. Unii dintre ei declară ca ea este un fals, dar există dovezi care susţin faptul că masa este foarte veche.

Simbolul acestei mese este de origine masonică. El reprezintă prima formulă alchimică care asociază alchimia metalelor de bază şi alchimia divină a regenerării umane.

În colecţia de manuscrise alchimice a lui Sigismund Bacstrom, există o secţiune care este dedicată traducerilor şi interpretărilor acestei mese remarcabile, care era cunoscută anticilor ca *Tabula Smaragdina*. Dr. Bacstrom a fost iniţiat în Frăţia Rozicrucienilor, pe insula lui Mauritius, de un adept necunoscut care îşi spunea contele de Chazal.

Traducerile şi notele doctorului Bacstrom sunt după cum urmează:

„Masa de smarald, cel mai antic monument al caldeeenilor despre piatra filozofală."

„Această masă dovedeşte originea istoriei alegorice a lui Hiram. Caldeenii, egiptenii şi evreii şi-au luat cunoaşterea din acelaşi izvor; Homer, care relatează istoria într-un mod diferit s-a influenţat din acest original, iar Virgiliu a fost influenţat de Homer."

Secretul alchimiei, potrivit egiptenilor

Din *„Oedipus Aegyptiacus”*, de Kircher

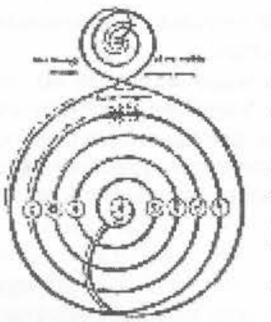

Preoții din Egipt nu numai că foloseau un scarabeu ca simbol al regenerării, dar au și descoperit în obiceiurile acestuia multe analogii cu procesele secrete, prin care metalele de bază pot fi transformate în aur. Ei considerau că oul scarabeului este sământa metalului, iar figura de alături arată drumul acestei semințe prin diferite corpuri planetare până când ajunge în centru și se întoarce din nou la sursa sa deoarece a atins perfecțiunea.

Cuvintele din vârful spiralei se citesc: *„progresul spirală al spiritului terestru”.*

„După ce scarabeul și-a făcut loc printre spirală înspre centrul părții inferioare a figurii, el se întoarce în lumea superioară pe cărarea căreia se găsesc cuvintele: „întoarcerea spiritului în centrul unității.”

Cunoașterea operațiilor secrete ale naturii constituie principalul sens al acestor scrieri antice, dar ignoranța a ieșit din mitologia sa, iar clasa inferioară a oamenilor a preschimbat-o în idolatrie.

Traducerea din documentul antic original *„Chaldee”, „Operele secrete ale lui CHiram cel unic”* este următoarea:

Este un adevăr și nu o minciună faptul că cel Superior este de acord cu cel Inferior, iar cel Inferior este de acord cu cel Superior, și acestea formează o operă unică.

Deoarece toate lucrurile își datorează existența Voinței Celui Unic, toate lucrurile își au originea în Unicul lucru care este cel mai ascuns de Orânduirea singurului Dumnezeu.

Tatăl acelui lucru unic este Soarele, Mama sa este Luna, iar vântul este cel care-l duce în pântecul său; doar un singur lucru este Tatăl tuturor lucrurilor din Univers. Puterea sa este deplină după ce se unește cu Pământul.

- (*procesul primei distilări*) Separați acel pământ spirtos de cel dens cu ajutorul căldurii și cu multă atenție!

- (*ultima digestie*) Acesta urcă din pământ în Rai și coboară din nou renăscut, iar Superiorul și Inferiorul au puteri mai mari. Azoth urcă de pe Pământ, din fundul eprubetei, și coboară din nou pe Pământ, iar prin această circulație continuă Azoth este din ce în ce mai subtil iar atomii solari devin un Azoth solar, adică adevăratul mercur. Această circulație a Azoth-ului solar trebuie să continue până când acesta încetează de unul singur iar pământul îl absoarbe.

Prin aceasta veți lua parte la secretele Lumii întregi. Așa cum materia neagră trebuie să devină albă și roșie, și cea roșie trebuie să atingă perfecțiunea din punct de vedere medicinal și pentru toate metalele, atunci aceasta este capabilă să păstreze mintea sănătoasă în corpul sănătos până când perioada naturală de viață este multiplicată la infinit. Aceasta este numită gloria întregii lumi, și așa cum studiul și contemplarea lui [*Lapis Philosophorum*] se armonizează cu adevărul divin, aceasta înnobilează mintea noastră și o îndreaptă spre Creatorul nostru.

Dacă acesta ne va permite să practicăm Alchimia, atunci principiile avariției, invidiei și răului vor dispărea și inimile noastre vor fi pline de recunoștință deoarece Dumnezeu a fost așa de bun cu noi.

Prin urmare filozofii spun că L.P. fie găsește un om bun, fie face un om bun.

Astfel întunericul va ieși din voi. Prin revigorarea organelor sufletul comunică cu obiectele exterioare deoarece sufletul trebuie să dobândească puteri mari nu numai pentru concepție ci și pentru recepție. Dacă dorim să obținem mai multă cunoaștere, organele și izvoarele secrete ale vieții fizice fiind revigorate și întărite, soarele trebuie să dobândească puteri noi pentru a concepe și a primi. Dacă ne rugăm la Dumnezeu pentru cunoaștere și dacă rugăciunile noastre sunt însoțite de credință, toată obscuritatea va dispărea.

Acesta nu este cazul tuturor posesorilor deoarece mulți dintre ei s-au mulțumit doar cu transmutarea metalelor.

Aceasta este puterea tuturor puterilor. Acest lucru indică faptul că L. P. posedă toate puterile care sunt ascunse în natură și nu vrea să le distrugă, ci să le regenereze din materie în cele trei departamente ale naturii.

Astfel voinţa va depăşi toate lucrurile şi va transmuta tot ceea ce este delicat şi neprelucrat. Aceasta va cuceri orice lucru deoarece cel mai subtil oxigen se află în natură. Acest oxigen va avea mai multă putere şi la fiecare multiplicare puterea sa va deveni de necalculat. Puterea aceasta multiplicată va penetra orice lucru solid, de exemplu aurul şi argintul.

Astfel a fost creată Lumea. Clasificările care vor urma acest drum sunt ascunse. Eu sunt numit Chiram Telat Mechasot, cel cu o singură esenţă, dar cu trei aspecte. În această Trinitate se ascunde înţelepciunea întregii Lumi.

Se crede că Hermes este Moise sau Zoroastru. Hermes este reprezentat de un şarpe iar şarpele era folosit ca emblemă a cunoaşterii sau a înţelepciunii.

Şarpele este întâlnit adesea printre hieroglifele vechilor egipteni. Aceştia foloseau şi globul înaripat, Soarele, Luna şi dragonii drept simboluri, iar egiptenii demonstrau cunoaşterea sublimă a lui Lapis Philosophorum.

Acum voi încheia ceea ce am spus despre efectele Soarelui.

Sfârşitul Tabulei Smaragdina.

Ceea ce am spus despre munca solară s-a încheiat.

Sămânţa perfectă este gata de multiplicare.

Aceasta este adevărata *Tabula Smaragdina Hermetis.*

O scrisoare de la fraţii R.C.

Deşi Eugenius Philalethes nu a recunoscut că a făcut parte din Ordinul Rozicrucian, este foarte probabil ca el să fi fost conducătorul acestei organizaţii timp de câţiva ani.

Într-o operă intitulată *„Lumen de Lumine"*, sau *„A New Magical Light Discovered and Communicated to the World"*, publicată în Londra în 1651, Eugenius Philalethes prezintă o scrisoare remarcabilă care aparţinea Ordinului Rozicrucian. Această scrisoare este însoţită de o figură emblematică care simbolizează procesele şi formulele pietrei filozofale.

Epistola este un exemplu excelent al sistemului Rozicrucienilor de combinare a speculaţiilor teologice abstracte cu formulele chimice concrete.

Cu ajutorul unor materiale cuprinse în diverse capitole ale acestei cărţi, cititorul ar putea la fel de bine să-şi propună să rezolve ghicitoarea din acest hieroglif.

O scrisoare de la Rozicrucieni referitoare la muntele magic şi invizibil şi la comoara pe care o ascunde:

„Fiecare om îşi doreşte să-şi depăşească condiţia, să posede comori de aur şi de argint (*intelect şi suflet*) şi să pară mare în ochii lumii.

Dumnezeu a creat toate lucrurile spre folosul omului, pentru ca acesta să le stăpânească şi să recunoască bunătatea şi atotputernicia lui Dumnezeu, să-i mulţumească pentru binefacerile Sale, să-L respecte şi să-L slăvească.

Dar oamenii nu se prea gândesc la aceste lucruri şi îşi irosesc zilele fără a avea un scop. Aceştia nu caută comorile acolo unde acestea au fost lăsate de Dumnezeu, care se aşteaptă ca omul să le caute acolo. Dar nimeni nu se străduieşte să caute aceste comori şi prin urmare nimeni nu le găseşte, deoarece drumul spre aceste comori este necunoscut de către oameni şi ascuns astfel încât să nu poată fi găsit cu uşurinţă.

Deşi este foarte dificil să găsească această cale şi acest loc, omul nu ar trebui niciodată să înceteze să caute.

Dumnezeu nu doreşte să ascundă nimic de slujitorii Săi şi prin urmare, în această epocă, înainte de Judecata de Apoi, toate aceste lucruri vor fi dezvăluite celor care sunt demni. El însuşi a spus: *„tot ceea ce a fost tăinuit va ieşi la iveală şi va fi făcut cunoscut omenirii".*

Fiind mişcaţi de spiritul lui Dumnezeu, noi propovăduim lumii vrerea acestuia, vrere pe care am făcut-o cunoscută şi am publicat-o în mai multe limbi.

Majoritatea oamenilor fie ponegresc, fie dispreţuiesc Manifestul nostru, fie renunţă la spiritul Domnului şi aşteaptă ca noi să-i îndrumăm, presupunând că noi îi vom învăţa să facă aur cu ajutorul artei sau că îi vom acoperi cu comori, astfel încât ei să se poată făli în faţa lumii, să o facă pe grozavii şi să pornească războaie, să se transforme în cămătari, oameni lacomi şi beţivi, să ducă un trai necinstit şi să-şi pângărească viaţa cu multe alte păcate; aceste lucruri vin în opoziţie cu vrerea lui Dumnezeu. Aceşti oameni ar trebui să fi învăţat de la cele zece fecioare (*cele cinci nesăbuite cerând ulei de la cele cinci înţelepte*) că lucrurile nu stau chiar aşa.

Este indicat ca fiecare om să muncească pentru comoara sa fiind ajutat de Dumnezeu şi să caute de unul singur cu perseverenţă.

Înţelegem intenţiile perverse ale acestor indivizi din scrierile lor cu ajutorul revelaţiilor lui Dumnezeu. Preferăm să ne astupăm urechile pentru a nu auzi urletele şi zbieretele acestor oameni care strigă în zadar după aur. Deoarece refuzăm să-i ajutăm, ei ne aduc injurii şi ne calomniază neîncetat, însă nu noi, ci Dumnezeu îi va judeca pentru faptele lor când va veni vremea.

Am înţeles din scrierile tale că ştii să foloseşti Sfânta Scriptură şi că te afli în căutarea lui Dumnezeu. Tu şi mulţi alţii meritaţi un răspuns cu care vă suntem datori, deoarece aceasta este vrerea lui Dumnezeu şi povaţa Sfântului Duh.

Există un munte situat în mijlocul Pământului sau în Centrul Lumii, care este deopotrivă mare şi mic. Este deopotrivă moale, aspru şi pietros. Este departe şi totuşi foarte aproape, însă invizibil, căci aceasta a fost porunca lui Dumnezeu. Aici sunt ascunse cele mai importante comori pe care Lumea nu ştie să le preţuiască. Acest Munte este bântuit de bestii feroce şi de păsări lacome care fac ca drumul până aici să fie dificil şi periculos. Aceste creaturi se află în slujba diavolului care se opune vrerii lui Dumnezeu şi fericirii omului.

Acum cei demni pot găsi acest drum dacă se străduiesc în această privinţă. La acest munte trebuie să vă duceţi într-o noapte lungă şi întunecată şi înainte de a începe călătoria trebuie să vă pregătiţi prin rugăciune.

Mergeţi tot înainte pe cărarea care duce spre munte, însă nu întrebaţi nici un om pe ce drum trebuie să apucaţi. Urmaţi-vă doar ghidul care vi se va arăta, şi cu care vă veţi întâlni pe drum, fără ştiinţa voastră. Acest ghid vă va duce la munte la miezul nopţii, când toate lucrurile sunt tăcute şi întunecate.

Trebuie să vă înarmaţi cu foarte mult curaj pentru a nu da înapoi din cauza fricii. Nu aveţi nevoie nici de sabie, nici de alte arme, trebuie doar să cereţi ajutorul lui Dumnezeu din toată inima.

Când veţi ajunge la destinaţie, primul miracol care vă va ieşi în cale este următorul: se va porni un vânt puternic care va zgudui muntele şi va fărâma stâncile în bucăţi. Vă veţi întâlni cu lei, dragoni şi alte bestii feroce, dar nu trebuie să vă fie frică de acestea.

Fiţi fermi şi nu faceţi cale întoarsă deoarece ghidul care v-a adus va face tot ce poate pentru a vă ajuta. Comoara nu se va zări încă, însă va fi pe aproape. După acest vânt va urma un cutremur, care va distruge toate lucrurile lăsate de vânt, şi va face totul plat. Aveţi grijă să nu cădeţi. După ce a trecut şi cutremurul, va urma un foc care va arde toate gunoaiele pământeşti şi va descoperi comoara, însă nu o veţi putea vedea încă.

Aproape de venirea zorilor, veţi vedea steaua de dimineaţă şi la răsărit veţi putea vedea comoara. Lucrul cu desăvârşire perfect, din ea este o anumită tinctură cu care lumea poate fi vopsită, transformându-se astfel în aer pur. Dacă veţi folosi această tinctură aşa cum vă va învăţa ghidul dumneavoastră, vă veţi transforma într-un om tânăr şi nu veţi mai suferi de nici un fel de boală. Această tinctură vă va ajuta să găsiţi nişte perle deosebit de frumoase.

Nu vă însuşiţi nimic, ci fiţi mulţumiţi cu ceea ce vă va comunica îndrumătorul. Slăviţi-L neîncetat pe Domnul pentru darul Său şi aveţi grijă să nu-l folosiţi în scopuri lumeşti. Folosiţi darul Său cu înţelepciune. Duceţi un trai moderat şi feriţi-vă de păcat, căci dacă nu respectaţi aceste porunci ghidul vă va confisca această fericire. Trebuie să ştiţi că cei care abuzează de această tinctură şi nu duc o viaţă exemplară şi pură, îşi vor pierde privilegiul şi nu vor avea nici o şansă să-l mai recupereze, odată ce l-au pierdut.

Dacă transcendentaliştii au dreptate şi ceremoniile de iniţiere ale Ordinului Rozicrucian aveau loc în lumile invizibile care înconjoară şi se întrepătrund cu Universul vizibil, este posibil să privim această alegorie nu numai ca pe o formulă alchimică ci şi ca pe un ritual de iniţiere. După cum am menţionat deja, este foarte dificil să găsim o formulă exactă pentru toate aceste operaţii alchimice. Cea pe care am prezentat-o aici este cea mai completă dintre toate formulele disponibile.

Colectarea razelor şi energiilor corpurilor celeste din roua care se aşază este un proces pe care Paracelsus l-a folosit cu succes de foarte multe ori.

Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că aceste operaţiuni nu sunt destinate decât celor care au fost iniţiaţi în mod corespunzător în această artă secretă. O adevărată revelaţie în ceea ce priveşte una dintre operaţiile Medicinii universale ce poartă numele de Piatra Filozofală."

Această epistolă a fost scrisă de faimosul filozof din Leyden şi semnată când se afla pe patul de moarte cu propriul său sânge; toate acestea se petreceau în anul 1662.

Dragului meu
văr şi fiu, adevăratul filosof hermetic,

Dragul meu văr şi fiu,

Deşi eram decis să nu dau nimănui în scris secretul înţelepţilor din antichitate, datorită afecţiunii şi dragostei pe care ţi-o port, mi-am asumat această sarcină, deoarece suntem rude şi îndeosebi pentru că această viaţă temporală este scurtă iar arta foarte întunecată; dar fiule, îţi spun de pe acum, că această bijuterie preţioasă nu aparţine mulţimii şi că acest dar primit de la Dumnezeu trebuie tratat creştineşte.

Prin urmare te conjur:

1. Să stai departe de oamenii răi, lacomi sau de criminali.
2. Să nu exalţi în nici un fel.
3. Să încerci să propovăduieşti gloria Creatorului tuturor lucrurilor şi să nu te apropii niciodată de bunurile vecinului tău pentru ca Domnul să nu se poată plânge de tine în ziua judecăţii.

Am notat în acest tratat o parte considerabilă din împărăţia cerurilor, am şlefuit această comoară cu propriile mele degete şi de aceea am semnat această lucrare cu sângele meu când m-am aflat pe patul de moarte la Leyden.

Operaţia: În numele lui Dumnezeu luaţi cea mai pură şi cea mai curată sare de mare, aşa cum a făcut-o însuşi Soarele, acea sare care este adusă pe mare tocmai din Spania (*Eu foloseam sarea care venea de la Sfântul Huber*). Apoi lăsaţi-o să se usuce într-un cuptor călduţ, mărunţiţi-o în mojar până ce se transformă într-un praf pentru a se putea dizolva cu uşurinţă şi muiaţi praful respectiv în roua-apă care trebuie neapărat strânsă în luna iunie. Când este lună plină, vedeţi momentul în care cade roua odată cu vântul de est sau de sud-est.

Apoi trebuie să înfingeţi în pământ nişte beţe înalte de un picior şi jumătate. Deasupra a două sau trei dintre aceste beţe, aşezaţi patru tăbliţe pătrate de sticlă iar atunci când va cade roua, ea se va aşeza pe aceste tăbliţe ca un vapor, apoi pregătiţi nişte recipiente de sticlă şi lăsaţi roua să se scurgă de pe marginea tăbliţelor în recipientele respective.

Repetaţi această procedură până când reuşiţi să strângeţi suficientă rouă. Este indicat să executaţi această operaţie când este lună plină căci după aceea va fi mult mai greu.

Razele solare trimise de soare aduc cu ele sulf solar, respectiv focul divin. Aceste raze se cristalizează în contact cu razele lunii.

Razele solare mai intră în contact şi cu emanaţiile care ies la iveală din suprafaţa pământului şi sunt din nou cristalizate într-o substanţă parţial tangibilă care se dizolvă în apă pură. Această substanţă poartă numele de *„muntele magic al lunii"* şi R.C. menţionează această denumire într-o scrisoare.

Cristalizarea razelor solare şi lunare în apă (*rouă*) produce *„pământul virgin"*, o substanţă pură, invizibilă, necontaminată de materia materială. Când cristalele sunt umede, acestea sunt verzi şi când se usucă sunt albe.

Muntele Magic Invizibil

Din *„Lumen de Lumine"*, de Philalethes

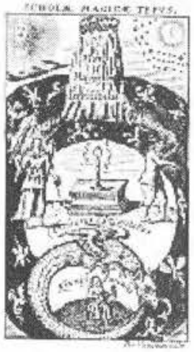
SCHOLA MAGICÆ TYPUS.

La pagina 24 a acestei cărţi Eugenius Philalethes descrie muntele magic după cum urmează: „Acesta este tipul magic emblematic pe care mi l-a dat Thalia în Guiana invizibilă. Prima şi partea superioară reprezintă munţii lunii. Filosofii îi mai numesc şi munţii din India, în vârfurile cărora creşte faimoasa şi secreta Lunaria. Aceasta este o plantă uşor de găsit care se dezvăluie şi străluceşte doar la căderea nopţii. Pământul de pe aceşti munţi este foarte roşu şi deosebit de moale. Se întâlnesc la tot pasul stânci cristaline pe care filozofii le numesc sticla şi piatra lor; păsările şi peştii strâng aceste pietre. Despre aceşti munţi vorbeşte şi Hali Arabul, un autor excelent; acesta a spus:

„Du-te, fiule, în munţii din India, în peşterile lor şi ia de acolo acele pietre preţioase care se dizolvă sau se topesc în apă când sunt amestecate. Se pot spune multe lucruri despre acest munte dacă am avea dreptul de a publica misterele lor, însă îţi voi mai spune doar un lucru: aceşti munţi devin foarte periculoşi odată cu căderea nopţii deoarece sunt bântuiţi de foc şi de alte apariţii stranii, de anumite spirite care se bălăcesc lasciv în sperma lumii şi îşi lasă urmele în ea, producând adesea multe generaţii monstruoase.

Accesul și pelerinajul în acest loc, primejdiile care îi pândesc pe cei care încearcă, sunt descrise cu lux de amănunte de rozicrucieni".

Von Welling sugerează să se extragă viață solară din apă stătătoare, dar nu știe nici ce denumire să dea esenței astfel extrase nici care sunt procesele prin care trebuie să treacă astfel încât să îi sporească puterile.

Totuși, indiciul său este destul de prețios și de neobișnuit:

„Luați apă dulce, curată și sigilați-o într-o sticlă mare, lăsând un sfert din sticlă goală. Lăsați sticla la soare câteva săptămâni, până când intră în putrefacție și se poate observa precipitarea de la fundul recipientului. Dacă reușiți să distilați corespunzător această substanță, veți produce un ulei al cărui mod de întrebuințare este cunoscut numai de către înțelepți".

Filosoful din Leyden continuă:

„După ce ați strâns suficientă rouă, închideți sticla etanș și păstrați-o așa până când o veți folosi, așa încât spiritele pe care le conține să nu se evaporeze.

Păstrați-o într-un loc răcoros astfel încât să nu poată fi atinsă de căldură căci dacă nu faceți acest lucru spiritul subtil se va ridica și va pleca. Atunci când ați umplut sticla cu rouă, trebuie să o sigilați foarte bine cu ceară.

Apoi, în numele Domnului, luați o cantitate din această apă-rouă, puneți-o într-un recipient de dizolvare curat, apoi împrăștiați un pic din praful de sare menționat mai sus în sticlă pentru a se dizolva și continuați să introduceți acest praf de sare în recipient până când sarea va reuși să rămână în sticlă fără a se dizolva.

Luați o cantitate din această substanță compusă și puneți-o într-o fiolă rotundă cu gât subțire, umpleți-o cu apă și acoperiți-o cât de bine puteți pentru ca spiritul subtil din interiorul recipientului să nu dispară. În acest caz întreaga operație nu ar mai avea nici o valoare.

Lăsați argila cu care ați acoperit fiola să se usuce și puneți-o într-un cuptor. Aprindeți focul și lăsați recipientul respectiv acolo timp de 40 sau 50 de zile, însă aveți grijă ca vaporii din apă să iasă încontinuu și veți observa cum această substanță se înnegrește, acesta fiind un semn al descompunerii.

Când scoateți acest recipient, pregătiți cuptorul. Puneți recipientul ce conține materia într-un alt vas pentru a se coagula, dați-o la foc mic și continuați această procedură timp de 12 sau 15 zile până când materia va începe să se coaguleze și să se fixeze în jurul sticlei precum sarea gri.

Apoi opriți focul pentru ca cuptorul să se răcorească.

Apoi pregătiți din nou celălalt cuptor pentru descompunere ca mai înainte.

Lăsați focul să ardă cu aceeași intensitate ca data trecută.

Faceți această operațiune timp de 12 zile și veți vedea iarăși cum materia e descompune.

Aveți grijă ca chitul și sticla să nu pățească nimic.

Când puneți sticla în cuptorul pentru descompunere aveți grijă ca gâtul sticlei să fie acoperit cu un dop de lemn sau de sticlă care se potrivește exact și ca amestecul din interior să nu ajungă până la dop.

Când vedeți că substanța s-a înnegrit, lăsați sticla să se coaguleze și când începe să aibă o culoare gri spre alb puneți-o pentru a treia oară la descompus până ce veți observa că apa este curată și transparentă și că procesul de purificare i-a dat culoare zăpezii.

Abia acum totul este pregătit și substanța devine o sare solidă, care se va topi pe o farfurie fierbinte de argint precum ceara.

Înainte de a scoate sarea, puneți-o din nou în cuptorul pentru descompunere pentru a se dizolva, lăsați-o să se răcească, deschideți sticla și veți vedea că materia s-a împuținat cu o treime.

În locul apei sărate de înainte veți avea o apă dulce pe care filosofii au ascuns-o sub diferite denumiri precum *„mercurul adevăraților filosofi", „apa din care se fabrică aurul și argintul"*; se spune că tatăl acestei ape este aurul și mama sa este argintul. În această apă se întâlnesc astfel puterile ambelor corpuri celeste.

Rețetă: dacă luați cinci picături din această apă, vă veți îmbunătăți puterea de înțelegere și memoria; astfel veți putea vedea multe lucruri minunate de care majoritatea oamenilor nu au auzit și despre care nu voi scrie din cauza jurământului pe care l-am făcut în fața lui Dumnezeu. După ce veți lua această substanţă veţi simţ că puterea cerului şi a stelelor se află în dumneavoastră.

Veţi reuşi să înţelegeţi toate artele secrete şi veţi învăţa să cunoaşteţi toate creaturile naturii şi astfel veţi reuşi să-L cunoaşteţi pe Dumnezeu, Creatorul oamenilor, al cerului şi al pământului. Înţelepciunea dobândită astfel prin intermediul acestei ape vii te va ajuta aşa cum a făcut şi în cazurile lui Moise, Solomon, ale sfinţilor şi rozicrucienilor."

Von Welling, în tratatul său intitulat *„Salt, Sulphur and Mercury"*, ne dezvăluie încă un secret despre care nu se menţionează nimic în scrierile alchimice; este vorba despre faptul că alchimiştii cunoşteau nu numai secretul transmutării metalelor ci şi un sistem filosofic şi cosmologic complet bazat pe quabbala. Potrivit spuselor acestui autor, sarea universală *(în forma sa lichidă)* este un leac pozitiv pentru toate bolile fizice ale omenirii. Aceasta se găseşte în toate lucrurile vii, însă se poate obţine mai uşor din unele decât din altele. Această afirmaţie se referă îndeosebi la pământul virgin.

Este vorba despre solventul universal, *„alkahest"*. Von Welling mai afirmă că în primele etape ale preparării sale această sare va vindeca toate bolile de inimă.

Filosoful anonim din Leyden continuă după cum urmează :

„După aceea, fiul meu, vei folosi această apă binecuvântată la prepararea unei tincturi pentru metale. Ia o cantitate din această apă paradisiacă, din apa celestă a lui Mercur, în numele Domnului şi pune-o într-un recipient să se dizolve. Las-o la foc mic astfel încât să simtă căldura şi pregăteşte aur purificat pentru elixirul roşu sau argint pentru elixirul alb. Mărunţiţi aurul sau argintul şi aruncaţi-l treptat în sticla care se dizolvă şi care conţine apa sacră aşa cum ai făcut la început cu sarea.

Aceasta se va topi precum gheaţa în apă călduţă. Repetaţi această operaţiune până când aurul şi argintul rămân acolo timp de patru zile fără să se dizolve.

Apoi puneţi această soluţie dizolvată într-un recipient rotund, umpleţi-l cam două treimi, închideţi-l etanş şi apoi aurul şi argintul se vor dizolva în întregime şi se vor înnegri. Atunci să pregătiţi încă un cuptor pentru uscare.

Filosofii spun că nu există dizolvare posibilă a trupului fără coagularea spiritului deoarece acestea două sunt amestecate în proporţii egale, esenţa corpului transformându-se într-o profundă natură spirituală.

Pe de altă parte, virtutea spirituală esenţială incomprehensibilă poate deveni corporală cu ajutorul focului, deoarece între acestea două există o foarte strânsă relaţie de prietenie.

Admirandum Naturae Operationem in Archidoxes Cognitam.

Cu acest praf puteţi opera şi cu metalele. Luaţi cinci părţi de aur şi de argint curat şt topiţi aceste metale într-un creuzet.

Împachetaţi medicamentul în ceară, aruncaţi-l înăuntru în cuptor, lăsaţi-l la foc puternic timp de o oră, apoi scoateţi creuzetul calcinat şi aruncaţi o zecime din metalele imperfecte care se vor transforma imediat în aur pur ca acele metale extrase din mină şi făurite prin topire.

După ce îi veţi spori puterea prin descompunere şi coagulare, a cincea oară se va descompune în trei zile şi se va coagula în 24 de ore, transformându-se într-o piatră roşie, strălucind precum cărbunele în flăcări.

Această substanţă albă se va transforma într-o rază de lumină albă.

Luaţi o parte din această substanţă coagulată şi amestecaţi-o cu aur şi argint topit. Se va transforma din nou într-un medicament perfect şi o singură parte va schimba o sută de mii de părţi de metale imperfecte în aurul şi argintul cele mai pure.

Până aici am ajuns eu cu experimentele şi nu am îndrăznit să merg mai departe căci lăsând materia să se dizolve de şase ori în douăsprezece ore, s-a subţiat atât de tare încât cea mai mare parte din ea a trecut prin sticlă şi a produs un miros de-a dreptul insuportabil.

Ai grijă să nu ţi se întâmple şi ţie acelaşi lucru.

Aş putea să mai spun multe alte lucruri despre această artă, aş putea să te învăţ să prepari tot felul de pietre preţioase şi alte lucruri de acest gen dar mi-ar trebui foarte mult timp şi foarte multă hârtie, deoarece această artă nu are limite.

Intenţia mea a fost, dragul meu văr şi fiu, să te iniţiez în misterele naturii şi în această ştiinţă sacră şi cred că am reuşit să fac ceea ce mi-am propus."

Scrisoarea se încheie astfel :

„Munceşte cum am făcut şi eu înaintea ta, teme-te de Dumnezeu, iubeşte-ţi aproapele din adâncul sufletului tău.

Atunci când vei începe lucrul, mulţi dintre fraţii noştri ţi se vor arăta în particular. Eu am scris doar adevărul pe care l-am descoperit prin rugăciune şi prin studierea Naturii. Am văzut minunile acesteia cu proprii mei ochi şi i-am extras puterea cu propriile mele mâini.

Am semnat acest testament cu propriul meu sânge în ultima zi a vieţii mele, pe patul de moarte.

Actum Leyden, 27 martie 1662."

Figurile alchimice şi hermetice

ale lui Claudius de Dominico Celentano Vallis Novi,
aşa cum apar într-un manuscris scris la Napoli, în 1606.

Cel mai bun mod de a introduce un căutător al misterelor filosofiei simbolice în *„arta regală"* este să-i pui la dispoziţie un exemplu autentic de scriere alchimică.

Textul acestui manuscris este la fel de enigmatic ca diagramele care îl însoţesc.

Cel care va medita asupra semnificaţiei profunde a acestei cărţi va reuşi să pătrundă în misterele misticismului.

O persoană necunoscută, în mâinile căreia a ajuns din întâmplare acest manuscris, a scris despre acesta:

„Datorită desenelor şi prezentărilor însoţite de ilustraţii, manuscrisul are o importanţă deosebită pentru Rozicrucieni şi pentru ordinul contemporan al Francmasonilor.

Prima şi cea mai mare parte dintre diagrame se referă la filosofia hermetică şi explică doctrinele şi învăţăturile sale.

Printre aceste desene se află şi portretele marilor profesori, dar şi reprezentări satirice ale falşilor cu păreri eronate.

Această parte, aranjată în mod sistematic, prezintă într-un mod foarte clar dezvoltarea culorilor proceselor alchimice, ce se transformă din albastru-auriu şi negru în alb şi trandafiriu.

Această carte tratează schimbările care au loc în oameni şi nu procesul de fabricare a aurului.

După gradul negrilor (*întoarcerea în haosul de unde purced toate creaţiile*), urmează gradul neofiţilor sau *„naşterea din nou"*, care este repetată adesea cu o luciditate impresionantă.

Acest Manuscris nepublicat aparţine Ordinului Rozacrucienilor şi Francmasonilor.

Căutarea prin muzeele şi bibliotecile din Germania a demonstrat că nu există vreun alt manuscris asemănător cu acesta.

Pe lângă cele 26 de file reproduse mai jos, mai există 10 sticle sau retorte, fiecare dintre ele fiind umplută cu substanţe de diverse culori. Aceste sticle pot fi descrise cu atâta uşurinţă încât nu este necesar să le reproducem în această carte.

Prima sticlă (*din deschiderea căreia iese o tufă de aur cu trei boboci*) conţine un lichid de un albastru spre gri şi imaginea aceasta poartă numele de *„argintul nostru viu"*.

Sub vas se află un vers care conţine nişte cuvinte semnificative: *„Va avea veşminte albe în loc de negre şi apoi roşii"*.

A doua sticlă (*din gâtul căreia ies patru flori de aur*) conţine tot o substanţă, de o nuanţă de albastru-argintiu, şi poartă numele de *„argint viu"*.

Sub sticlă se află următoarea povaţă: *„transformaţi corpul în spirit şi vulgarul în graţie astfel încât corporalul să devină spiritual"*.

A treia sticlă este în întregime neagră şi are un trunchi de copac auriu cu şase ramuri curăţate, care se termină în cinci crengi, care se termină la rândul lor în nişte noduri care ies din gâtul sticlei. Starea acestei substanţe poartă denumirea de *„întunericul care iese la iveală prin capul corbului"*.

Sub sticlă se află următoarea afirmaţie: *„tinctura filosofilor este ascunsă în aer la fel cum sufletul este ascuns în corpul omului"*.

A patra sticlă este de un negru foarte închis şi este numită *„capul corbului"*. Nimic nu iese din gâtul sticlei deoarece pământul este descris ca fiind *„cufundat în haos"*.

La fundul *celei de-a cincea sticle* se află o substanţă de un albastru spre gri iar partea superioară a recipientului conţine o substanţă de culoare cărămizie.

Deasupra acestei sticle se află cuvintele: *„capul celui de-al şaselea corb"*, iar dedesubt este adăugată afirmaţia: *„la fundul acestui recipient se nasc viermii"*.

Partea inferioară a *celei de-a şasea sticle* are o culoare de albastru spre gri iar partea superioară este în întregime neagră; acest desen poartă numele de *„capul celui de-al şaptelea corb"*.

Un copil stă lângă această sticlă şi în ceea ce îl priveşte sunt scrise următoarele cuvinte: *„Acest nou-născut, fiul negru, este numit* elixir *şi se va transforma într-un alb desăvârşit".*

A şaptea sticlă este neagră în partea inferioară şi neagră şi roşie în partea superioară.

Procesul acesta este descris după cum urmează: *„negrul mai negru decât negru, căci multe culori diverse vor apărea. Aceşti nori negri vor coborî în corpul de unde au venit iar uniunea dintre corp, suflet şi spirit se va fi desăvârşit şi se va întoarce în cenuşă".*

A opta sticlă este separată pe orizontal de o fâşie aurie, de la care purcede o tulpină de aur cu cinci frunze care ies prin gâtul sticlei. Conţinutul recipientului este transparent şi este scris că: *„norii cei negri au trecut şi a venit în locul lor albul cel mai pur".*

A noua sticlă (din gâtul căreia iese un trandafir de un alb auriu) este umplută parţial cu un lichid transparent. Trandafirul pare să spună că *„Cel care mă înălbeşte mă va face roşu".*

Cea de-a zecea şi ultima sticlă reprezintă perfecţionarea întregii creaţii. Partea inferioară a recipientului este umplută cu elixirul de culoarea sângelui iar din gâtul său se ridică un trandafir roşu de o neasemuită frumuseţe şi cu multe petale.

După ce afirmă că toate planetele au luat parte la desăvârşirea creaţiei, autorul documentului conchide: *„I-am dat spiritului atât de mult aur şi argint încât nu va sărăci niciodată".*

În dedicaţia sa autorul Manuscrisului declară că el a descris toate operaţiile necesare pentru Marea Operă.

El se roagă Sfântului Duh ca să fie inclus în rândul celor care au studiat această Ştiinţă nobilă şi afirmă că va urma întotdeauna calea cea dreaptă.

Principala sa sursă de informaţie este alcătuită din scrierile filosofilor Thomas Aquinas, Raymond Lully şi Arnold de Villa Nova."

Pentru a se proteja împotriva persecuţiilor teologiei despotice, alchimiştii medievali şi-au redactat filosofia în terminologie creştină, cu toate că secretele acestei arte proveneau în mare parte din Egipt şi Arabia.

Mahomedanii erau maeştri în ştiinţele hermetice şi chiar şi Paracelsus a luat de la ei o mare parte din cunoaşterea sa.

În manifestele lor rozicrucienii dezvăluie sursa arabă a acestor doctrine secrete.

Nu trebuie uitat faptul că asocierea învăţăturilor chimice cu simbolismul Bibliei a fost un gest folositor.

În căutarea Scripturilor pentru a găsi marea taină din Israel, cabaliştii au întărit interpretările alchimice ale Bibliei deoarece sufletul alchimiei este unul şi acelaşi cu sufletul Cabalei. Ambele şcoli au acelaşi scop şi au de-a face cu misterele regenerării umane, în ciuda discrepanţelor evidente din simbolismul lor.

Publicarea acestui Manuscris pune la dispoziţia studentului cele mai profunde secrete ale Artei Alchimice. La început, prima sarcină de descifrare va părea lipsită de speranţă iar cel superficial va fi tentat să-şi bată joc de posibilitatea ca o cunoaştere adevărată să fie perpetuată într-un astfel de document.

Batjocoritorul nu-şi va da seama că unul dintre scopurile acestui document este de a părea ridicol şi de a-şi păstra astfel taina, pentru ca ea să nu poată fi descoperită de cei profani.

Câteva foi descriu munca de-o viaţă a unui om care şi-a dedicat viaţa sarcinii de descoperire a Fecioarei Lumii.

După ani de cercetare şi experimente, zile de muncă neîncetată, nopţi de rugăciune şi de meditaţie, acesta şi-a atins scopul.

Aceasta este povestea adevărată spusă de imaginile groteşti care sunt desenate pe aceste pagini şterse.

Unii oameni îşi vor da seama că adevărurile fundamentale ale vieţii sunt nişte impresii imperfecte exprimate prin simboluri fizice. Doar cei care au trecut prin munca naşterii spirituale pot înţelege şi admira eforturile patetice de a picta pentru alţii cunoaşterea care se află încuiată în inima celui care ştie acest lucru.

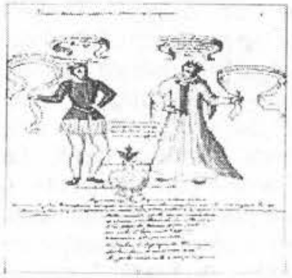

Foaia unu: pe rândul de sus este scris: *„medicina noastră din antichitate era făcută din obiecte naturale."* Regelui şi rRginei li se spune că vor avea un fiu *„în doi copaci de vin"*, care va semăna cu tatăl său şi care nu va avea egal pe lume. Deasupra vazei este scris: *„verde şi alb". „Vaza are culoare, florile sunt verzi." „Apa noastră, argintul nostru."* Mai jos este scris: *„Materialul din care este făcută piatra filosofală este acea apă vâscoasă pe care frigul o congelează. Este mercurul fiert şi îngroşat, preparat în pământ neutru, cu o căldură sulfuroasă, şi acesta este numit primul material al metalelor."*

„În caverne este întuneric, iar dacă este găsită o piatră pe care natura a făcut-o cu mii de ani în urmă, această piatră îi va aduce celui care o va lua, numai necazuri. Ascultaţi cu atenţie ceea ce vă spun căci vă spun doar adevărul şi nu doresc să vă înşel.”

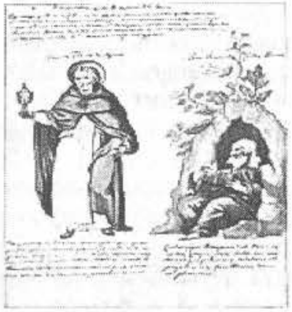

Foaia doi: la început este un citat din Thomas Aquinas despre compoziţia pietrei filozofale care este descrisă ca fiind transparentă; în ea pot fi văzute toate elementele. Dedesubtul imaginii lui Thomas Aquinas este un paragraf în care este lăudată excelenţa pietrei filozofale şi în care se spune că din una dintre substanţele acesteia pot deriva alte trei iar din cele trei pot ieşi alte două. La dreapta lui Thomas Aquinas este Raymond Lully, care stă în uşa locuinţei sale. Sub picioarele sale este un citat al acestui alchimist faimos care începe cu întrebarea: *„Ce este piatra filosofală?”*. După ce declară că aceasta are culoarea roşie, Lully jură că a spus adevărul şi că nu poate spune mai mult.

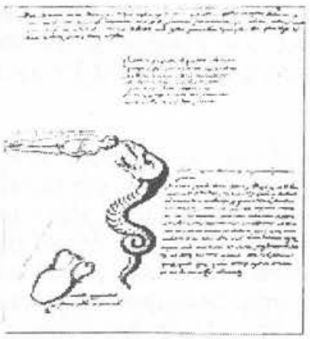

Foaia trei: scrisul din vârful paginii înseamnă: *„Moartea lui Saturn şi a lui Mercur.”* După ce descrie folosirea substanţelor saturniene, se spune că cheia procesului este reprezentată în această imagine. Se citeşte: *„Această piatră este făcută din cele patru Elemente. Acesta este adevărul în toată natura. Luaţi-o în mână cu grijă şi apoi încercaţi să o strângeţi.”* Deasupra omului este scris: *„Saturn este aproape mort”*. La dreapta se află Şarpele care reprezintă o declaraţie a lui Albertus Magnus potrivit căreia Saturn şi Mercur sunt primele principii ale pietrei. Se spune că natura a oferit un amestec de Elemente pentru ca Pământul să poată comunica cu Focul, Focul cu Aerul, Aerul cu Apa şi Apa cu Pământul.

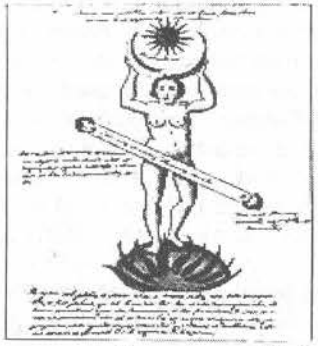

Foaia patru: în vârful paginii stă scris: *„Lăsaţi-i să creadă că totul este posibil. Arta este trecătoare, strălucitoare şi rară şi nu este luată în serios de cei proşti.”* Cuvintele dintre Soare şi semilună spun: *„Este ascuns”*; iar de-a lungul corpului este scris: *„Cartea vieţii şi adevărata comoară a lumii.”* Panoul din stânga figurii spune: *„Sufletul corpului se întoarce la locul din care a plecat şi stă acolo timp de şapte sau nouă luni, iar apoi apare regele care poartă o coroană”*. Pe panoul din dreapta se află următoarele cuvinte: *„există trei mercuri : un animal,o plantă şi un mineral”*. Textul de dedesubt este atât de criptic încât este imposibil de tradus. Se spune că focul de la picioarele imaginii simbolice reprezintă posibilitatea de a extrage de acolo Soarele şi Luna.

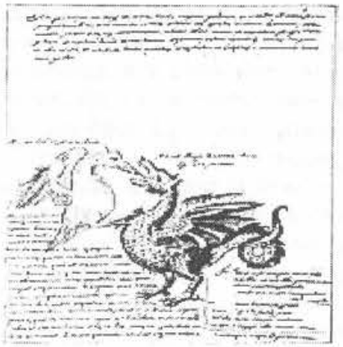

Foaia cinci: în tabloul de sus se spune că Soarele se luptă cu Pământul-Şarpe care îl sfâşie şi îl dă păsării. Spiritul este înviat de Lazăr cu bucurie. Deasupra păsării este scris: *„Acesta este Soarele în forma unei păsări”*, iar deasupra dragonului scrie: *„Acesta este dragonul care devorează pasărea. Prima operaţie”*. Textul din partea stângă de jos se citeşte: *„Când sperma noastră este amestecată cu Mama Elementelor, adică Pământul, acest proces se numeşte coitus. Când Pământul reţine argintul pur, adică sperma, acest proces se numeşte concepţie. Pământul creşte şi se multiplică iar această operaţie se numeşte impregnare. Când pământul este stropit cu apă şi când acesta începe să aibă o culoare uniformă, acest proces se numeşte naştere şi Regele se naşte din Foc.”* Textul din dreapta jos a fost şters.

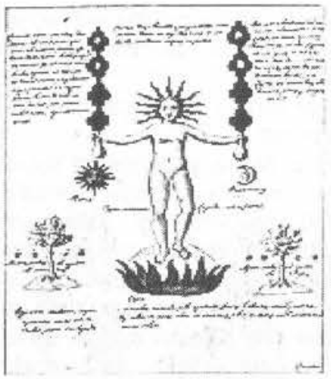

Foaia șase: această imagine arată toate secretele pietrei filozofale. În centru se află Fecioara Paschal, iar în părul ei se află prima virtute care este descrisă ca o iarbă care înflorește. În mâini se află simbolurile Elementelor materiale și spirituale. Scrisul din stânga sus spune că există patru spirite cu câte două fețe și că aceste spirite sunt numite Elemente.

În dreapta sus se spune că Focul trăiește pe Aer, Aerul pe Apă, Apa pe Pământ și astfel piatra filozofală trăiește pe toate Elementele pure. Sub Soare apare cuvântul *„vară”*, iar sub Lună cuvântul *„toamnă”*. În stânga copacului se află cuvintele: *„Nu vă uitați la Foc. Apoi este spațiu?”*. La dreapta copacului este scris: *„Deschideți ochii și priviți Focul. A venit momentul”*. Tabloul de jos începe cu propoziția: *„Eu mă aflu deasupra cercurilor Lumii”*.

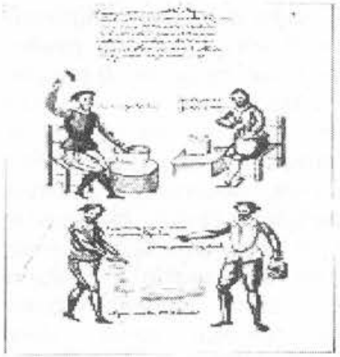

Foaia șapte: la începutul paginii este scris *,,Această piatră este atât de nobilă și de demnă încât Natura a ascuns-o. Sufletul ei este cinstit și pur deoarece este adevăratul Soare. Vă spun aceste lucruri. Țineți-o departe și separată. Aceasta va veni la voi fără păcat, cu plăcere și încântare.”* Omul care stă jos, în stânga, ține un ciocan și sparge o piatră, iar cuvintele de lângă el se citesc: *„Spargerea pietrei reprezintă completarea noastră”*. Între oamenii de mai jos care stau în picioare, se află scrisă o exclamație: *„înțelepților, dacă veți căuta îmi veți găsi piatra!”*, sub mâna unui om se află cuvintele: *„Extrageți sorerem în jos.”* Sub balta de lângă celălalt om este scris: *„apa tămăduitoare.”* Chipurile acestor patru oameni sunt foarte bine conturate.

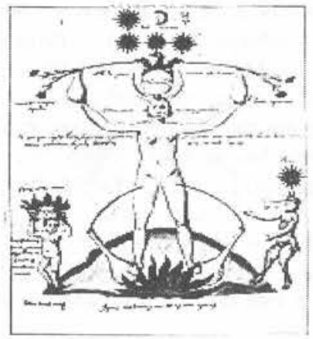

Foaia opt: sub Soare, Lună și Mercur sunt cuvintele: *,,trei și unul”*, adică aceștia trei sunt de fapt unul singur. Cuvintele de sub floare sunt: *„Vor urma patruzeci de zile după cenușă”*. Sub boboc este scris: *„timpul minor al pietrei (pe partea stângă)”* și *„roșul selectat (pe partea dreaptă)”*. Între brațele imaginii centrale este scris: *„Să se pună o bucată de mercur”*, iar spre stânga se află cuvintele: *„Dacă cel care citește aceste lucruri va cunoaște această imagine, atunci el va afla întreaga Știință a pietrei”*; spre dreapta sunt scrise cuvintele: *„Dacă nu recunoașteți această imagine nu veți afla nimic.”*

Deasupra Soarelui se află cuvântul Tată, iar deasupra satirului *„fermentul muncii”*. Lângă copil este propoziția: *„Fiul Lunii va arunca piatra în foc, Mama sa”*. Deasupra coșului în flăcări este scris: *„Eu sunt adevărata piatră”*. Sub imaginea centrală sunt cuvintele: *„Focul moderat este stăpânul Lumii”*.

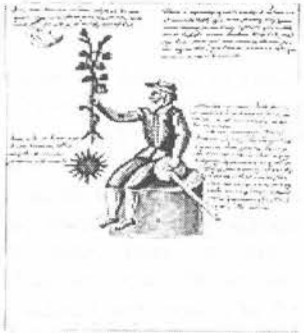

Foaia nouă: în stânga-sus este scris că fără Lumina Lunii, Soarele nu încălzește Pământul, și că fructele Soarelui sunt în Lună. În stânga sus este descrisă adevărata iarbă a filosofilor, și se spune că cel care va crede în ea va fi bogat din punct de vedere spiritual.

Fragmentul se încheie cu: *„Înțelegeți ceea ce are omul în mâini dacă vreți să fiți iluminați.”* Textul din stânga Soarelui este: *„fără Soare și Lună, dizolvați, înghețați și produceți”*. Cuvintele din dreapta omului care ține iarba filozofului declară că: *„sublimarea este începutul, mijlocul și sfârșitul Marii Opere”*. Ultima propoziție este: *„Din Soare și Lună faceți un lucru în părți egale, și prin unirea lor veți crea, cu voința Domnului, piatra filozofală”*.

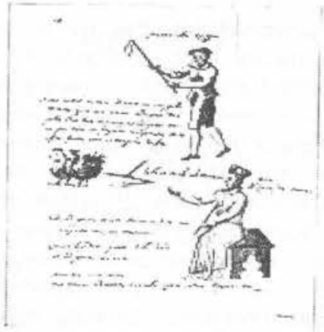

Foaia paisprezece: cele trei cuvinte din susul paginii sunt: *„Omul care sapă"*. Deasupra păsărilor este scris că doar cocoşii lui Hermes şi cei doi mercuri vor pune mâna pe plug, şi doar după irigare Pământul va da fructe. Omul care stă este contele Bernard de Treviso, care spune: *„Lucraţi Pământul cu mercur"*. Cele trei propoziţii din partea stângă a contelui sunt: *„Duceţi-vă la Foc şi cu Mercur, fratele vostru, aşteptaţi-mă o lună. Fărâmiţaţi piatra pe care v-am dat-o, iar eu mă voi duce la Foc. Moartea ta este viaţa mea. Eu voi trăi şi voi vorbi despre operele tale, Stăpânul meu"*.

În speculaţiile sale alchimice, Bernard din Treviso a subliniat necesitatea meditării asupra scrierilor filosofice ale marilor adepţi şi a declarat că acestea sunt mai importante decât experimentele chimice. În cele din urmă el a descoperit piatra filozofală.

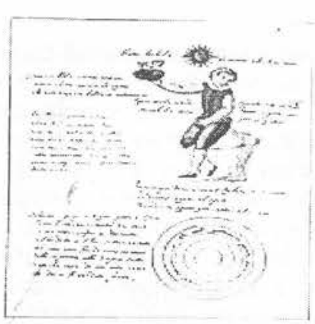

Foaia cincisprezece: prima propoziţie înseamnă: *„Fructele plantelor au apărut prin virtutea Soarelui, piatra noastră"*. Băiatul care ţine vasul spune: *„Beţi tot ceea ce se află aici. Veniţi la mine, alergaţi spre Apă. Beţi fără să plătiţi şi potoliţi-vă setea. Deschideţi ochii şi vedeţi minunile Pământului"*. Sub copil se află cuvintele: *„La început Dumnezeu a creat Raiul şi Pământul şi a separat Apele de Ape. Binecuvântaţi Apele care sunt deasupra Raiului"*. Cercul conţine propoziţiile: *„Pământul nu avea formă şi era gol. Ploaia vine din stele"*. În tabloul de jos sunt continuate procesele alchimice iar oamenii sunt sfătuiţi să renunţe la mizeriile pământeşti.

Deasupra este o rugăciune dedicată Fecioarei Maria care începe astfel: *„Maria, cea plină de graţie, Dumnezeu să fie cu Tine. Binecuvântată eşti tu între femei"*.

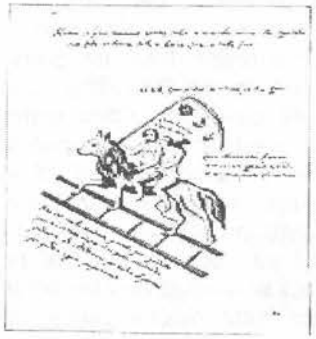

Foaia şaisprezece: prima propoziţie înseamnă: *„Cadavrele rămân. Spiritele sunt eliberate la moarte din corpuri. Veţi vedea moartea cu coasa şi lumina Soarelui, Luna şi stelele fixe"*. Deasupra coasei este scris: *„Supusul Soarelui, al Lunii şi a lui Azoth, completează-ţi opera"*. Cele patru cuvinte de-a lungul coasei sunt: *„capul omului, capul corbului"*; cele trei rânduri din dreapta înseamnă: *„Această figură se numeşte Laton şi acesta reprezintă începutul corupţiei"*. Textul de sub scară înseamnă: *„Aceasta este scara materiei primitive care se înnegreşte atunci când este pusă într-un vas şi care devine albă pe scara digestiei, în funcţie de gradul de căldură"*. Aici scara simbolizează paşii pe care trebuie să-i urmeze materia înainte de a ajunge la o stare spirituală.

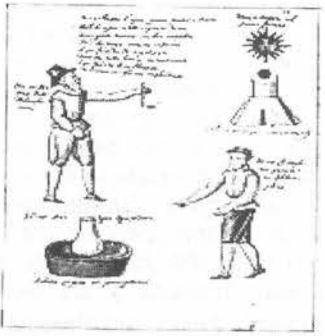

Foaia şaptesprezece: rândul de la începutul paginii înseamnă: *„Această lume materială trebuie să fie fixată şi trebuie să intre în toate lucrurile pentru ca materia să fie completă şi să aibă o virtute infinită. Prin îngroşare ea devine albă iar după ce este sublimată devine strălucitoare"*. Deasupra Soarelui sunt cuvintele: *„Dumnezeu şi Natura au creat toate lucrurile cu un scop"*. Omul din stânga este concepţia medievală a lui Hermes, marele filosof egiptean; în dreapta este Christopher, filosoful din Paris. Cuvintele de deasupra scării înseamnă: *„Dacă piatra este neagră, ea nu este nefolositoare"*. Cuvintele de deasupra retortei sunt: *„Există Aer, Foc, Apă şi Pământ"*. Mai jos este adăugat: *„Dizolvarea corpului reprezintă primul pas"*. *„Aparatul chimic este simbolic, şi aşa cum spune şi autorul, acesta constituie un indiciu al artei."*

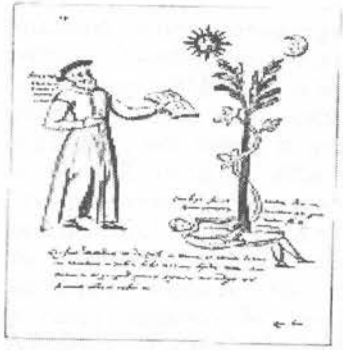

Foaia optsprezece: cel care ține cartea este Aristotel, care este descris ca fiind cel mai erudit dintre toți grecii. Copacul pe care se află Soarele şi Luna este însoțit de cuvintele: *„Când piatra este moartă, aceasta se transformă în Apă şi astfel va produce flori”.* Sub Aristotel şi sub omul din care iese copacul se află propozițiile: *„Cel care face ca totul să coboare din Rai pe Pământ şi apoi să urce de pe Pământ în Rai cunoaşte totul despre piatră. În Mercur se află ceea ce caută înțelepții”.*

Prima parte a citatului este luată din *Tabla de Smarald* a lui Hermes.

La omul obişnuit spiritul este absorbit de către corp; dar la adevăratul filozof spiritul are putere mai mare şi este hrănit de corpul omului.

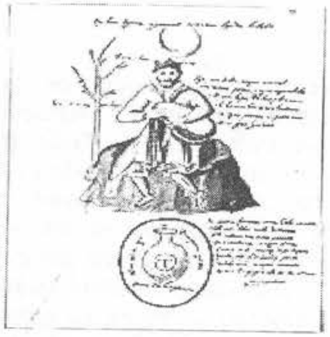

Foaia nouăsprezece: la începutul paginii se află cuvintele: *„Cel care cunoaşte această imagine va afla totul despre piatră”.* Omul care stă jos este probabil Paracelsus. La stânga sa se află cuvintele: *„Eu nu sunt nici copac, nici animal, nici piatră, nici plantă, ci piatra filosofală care a fost creată de oameni şi care a fost aruncată în foc de Tatăl meu”.* Cele patru cuvinte din stânga spun că: *„piatra este uscată”.* Dedesubtul omului se află *„Oul filosofic”*, care conține următoarele cuvinte : *„Acesta este începutul şi sfârşitul deopotrivă”.* Majuscula **T** simbolizează *„tinctura”.* Textul din dreapta spune aşa : *„Acesta se formează din piatră, aşa cum afirmă cu acuratețe Gerber în cartea sa, şi posedă atât de mult din natura sa încât se transformă într-o apă vie şi pură. Această substanță are puterea de a îmbogăți oamenii, de a alunga grijile din viețile lor, aşa încât ei să fie întotdeauna fericiți, deoarece au găsit secretul cu ajutorul înțelepciunii.”*

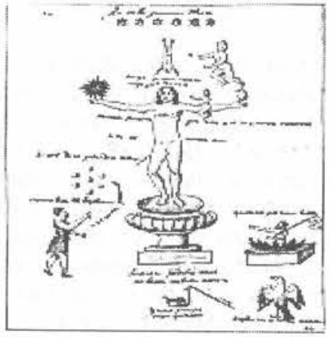

Foaia 20: deasupra stă scris că: *„ploaia este adusă de şase stele”.* Sub omul cu capul în jos scrie: *„Primeşte noul spirit. Ridică-te din somnul în care te afli”.* Cele două propoziții deasupra figurii mari sună astfel : *„Adu-ți aminte Mercur, că eşti făcut din cenuşă şi că în cenuşă te vei întoarce. Mi-e sete şi sunt mort”.* Deasupra celor şapte cercuri din stânga stă scris: *„Dacă îi este sete, dă-i să bea, şi se va trezi”.* Deasupra micului om mai este scris: *„Hermes, părintele filosofilor”.* Rândul scris curbat, spre care arată Hermes, conține următoarele cuvinte: *„măsura băuturii”.* Dedesubtul piedestalului central stă scris: *„Lumina ochilor mei este şi lanterna picioarelor mele”.* Dedesubt este adăugat: *„Dacă începutul este necunoscut, atunci şi restul este necunoscut”.*

Deasupra figurii care se ridică din flăcări, în partea din dreapta, se află următoarea afirmație: *„A fost înviat după Luna nouă”.* Iar dedesubtul vulturului este scris: *„Nu vei zbura mai departe cu mine”.*

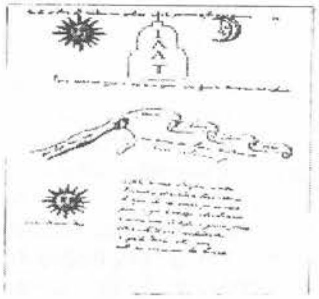

Foaia 21: în partea superioară a imaginii se află următoarele cuvinte: *„Două lucruri înmulțite cu două însă, în cele din urmă, unul dintre ele se dizolvă în primul, şi împreună alcătuiesc sperma”.* Cele patru majuscule, I, A, A T, sunt inițialele numelor Elementelor (*care provin de la Ignis, Aer, Aqua şi respectiv Terra*). Sub aceste inițiale este scris că: *„Focul nostru este Apa, dacă îi poți da foc Focului, atunci Mercur va fi de ajuns”.* De-a lungul brațului apar cuvintele: *„Arta pietrei este”*, iar pe panglică se continuă: *„iute, concisă, luminoasă şi rară”.* Cele două rânduri de sub panglică spun: *„Fiecare mână este o cheie, deoarece a fost numită iarba rostopască”.* Dedesubtul Soarelui stă scris că: *„Eu sunt Darul lui Dumnezeu”.* Versul sună astfel: *„Pentru ca tu să fii mulțumit în toate privințele, eu trebuie să ascult cu atenție. Corpul meu este gol, curat, strălucitor şi alerg precum uleiul, gata să picure, sunt*

strălucitor precum aerul şi cedez ispitei în camera sa luminoasă şi veselă".

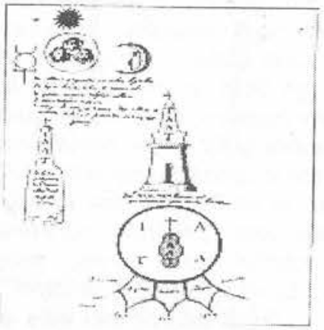

Foaia 22: versul din partea stângă-sus sună astfel: *„Acest grup este alcătuit din trei pietre: lunare, solare şi mercuriale. În piatra lunară se află sulful alb, în cea solară sulful roşu, iar în cea mercurială ambele, şi în aceasta constă puterea sa".* Pe sticla din dreapta se află cuvintele: *„Topirea, calcinarea şi purificarea sunt ultimele etape ale procesului".* La baza acestei sticle stă scris: *„Spălaţi şi coagulaţi!".* Sub turnul central este scris că: *„Sărurile metalice, totuşi, sunt ascunse de o singură literă".* În partea inferioară a cercului roşu găsim cuvintele: *„uscare, răcire, umiditate, căldură şi uscare".* În punctele dedesubt se află denumirile celor patru elemente. Iniţialele I, A, A, T, apar de patru ori şi au aceeaşi semnificaţie pe care am menţionat-o mai sus. Cele trei puteri ale Pietrei Filozofale sunt simbolizate de capul heruvimilor din colţul din dreapta sus, din interiorul cercului.

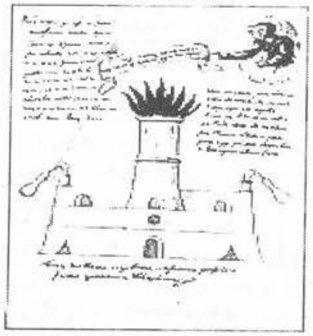

Foia 23: scrisul din partea stângă-sus reprezintă, în esenţă, rugăciunea Domnului, cu adăugarea cuvintelor Iisus şi Maria la sfârşit. Cuvintele citate din panglică sunt: *„Nu puteţi face nimic fără mine, căci Dumnezeu a promis, spunând: Facă-se voia ta".* Textul de dedesubtul îngerului este următorul: *„Prin această epidemie îi va blestema pe toţi cei care cred că este mort, pe toţi cei care se află într-un corp negru. Fie ca aceasta să fie prima ta satisfacţie; apoi va arde până ce va fi calcinat. Când îl voi fi redus la dimensiunea acestei uşi, să ştii că voi fi binecuvântat, căci voi fi învăţat cum să-mi cultiv grădina".* Pe cea mai mare parte din această imagine se află un desen simbolic complex

referitor la echipamentul alchimic, sub care este scris: *„Cuptorul distilării, coagulării, rectificării, perfecţionării, fixării: esenţa filosofilor".* Prin termenul *„esenţă"* se înţelege *„cea de-a cincea natură"* a celor înţelepţi.

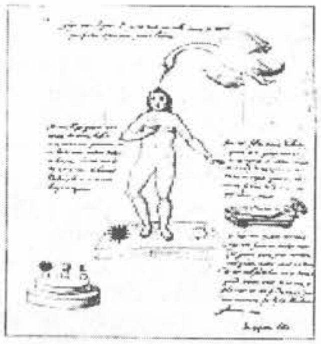

Foaia 24: în partea superioară a imaginii se află următoarele cuvinte: *„Eu, pasărea (adeptul), vorbesc în urechile tale de la Soare, Lună şi de la Azoth. Orice creaţie se poate perfecţiona prin muncă".* Panoul din dreapta descrie natura materiei primordiale şi a băuturii filosofilor. Textul din dreapta este: *„Acesta este preaiubitul meu Fiu pe care L-am văzut şi pe care L-am iubit. Dacă acesta va învia din morţi, El va rămâne acasă, unde spiritul va reprezenta atât sufletul cât şi corpul. Căci Mercur este pe bună dreptate Fiul Soarelui şi al Lunii".* Sub imaginea cu copilul stă scris: *„Dacă El nu ar fi murit, Eu nu aş mai fi fost Mama lui. L-am născut după moarte, înainte ca El să se fi născut în Lume. Sub picioarele Mele stă ceea ce l-a aparţinut şi din Mine, din Fiul Meu şi din temelia picioarelor Mele este făurită Piatra Filosofală".* În partea din stânga-jos sunt arătate cele trei Elemente din care este alcătuită Piatra, care sunt ridicate pe un piedestal pentru a sugera importanţa acestora.

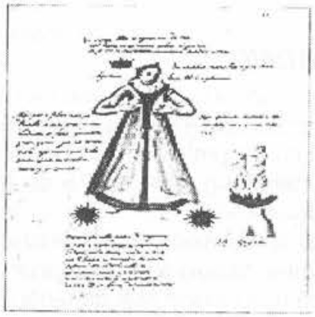

Foaia 25: deasupra Reginei se află trei rânduri în care se afirmă, în mare, că la începutul cărţii s-a scris despre Ea, că a hrănit Soarele din sânii Ei materni şi că cel care este capabil să o transforme în materie fundamentală este foarte priceput. În paralel cu capul Reginei se află cuvintele: *„Această Apă se găseşte în cei mai înalţi munţi"* şi *„Eu sunt Lumina filosofilor".* În stânga Reginei se află un sfat care îi sugerează să distrugă Fiii pe care îi naşte. Aceasta îşi spune: *„Mama Soarelui, sora Lunii, şi Slujitorul şi Soţia lui Mercur".* În partea din dreapta se află cuvintele ei: *„Nu pot fi încoronată decât dacă*

aceşti Fii ai Mei se transformă în cenuşă". Fiii săi sunt arătaţi în partea de jos a acestei imagini. În versul care se află dedesubtul Reginei se vorbeşte despre procedeele alchimice, despre modul în care ar trebui păstrate sudaţiile *(sublimările)* substanţei respective.

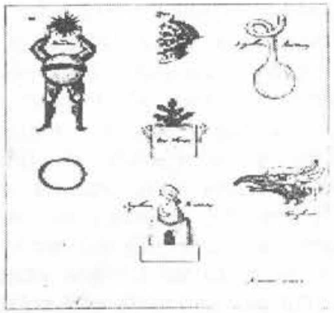

Foaia 26: ascestă pagină, care încheie partea din acest Manuscris care se ocupă de simbolurile Artei Secrete, conţine un număr de embleme care nu au legătură unele cu altele. În partea de sus se află capul Regelui, cel mai des întâlnit dintre simbolurile alchimice. La dreapta Regelui se află un recipient alchimic care poartă denumirea de *„sigiliu hermetic".* Dedesubt se află capul unei păsări feroce, probabil că este vorba despre un Vultur pleşuv. La stânga Regelui se află figura fără cap a Soarelui care se înalţă, sau Faţa Spirituală. Această imagine simbolizează Lumea, care nu are cap, deoarece aspectul său spiritual şi raţional nu este material: prin urmare, această Lume este invizibilă.

Dedesubt se află un cerc care nu este însoţit de nici o descriere.

Chiar sub capul Regelui se află o vază cu flori în care creşte planta de aur a filosofilor.

În josul paginii se află echipamentul chimic adiţional, care poartă la rândul său denumirea de *„sigiliu hermetic".*

MARIAJUL ALCHIMIC

Johann Valentin Andreae, autorul cărţii cu denumirea *„The Chemical Marriage",* s-a născut în anul 1586 la Württemberg, şi avea 28 de ani când a fost publicată pentru întâia oară această carte.

Se pare că această operă a fost scrisă cu aproximativ doisprezece ani înainte de a fi tipărită, prin urmare autorul ei trebuie să fi avut la acea vreme 15 sau 16 ani. Este greu de crezut că o persoană atât de tânără a putut scrie un asemenea volum, care face dovada unei multitudini de cunoştinţe de filosofie.

În această carte se face referire, pentru prima dată, la Christian Rosencreutz.

Această lucrare este considerată al treilea Manifest al Rozicrucienilor.

Din punct de vedere simbolic, această operă nu are absolut nici o legătură cu afirmaţiile pe care le-a făcut Andreae referitoare la conţinutul său.

Aici sunt povestite în detaliu o serie de incidente care i s-au întâmplat unui om în vârstă şi putem presupune că este vorba despre părintele C.R.C., autorul manifestelor *„Fama"* şi *„Confessio".*

Dacă părintele C.R.C. s-a născut în 1378, aşa cum a afirmat în *„Confessio",* şi el este de fapt Christian Rosencreutz din cartea *„The Chemical Marriage*", se pare că acesta a fost ridicat la rangul de *Cavaler al Pietrei de Aur* la vârsta de 81 de ani, adică în 1459.

Prin urmare, este imposibil ca Andreae să fi fost părintele Ordinului Rozicrucian.

Multe dintre imaginile care au fost găsite în diferite cărţi de simbolism, publicate la începutul sec. al XVII-lea, seamănă izbitor de mult cu personajele şi episoadele din această carte.

Se poate ca legătura alchimică să fie soluţia la ghicitoarea rozicrucianului Bacon.

Prezenţa în textul german a unor cuvinte în limba engleză sugerează faptul că autorul era foarte bine familiarizat cu această limbă.

Următorul rezumat al principalelor episoade din această carte îl vor ajuta pe cititor să-şi formeze o părere cu privire la profunditatea gândirii şi la simbolismul din această operă.

Prima Zi

Christian Rosencreutz este invitat la nunta alchimică

„După ce a pregătit mielul pascal şi o bucată de pâine nedospită, Christian Rosencreutz a fost deranjat, în timp ce se ruga în seara dinainte de Paşti, de o furtună puternică, care era să dărâme nu numai căsuţa sa, ci şi dealul pe care era aşezată aceasta.

În mijlocul furtunii, cineva i-a pus mâna pe spate, şi când s-a întors a văzut o Femeie cu aripi, care aveau ochi şi care era îmbrăcată în veşminte de culoarea cerului, presărate de stele.

Aceasta ţinea într-o mână o trompetă şi în cealaltă un teanc de scrisori în toate limbile de pe pământ.

Femeia i-a înmânat o scrisoare lui C.R.C şi a urcat în văzduh, suflând atât de puternic în trompetă încât a zguduit casa din temelii. Pe sigiliul scrisorii se afla o cruce şi cuvintele: *„In hoc signo vinces*".

Înăuntru, scrisă cu litere de aur, pe un fond de culoare azurului, se afla o invitaţie la o nuntă regală.

C.R.C. a fost foarte mişcat de această invitaţie deoarece în acest fel se îndeplinea o profeţie din urmă cu şapte ani, dar se simţea atât de nedemn încât a paralizat de frică.

După un timp, pe care l-a petrecut în rugăciune, acesta a adormit.

În vis, se afla într-o închisoare detestabilă, împreună cu foarte mulţi alţi oameni, toţi legaţi cu lanţuri grele. Suferinţa lor era sporită de faptul că se împiedicau unii de alţii în întuneric.

Dintr-o dată, deasupra lor s-a auzit sunet de trompetă.

Capacul de la această pivniţă a fost ridicat şi înăuntru a pătruns o rază de lumină. În această lumină stătea un om cu părul cărunt, care a spus că va coborî o frânghie de şapte ori, şi că cei care se vor căţăra pe frânghie vor fi traşi la suprafaţă.

Acest lucru a stârnit panică printre aceşti oameni. Toţi încercau să apuce de frânghie şi mulţi erau traşi înapoi de alţii.

C.R.C. deja nu mai spera să fie salvat, însă dintr-o dată sfoara s-a legănat în dreptul său, şi apucând-o, acesta a fost tras afară din pivniţă.

O Femeie în vârstă, cu numele de *„Bătrâna Matroană"*, a scris într-o carte de culoarea aurului numele celor care au fost scoşi din pivniţă, şi fiecare dintre cei salvaţi a primit o piesă de aur cu simbolul Soarelui şi cu literele D L S pentru a-şi aminti întotdeauna această întâmplare.

C.R.C s-a rănit în timp ce se căţăra pe sfoară şi nu prea putea să meargă. Femeia i-a spus să nu-şi facă griji şi să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru că i-a permis să ajungă la Lumina aceasta.

Apoi au sunat trompetele şi C.R.C s-a trezit, însă visul a părut atât de real încât acesta chiar credea că fusese rănit în timp ce dormise.

C. R. C s-a ridicat şi s-a pregătit pentru *„nunta hermetică"*. A îmbrăcat o haină din pânză albă şi a legat o panglică roşie peste

umeri. A pus patru trandafiri în pălărie şi şi-a luat cu el pâine, apă şi sare.

Înainte de a pleca din căsuţa sa, a îngenuncheat şi a jurat că îşi va pune toate cunoştinţele pe care le va dobândi în slujba semenilor săi.

Apoi şi-a părăsit căminul cu multă bucurie."

A Doua Zi

„În momentul în care a păşit în pădurea care îi înconjura casa, lui C.R.C i s-a părut că întreaga Natură s-a pregătit cu cea mai mare veselie pentru această nuntă.

În timp ce mergea şi cânta cu voioşie, a ajuns la un câmp verde, unde se aflau trei cedri falnici. Pe unul dintre ei se afla o tăbliţă pe care erau descrise cele patru drumuri care duceau la palatul Regelui: primul drum era scurt şi periculos, al doilea încovoiat, al treilea plăcut şi regal, iar al patrulea potrivit numai pentru cei care nu pot fi corupţi.

Ostenit şi uimit peste măsură, C.R.C. a hotărât să se oprească şi să se odihnească, şi şi-a tăiat o felie de pâine.

Când urma să mănânce, un porumbel alb i-a furat pâinea din mână. Apoi porumbelul a fost atacat de un corb, şi în timp ce se străduia să despartă cele două păsări, C.R.C. a parcurs fără să-şi dea seama, o distanţă foarte mare, pe unul dintre cele patru drumuri, respectiv pe cel care ducea spre sud.

Un vânt puternic nu i-a mai permis să-şi vadă urmele, şi astfel invitatul la nuntă s-a resemnat de pierderea hranei şi şi-a continuat drumul până ce a zărit la orizont o poartă foarte mare.

Deoarece Soarele apunea, acesta s-a grăbit să ajungă la intrarea principală; aici se afla, printre altele, o tăbliţă pe care erau scrise cuvintele: *„Procul hinc procul ite profani*".

Un paznic i-a cerut lui C.R.C invitaţia la nuntă, şi după ce a primit-o, i-a spus să intre şi i-a cerut să cumpere un simbol.

După ce a spus că este membru al Ordinului Rozicrucian, C.R.C a primit în schimbul sticlei sale cu apă un disc de aur care purta literele S C.

Deoarece începea să se întunece, călătorul s-a grăbit spre a doua poartă, care era păzită de un Leu, şi de care era fixată o tăbliţă pe care se aflau cuvintele: *„Date et dabitur volis"*.

Aici acesta a arătat scrisoarea care îi fusese dată de primul paznic. Fiind rugat să cumpere ceva cu literele S M, acesta a dat pachetul său de sare și apoi s-a îndreptat în grabă spre porțile palatului înainte ca acestea să fie încuiate pe timpul nopții.

O Fecioară frumoasă, cu numele de Lucifera, stingea luminile din castel în momentul în care C.R.C. s-a apropiat, și acesta s-a strecurat cu greu prin porțile întredeschise.

În momentul în care s-au închis porțile, o parte din haina sa a rămas prinsă în ele și călătorul a fost nevoit să renunțe la ea. Aici numele său a fost scris în Cartea Mirelui, și i-a fost dată o pereche de pantofi noi, și apoi un simbol cu literele SPN.

Apoi pajii l-au condus într-o cameră mică unde șuvițele sale gri au fost tăiate de niște frizeri invizibili, după care a fost introdus într-un hol spațios unde erau adunați numeroși regi, prinți și oameni din popor.

Când au sunat trompetele toți s-au așezat la mesele lor, în funcție de rangul pe care îl aveau, așa că C.R.C. s-a așezat într-un loc foarte umil."

Această petrecere s-a transformat treptat într-o orgie, însă totul a încetat în momentul în care a început muzica.

Nimeni nu a vorbit timp de jumătate de oră."

Coperta volumului lui Rosencreutz din 1616, ediția în limba germană

Din *„Chemical Marriage"*, de Rosencreutz

Chymiſche Hoch-

zeit:

Chriſtiani Roſencreutz.

Cea mai remarcabilă dintre toate operele implicate în controversa Rozicruciană este cartea intitulată *„The Chemical Marriage"*, publicată la Strasbourg. Această carte foarte rară ar trebui reprodusă în întregime pentru ca cititorii să aibă posibilitatea să examineze textul original și diversele coduri cifrate care au fost folosite. Nici un alt volum din istoria literaturii nu a creat atâtea tulburări ca această carte micuță. Imediat după publicarea acestei cărți, lumea a început să speculeze cu privire la intenția autorului și la scopul lucrării. Aceasta a fost atacată și apărată de filosofi și de teologi deopotrivă, dar chiar dacă elementele conținute aici sunt analizate cu lux de amănunte, tot nu putem afla răspunsul la misterele acestui volum.

Știm doar că autorul a fost un bărbat foarte învățat și că tocmai acele persoane care posedă cunoștințe profunde referitoare la misterele Naturii au fost impresionate cel mai mult de conținutul acestei opere.

Fecioara Lucifera

„Apoi ușa s-a deschis și au intrat înăuntru mii de sfeșnice luminate ținute de mâini invizibile.

Acestea au fost urmate de cei doi paji care au luminat-o pe frumoasa Fecioară Lucifera, care stătea pe un tron care se deplasa singur.

Virgina, îmbrăcată în alb și în auriu, s-a ridicat și a anunțat că în următoarea zi se va instala un cântar pe care se va urca fiecare musafir pentru a măsura integritatea oaspeților, împiedicând astfel participarea persoanelor nedemne la această nuntă mistică.

Ea a mai afirmat că cei care refuză să fie cântăriți vor rămâne în această încăpere.

Apoi Lucifera s-a retras, dar sfeșnicele au rămas pentru a conduce musafirii în camerele în care urmau să-și petreacă noaptea.

Majoritatea oaspeților au fost atât de încrezuți încât au considerat că nu există nici un pericol în a fi cântăriți, însă nouă dintre ei, printre care și C.R.C, erau atât de conștienți de defectele lor încât li s-a făcut frică și au rămas în hol, în timp ce ceilalți au fost conduși în dormitoarele lor.

Acești nouă oameni au fost legați cu sfoară și lăsați în întuneric.

C.R.C. a visat apoi că a văzut mulți oameni care atârnau de un fir deasupra Pământului, și că printre ei zbura un om în vârstă, care tăia câte un fir ici și colo, și astfel oamenii cădeau pe Pământ.

Acei care, din aroganță, s-au avântat mai sus decât ceilalți, au căzut de la o distanță mai mare și au fost răniți mai grav decât cei care au căzut de la o distanță mică, și care au aterizat fără să pățească nimic.

C.R.C a interpretat acest vis ca fiind un semn bun și i l-a povestit tovarășului său, cu care a discutat până ce a răsărit Soarele."

A Treia Zi

Inchiziția filosofică

„Imediat după ce s-au ivit zorile, au sunat din nou trompetele, și Fecioara Lucifera, îmbrăcată în catifea roșie, învăluită într-o eșarfă albă și purtând pe cap o cunună de lauri, a intrat însoțită de două sute de oameni îmbrăcați în uniforme roșii și albe.

Aceasta le-a comunicat lui C.R.C și celorlalți opt că s-ar putea să le meargă mai bine decât la restul musafirilor care erau atât de siguri de ei înșiși.

Apoi a fost amplasat un cântar de aur în mijlocul holului și lângă el au fost așezate șapte greutăți, una de dimensiunea cea potrivită, patru mai mici și două foarte mari.

Oameni în uniforme, fiecare cu câte o sabie și o sfoară rezistentă, erau împărțiți în șapte grupuri, și în fiecare grup se alegea un căpitan, care era responsabil cu una din cele șapte greutăți.

După ce s-a așezat din nou pe tronul său, Fecioara Lucifera a poruncit să înceapă ceremonia.

Primul care a urcat pe cântar a fost un împărat atât de virtuos încât a fost nevoie să se pună șase greutăți pe cântar în capătul celălalt.

Prin urmare acesta a fost predat în mâinile celui de-al șaselea grup.

Bogații și săracii urcau pe cântar deopotrivă, dar puțini au fost cei care au trecut cu succes de acest test.

Aceștia primeau halate din catifea și cununi de lauri, după care erau așezați pe treptele tronului Luciferei. Cei care au picat testul au fost batjocoriți și biciuiți.

După ce *„Inchiziția"* a luat sfârșit, unul dintre căpitani a implorat-o pe Fecioară să le permită celor nouă oameni, care au declarat că sunt nedemni, să fie cântăriți, și această cerere l-a înspăimântat pe C.R.C.

Unul dintre primii șapte a trecut testul cu succes și a fost întâmpinat cu multă bucurie.

C.R.C. a fost cel de-al optulea. Acesta nu numai că a ținut toate cele șapte greutăți, ci a fost nevoie de încă trei oameni care să se așeze pe capătul celălalt, pentru ca cântarul să nu se mai miște.

Un paj a strigat: *„El este!"*, și C.R.C. a fot eliberat, și i s-a permis să elibereze unul dintre prizonieri.

Acesta l-a ales pe primul Împărat.

Apoi Fecioara a cerut trandafirii roșii pe care i-a adus C.R.C., pe care i-a primit imediat.

Această ceremonie s-a încheiat pe la ora zece.

După ce s-a convenit asupra pedepselor pe care le vor primi cei ale căror defecte fuseseră expuse astfel, toți oamenii au luat cina.

Cei câțiva membri de succes ai lui C.R.C. aveau locuri de onoare iar lâna de aur și Leul zburător erau așezate în numele Mirelui.

Virgo Lucifera le-a prezentat apoi oaspeților un pocal minunat și a afirmat că Regele a cerut ca ei să-i împartă conținutul.

După aceasta C.R.C. și însoțitorii săi au fost duși pe o estradă, unde au fost martorii chinurilor suferite de cei care nu reușeau.

Înainte de a pleca din palat fiecare dintre oaspeții respinși bea o înghițitură de uitare.

Cei aleşi se întorceau apoi la castel unde fiecare dintre aceştia primea câte un paj, care-i ghida prin diverse locuri ale clădirii.

C.R.C. ştia multe lucruri pe care colegii săi nu aveau voie să le vadă, chiar şi despre mormântul regal, fiindcă a învăţat mai mult decât există în toţi oamenii.

El a vizitat şi o bibliotecă magnifică şi o cameră de observare în care se afla un glob cu un diametru de treizeci de picioare şi toate ţările din lume erau inscripţionate pe acest glob.

La cină oaspeţii propuneau enigme şi C.R.C. rezolva ghicitorile pe care *Fecioara Lucifera* le punea cu privire la identitatea sa.

Apoi ei au intrat în sala de mese unde se aflau doi tineri şi şase fecioare, frumos îmbrăcaţi, urmaţi de o a şaptea fecioară care purta o coroniţă. Numele celei din urmă era Duchess *(Ducesa, Prinţesa)* şi aceasta era considerată *Mireasa hermetică.*

Duchess i-a spus lui C.R.C. că el a primit mai mult decât ceilalţi şi că ar trebui să facă o întrecere mai mare.

Apoi Duchess le-a cerut fecioarelor să ridice una din cele şapte greutăţi care se aflau în cameră.

Virgo Lucifera avea cea mai grea greutate, şi aceasta era agăţată în camera Reginei.

În cea de-a doua cameră şi-a agăţat greutatea prima Fecioară în timpul unei ceremonii în care se cânta un imn.

Astfel ele mergeau din cameră în cameră până când nu mai rămânea nici o greutate.

Duchess i-a dat mâna lui C.R.C., iar însoţitorii săi, urmaţi de fecioare, erau conduşi în camerele de dormit.

Cea atribuită lui C.R.C. avea tapiţerii rare şi picturi frumoase."

A Patra Zi

„După ce se spălau şi beau în grădină dintr-o fântână care avea mai multe inscripţii dintre care una era: „beţi fraţii mei şi trăiţi", oaspeţii, conduşi de *Virgo Lucifera,* urcau cele 365 de trepte regale.

Oaspeţii primeau ramuri de laur şi, după ce se ridica o cortină, patru dintre ei se găseau în prezenţa Regelui şi a Reginei.

C.R.C a fost surprins de gloria camerei în care se afla tronul şi mai ales de splendoarea hainelor Reginei, care erau atât de frumoase încât el nu-şi mai putea lua ochii de la ele.

Fiecare oaspete îi era prezentat Regelui şi, după această ceremonie, *Virgo Lucifera* a ţinut un discurs în care enumera realizările oneştilor artişti şi cerea ca fiecare dintre aceştia să fie interogat dacă şi-a făcut datoria.

Atunci *Bătrânul Atlas* a înaintat, în numele maiestăţilor regale, şi a salutat filosofii, asigurând-o pe *Virgo Lucifera* că va primi o răsplată regală.

Lungimea tronului era de cinci ori mai mare decât adâncimea sa.

La vest se afla o verandă în care se aflau trei tronuri. Pe fiecare tron se aflau câte două persoane: pe primul se afla un rege cu o soţie tânără, pe cel de-al treilea un rege negru cu o femeie măritată, care purta un voal.

Pe tronul din centru se aflau două persoane pe capetele cărora se afla o coroană mare pe care se afla un mic Cupidon care trăgea cu săgeţi înspre cei doi iubiţi.

Înaintea Reginei se afla o Carte care avea o copertă de culoarea mov, şi care stătea pe un mic altar cu decoraţii de aur.

Lângă aceasta erau: o lumânare care ardea, un glob celest, un ceas mic, o pipă de cristal din care curgea un lichid de culoarea roşie şi un craniu în care stătea un şarpe.

După ce erau prezentaţi, oaspeţii se retrăgeau în holul cel mare."

Cheia secretului filosofic

din „*Theatrum Chemicum Britannicum*", de Ashmole

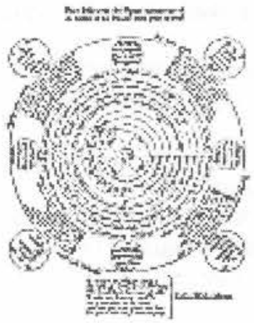

Această farfurie, care reprezintă cheia alchimiei creştine mistice, lipseşte din aproape toate copiile cărţii „*Theatrum Chemicum Britannicum*", care îi aparţine lui Elias Ashmole, şi care conţine mai multe imagini ale unor poeţi englezi despre piatra filozofală şi despre misterele hermetice. Luând în consideraţie felul în care a dispărut această farfurie, este posibil ca diagrama să fi fost scoasă intenţionat, deoarece era plină de dezvăluiri ale secretelor rozicrucienilor. Demnă de luat în seamă este şi grija cu care numele proprietarilor a fost şters din cărţile despre alchimie şi despre hermetism. Numele originale sunt neinteligibile şi sunt acoperite de cerneală. Există o singură excepţie de la cărţile rozicrucienilor care au fost distruse sau care conţineau scrieri criptice de origine rozicruciană.

Se presupune că această practică de ştergere a numelor proprietarilor avea scopul de a preveni rozicrucienii şi hermetiştii să descopere ceea ce era ascuns în aceste scrieri.

Farfuria lui Elias Ashmole arată analogiile dintre viaţa lui Hristos şi cele patru categorii ale procesului alchimic.

Aici este dezvăluită şi învăţătura potrivit căreia piatra filozofală este un *macrocosm* şi un *microcosmos*, care întruchipează principiile Astronomiei şi Cosmogoniei, care sunt atât universale cât şi umane.

„Mai târziu *Virgo Lucifera a* anunţat că o comedie va fi interpretată în onoarea celor şase oaspeţi regali într-o clădire care se numea *Casa Soarelui.*

C.R.C. şi însoţitorii săi au făcut parte din procesiunea regală care a ajuns la teatru după o plimbare destul de lungă.

Piesa avea şapte acte şi după finalul fericit toţi s-au întors în grădină, de unde au urcat scările pentru a ajunge în camera tronului.

C.R.C. a observat că tânărul Rege era foarte trist, şi că la petreceri el a hrănit cu carne Şarpele din Craniu.

După ce petrecerea s-a terminat, tânărul Rege a luat în mână Cartea Neagră de pe Altar şi i-a întrebat pe oaspeţi dacă îi vor fi sinceri la bine şi la rău.

Când aceştia au fost de acord, el a spus că fiecare dintre ei trebuie să-şi scrie numele în Cartea Neagră.

Apoi persoanele regale au băut din mica fântână de cristal iar oaspeţii au făcut acelaşi lucru. Acest obicei era numit *„înghiţitura tăcerii”.*

Apoi persoanele regale au dat mâna cu toţi cei care erau prezenţi la această ceremonie.

Deodată s-a auzit un clopoţel şi imediat regii şi reginele şi-au scoteau veşmintele albe şi s-au îmbrăcat cu altele negre, iar mesele au fost scoase din cameră.

Ochii persoanelor regale au fost legaţi cu şase eşarfe negre iar în centrul camerei au fost aduse şase sicrie.

Un călău, care era îmbrăcat în negru, şi care avea un topor, a intrat şi a decapitat pe rând cele şase persoane regale.

Sângele acestora a fost pus într-un pocal de aur, care era pus în sicriu alături de trupurile neînsufleţite.

Călăul a fost decapitat, iar capul său a fost pus într-o mică pungă.

După ce i-a asigurat pe C.R.C. şi pe însoţitorii săi că totul va fi bine dacă aceştia îşi păstrează credinţa, *Virgo Lucifera* le-a poruncit pajilor să-i conducă în camerele lor, căci ea va rămâne să-i supravegheze pe cei morţi.

În miezul nopţii C.R.C. s-a trezit, şi uitându-se pe fereastră, a văzut şase nave care navigau pe un lac. Când navele au ajuns la ţărm, *Virgo Lucifera* le-a întâmpinat; pe fiecare din cele şase nave era pus câte un sicriu acoperit.

De îndată ce sicriele au fost aranjate pe nave, luminile s-au stins şi flăcările au trecut pe lac, iar în fiecare navă a rămas doar o lumină.

După ce a văzut această ceremonie, C.R.C. s-a întors în pat şi a dormit până dimineaţă.”

A Cincea zi
Turnul Olimpului

„În zori de zi, rugându-l pe pajul său să-i arate şi alte comori din palat, C.R.C. a coborât multe trepte şi a ajuns la o uşă din fier pe care se afla o inscripţie ciudată, şi pe care acesta a copiat-o cu grijă.

Mergând mai departe, el a ajuns în camera de comori, iar lumina din cameră provenea de la nişte cărbuni.

În centru se afla sepulcrul triunghiular al lui Venus.

Deschizând o uşă de cupru, pajul l-a dus pe acesta într-o criptă, unde se afla un pat mare.

Pe pat se afla trupul lui Venus.

Condus de pajul său, acesta a ajuns la însoţitorii săi, şi nu le-a spus nimic despre experienţa sa.

Virgo Lucifera, îmbrăcată în catifea neagră şi însoţită de fecioarele sale, a condus oaspeţii în curtea unde se aflau şase sicrie.

C.R.C. era singurul care bănuia că trupurile regale nu se mai aflau în aceste sicrie.

Sicriele au fost coborâte în morminte iar peste acestea au fost rostogolite nişte pietre.

Virgo Lucifera a ținut un mic discurs în care îi ruga pe oaspeți să o asiste să-i aducă la viață pe cei morți.

Ea le-a spus că trebuie să călătorească în turnul din Olimp, unde se aflau medicamentele necesare pentru a învia persoanele moarte.

C.R.C și însoțitorii săi au urmat-o pe aceasta la țărm, unde toți s-au îmbarcat pe cele șapte nave, într-o ordine care a fost stabilită dinainte.

Navele navigau pe lac și treceau printr-un canal îngust unde erau așteptate de sirene, nimfe și zeițe ale mării care, în onoarea nunții, i-au dat cuplului regal o perlă superbă.

Când navele au ajuns aproape de turnul *Olimpului*, *Virgo Lucifera* a spus că trebuie să semnalizeze faptul că au ajuns.

În turn a apărut imediat un steag alb și o mică barcă în care se afla un *Bătrân*, care era *Gardianul Turnului*, și care venise în întâmpinarea navelor.

Turnul *Olimpului* se afla pe o insulă pătrată care era înconjurată de un zid foarte înalt.

După ce a intrat, grupul a ajuns în *Centrul Turnului* în care se afla un *„laborator"*, în care oaspeții au văzut plante, pietre prețioase și tot felul de lucruri din care extrăgeau esențe pe care le puneau în pahare.

Virgo Lucifera i-a pus la muncă pe aceștia până când au obosit.

Când ziua de lucru s-a încheiat, fiecare dintre ei a primit câte o saltea. Neputând dormi, C.R.C. a ieșit să contemple și să călătorească.

Acesta a dat peste niște scări care duceau în vârful zidului, s-a cățărat pe ele și s-a uitat la stele.

Rămânând acolo pentru un timp, la miezul nopții a văzut șapte flăcări care treceau pe mare, și care s-au adunat în vârful turnului.

Deodată s-a stârnit vântul, marea a devenit furtunoasă și Luna a fost acoperită de nori. C.R.C. a coborât scările și s-a întors în Turn, iar când s-a întins pe saltea a fost adormit de susurul fântânii care curgea în laborator."

A Șasea Zi

„În dimineața următoare gardianul turnului a examinat munca pe care au făcut-o oaspeții și a găsit-o destul de bună. Acesta a adus niște scări, frânghii și aripi și li s-a adresat oaspeților după cum urmează: *„Dragii mei, fiecare dintre voi trebuie să aveți la voi întotdeauna unul dintre aceste trei lucruri"*.

Spre supărarea sa, C.R.C. a primit o scară foarte grea.

Cei care au primit aripi și le-au pus pe spate și era imposibil de observat că acestea erau artificiale.

Apoi *Gardianul Turnului* a încuiat oaspeții în camera de jos a Turnului, însă în scurt timp în tavan a fost descoperită o gaură rotundă, și *Virgo Lucifera* i-a invitat pe toți să urce pe acolo. Cei care aveau aripi au zburat prin acea gaură, cei cu frânghii s-au chinuit mult, iar C.R.C. a trecut destul de ușor cu ajutorul scării sale.

La al doilea etaj se aflau oaspeții nunții și muzicienii iar *Virgo Lucifera* i-a adunat pe toți în jurul cadavrelor celor șase persoane regale.

Apoi *Virgo Lucifera* a pus capul lui *Moor* într-un recipient din partea superioară a fântânii și a turnat pe acesta substanțele care fuseseră pregătite ziua trecută în laborator.

Fecioarele au pus niște „li" dedesubt. După ce au fost fierte aceste substanțe ele au trecut prin găurile ibricului și căzând pe cadavre le-au dizolvat.

După ce cadavrele regale au devenit lichide, din partea de jos a fântânii a ieșit un glob auriu, care era foarte greu atunci când era plin.

Apoi toți, cu excepția oaspeților de la nuntă, s-au retras și *au urcat la etajul al treilea.*

Aici globul era suspendat de un lanț foarte puternic.

Pereții apartamentului erau din sticlă și oglinzile erau aranjate astfel încât razele Soarelui să încălzească globul central, care devenea foarte fierbinte.

Apoi globul s-a răcit și a fost taiat cu un diamant. În el se afla un frumos „Ou alb".

Luând acest „Ou", *Virgo Lucifera* a plecat.

Oaspeții au urcat la cel de-al patrulea etaj unde se afla un ibric pătrat, care era umplut cu praf de argint, care era încălzit de un foc moderat."

Universul creat de principiul dual al luminii şi al întunericului

Din *„Philosophia Mosaica", de Fludd*

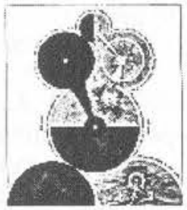

Zeitatea Supremă este simbolizată de un mic Glob, Cel din vârf, care este împărțit în două Sfere. *Cea întunecată* reprezintă *Întunericul Divin*, de care este înconjurată Zeitatea, şi care serveşte drept loc de ascunzătoare.

Emisfera radiantă simbolizează *Lumina Divină*, care este în Dumnezeu, şi care reprezintă o putere creativă. *Globul întunecat* din stânga şi de sub *„Jumătatea Întunecată"* din *Sfera Superioară* simbolizează *„Întunericul potențial"*, care era pe fața Adâncului Primordial, şi în care se mişca Spiritul lui Dumnezeu.

Globul din dreapta reprezintă zeitatea care este dezvăluită din *„întuneric"*. Aici *Cuvântul strălucitor* alungă umbrele şi astfel se formează *Universul Glorios*. *Puterea divină* a acestui glob este cunoscută de către om cu numele de Soare.

„Secțiunea de lumină" şi de *„întuneric"* reprezintă Universul creat, care ia parte la Lumina şi la Întunericul care există în Natura Creatorului. *Jumătatea luminată* reprezintă *adâncul*, *haosul* şi *apele eterne* care ies din Zeitate.

Cercul în care se află *Figura lui Apollo* reprezintă *Emisfera diurnă a Lumii* care, în misterele antice, era condusă de Apollo.

Cercul întunecat reprezintă *emisfera nocturnă* care era condusă de *Dionysos*.

„Oul alb" a fost pus pe nisip pentru a creşte. În scurt timp acesta s-a spart şi din el a ieşit o pasăre urâtă, care se hrănea cu sângele zeilor decapitați, care era diluat cu apă. De fiecare dată când se hrănea, penele aveau altă culoare; *din negre ele deveneau albe*, iar din *albe* deveneau *multicolore*.

„Apoi a fost servită cina, iar apoi *Virgo Lucifera* a plecat cu pasărea.

Oaspeții au urcat la cel de-al cincilea etaj, unde era pregătită pentru pasăre o baie din pudră.

Pasărea stătea în apă până când lămpile încălzeau prea tare apa. Când căldura îndepărta toate penele păsării, aceasta era scoasă din apă, dar focul continua până când în cadă rămânea doar un sediment de culoarea albastră. Cu acest sediment era pictată pasărea.

Oaspeții urcau la al şaselea etaj, unde se afla un altar asemănător cu cel din camera tronului.

Pasărea bea din fântâna cea mică sângele *Şarpelui alb* care se afla în craniu. Sfera din altar se învârtea în continuu.

Ceasul a bătut ora unu iar apoi ora trei iar pasărea se aşeză pe carte şi fu decapitată.

Corpul său a devenit cenuşă şi apoi a fost pus într-o cutie din lemn de chiparos.

Virgo Lucifera i-a spus lui C.R.C. şi altor trei colegi de ai săi că erau leneşi, şi că nu aveau voie să intre în cea de-a şaptea cameră.

În cameră au fost aduşi nişte muzicieni.

C.R.C. şi colegii săi au fost foarte trişti până când muzicienii le-au spus să se înveselească şi *i-au condus la al optulea etaj,* care era chiar sub acoperiş.

Aici gardianul i-au salutat şi i-au felicitat spunându-le că au fost aleşi de *Virgo Lucifera* pentru Marea sa Operă.

Apoi a intrat *Virgo Lucifera,* care după ce a râs de zăpăceala oaspeților săi, a golit cenuşa păsării în alt vas, umplând cutia din lemn de chiparos.

Apoi ea s-a întors la cel de-al şaptelea etaj.

C.R.C şi prietenii săi au început să umezească cenuşa păsării cu o *„apă specială"* până când amestecul a devenit consistent, şi din acesta au fost făcute două figuri.

Mai târziu acestea s-au deschis şi au dezvăluit două imagini omeneşti care erau aproape transparente şi strălucitoare, dintre care unul era Bărbat şi una era Femeie.

Aceste mici forme de viață stăteau pe pături din satin şi erau hrănite, picătură cu picătură, cu sângele păsării, până când ajungeau să aibă o mărime normală şi să fie de o mare frumusețe.

Cu toate că trupurile aveau consistența cărnii, acestea nu păreau vii deoarece nu aveau suflet.

Apoi corpurile erau înconjurate de torțe şi fețele lor erau acoperite cu mătase.

Apoi a apărut *Fecioara Lucifera,* care avea două veştminte albe.

Au intrat şi fecioarele, iar şase dintre acestea aveau nişte trompete.

O trompetă era pusă pe gura uneia dintre figuri, şi C.R.C. a văzut o gaură în mijlocul turnului, şi o rază de lumină care cobora prin tubul trompetei şi intra în corp.

Acest proces a fost repetat de trei ori cu fiecare corp.

În jumătate de oră Regele şi Regina s-au trezit şi *Lucifera* le-a adus veştmintele albe.

Regele i-a mulţumit lui C.R.C. şi însoţitorilor săi, după care persoanele regale au plecat pe o navă.

C.R.C. şi cei trei prieteni ai săi li s-au alăturat celorlalţi colegi nespunând nimic despre ceea ce văzuseră.

Mai târziu toţi s-au dus în camerele lor, unde au rămas până dimineaţă."

A Şaptea Zi
Cavalerii Pietrei de Aur

„Dimineaţa *Lucifera* a anunţat că toţi oaspeţii de la petrecere au devenit *„Cavaleri ai Pietrei de Aur".*

Gardianul i-a înmânat apoi fiecărui om câte o medalie de aur care avea pe o parte inscripţia *„At. Nat. Mi."* şi pe cealaltă *„Tem. Na. F."*

Toţi s-au întors în cele douăsprezece nave la palatul regelui.

Steagurile de pe nave aveau simbolurile semnelor zodiacale şi C.R.C. avea simbolul Balanţei.

Când au ajuns pe lac, mai multe nave i-au întâmpinat pe Rege şi pe Regină.

Atlas a ţinut apoi un scurt discurs în onoarea Regelui şi a cerut cadourile regale.

Apoi *Gardianul cel Bătrân* i-a dat lui Cupidon o mică cască.

C.R.C. şi *Lordul* aveau fiecare o insignă albă ca zăpada, cu o cruce roşie pe ea, şi călătoreau în trăsură cu Regele.

La prima poartă se afla un *Portar* îmbrăcat în *haine albastre* care, atunci când l-a văzut pe C.R.C., l-a implorat să-l roage pe Rege ca să-l elibereze din acel post.

Regele i-a răspuns că portarul era un faimos astrolog şi era forţat să păzească poarta ca pedeapsă pentru că s-a uitat la Venus atunci când aceasta se odihnea pe canapea.

Regele i-a mai spus că portarul va putea fi eliberat doar când va fi găsit alt om care a comis acelaşi păcat.

Când a auzit acest lucru, inima lui C.R.C. s-a înmuiat deoarece şi-a dat seama că el era vinovatul, dar nu a spus nimic.

Noii *„Cavaleri ai Pietrei de Aur"* au fost obligaţi să semneze cinci articole care erau scrise de Înălţimea Sa:

(**1**) Aceştia trebuiau să i se supună doar lui Dumnezeu şi Regelui;

(**2**) Ei trebuiau să se lepede de orice viciu;

(**3**) Aceştia trebuiau să-i ajute totdeauna pe cei nevoiaşi;

(**4**) Ei nu trebuiau să îşi folosească cunoaşterea şi puterea în scopuri nedemne;

(**5**) Ei nu trebuiau să dorească să trăiască mai mult decât a poruncit Dumnezeu.

Apoi aceştia au fost numiţi Cavaleri şi ceremonia a fost ţinută într-o mică capelă, unde C. R. C. şi-a agăţat lâna de aur şi a scris următoarele: *„Summa Scientia nihil Scire, Fr. Christianus Rosencreutz. Eques aurei Lapidis".* Anul 1459.

După ceremonie C.R.C. a recunoscut că el este cel care a văzut-o pe Venus şi că prin urmare el trebuie să devină *Portarul Porţii.*

Regele l-a îmbrăţişat cu drag şi acesta a fost dus într-o cameră în care erau trei paturi, unul pentru el, unul pentru *Gardianul Turnului* şi unul pentru *Bătrânul Atlas.*

Nunta alchimică ajunge acum la sfârşit şi lasă impresia că C.R.C. trebuie să devină *Portar* a doua dimineaţă."

Cartea se termină în mijlocul propoziţiei şi cu o notă scrisă în italic.

În simbolismul căsătoriei alchimice, filozofii medievali ascundeau sistemul secret al culturii spirituale şi sperau că pot coordona astfel membrii organismelor sociale şi umane.

Societatea, spuneau aceştia, era o structură trinitară şi avea analogii în constituţia trinitară a omului, deoarece omul este alcătuit din *spirit, minte şi trup,* iar societatea din *biserică, stat şi populaţie.*

Intoleranţa bisericii, tirania statului şi furia maselor sunt cele trei *puteri criminale* care caută să distrugă adevărul aşa cum este descris acesta în legenda masonică a lui Hiram Abiff.

Primele zile ale căsătoriei alchimice descriu procesele creației filosofice prin care trebuie să treacă fiecare organism. *Cei trei regi reprezintă spiritul trinitar al omului* iar *soțiile lor simbolizează vehiculele acestora în lumea inferioară.*

Călăul reprezintă mintea, iar partea superioară care este simbolizată de cap este necesară pentru realizarea muncii filozofice.

Astfel părțile omului, folosite de alchimiști, simbolizează planetele și elementele, iar când acestea sunt unite potrivit unei formule divine, ele consistă în crearea a două lucruri filozofice care, atunci când sunt hrănite de sângele păsării alchimice, devin conducătorii lumii.

Din punct de vedere etic, tânărul Rege și Regina care au înviat la apogeul turnului și au fost însuflețiți de viața divină, reprezintă forțele inteligenței și ale dragostei care trebuie să ghideze în cele din urmă societatea.

Inteligența și dragostea sunt cele două luminatoare etice ale Lumii și corespund spiritului iluminat și trupului regenerat.

Mirele reprezintă Realitatea iar *Mireasa simbolizează Ființa Regenerată,* care atinge perfecțiunea deoarece devine una cu realitatea printr-o căsătorie cosmică, în care părțile muritoare devin nemuritoare, deoarece sunt unite cu Sursa Nemuritoare.

În *„Căsătoria hermetică"* conștiința umană și cea divină sunt unite în Sfânta căsătorie, iar cel în care are loc această sacră ceremonie este numit *„Cavalerul Pietrei de Aur"*; prin urmare el devine un divin *„diamant"* filosofic, care este compus din esența propriei sale constituții înșeptite.

Aceasta este interpretarea adevărată a procesului mistic de devenire a *„Miresei Mielului",* fiind o copie a *„Căsătoriei Cosmice".*

Mielul lui Dumnezeu este reprezentat de *„lâna de aur"* pe care Jason a fost forțat să o câștige înainte de a deveni rege.

Leul zburător reprezintă *Voința iluminată* care este necesară pentru realizarea Noii Opere.

Episodul în care sunt cântărite sufletele oamenilor își are paralela în ceremonia descrisă de *Cartea Egipteană a Morții.*

Orașul înconjurat de ziduri, în care intră C.R.C., reprezintă *„sanctuarul înțelepciunii"*, în care locuiesc adevărații conducători ai lumii, filosofii inițiați.

Ca și misterele antice, Ordinul Rozicrucienilor avea un ritual secret, care trebuia urmat și păstrat de candidat un anumit număr de ani înainte de a fi ales în gradele inferioare ale rozicrucienilor.

Diferitele etaje ale turnului Olimpului reprezintă orbitele planetelor.

Urcarea filozofilor de la un etaj la altul este analoagă cu anumite ritualuri ale *Misterelor Eleusine* și cu ritualurile lui *Mithras,* în care candidatul trebuie să treacă prin cele *„șapte inele ale scării"* sau să urce cele *„șapte trepte ale piramidei"* pentru a simboliza eliberarea influențelor guvernatorilor planetari.

Omul devine *„Stăpânul celor Șapte Sfere"* doar când transmite impulsurile primite de la aceștia.

Cel care stăpânește cele *„Șapte luni",* și care este reunit cu Sursa Divină a propriei sale naturi, consumă *căsătoria hermetică.*

BACON, SHAKESPEARE ŞI ROZICRUCIENII

Ne-am propus să discutăm despre controversa Bacon-Shakespeare-Rozicrucieni nu cu intenţia de a dezgropa trecutul ci deoarece sperăm ca o analiză critică să ne ajute să redescoperim toate cunoştinţele pe care le-a pierdut Lumea din momentul în care oracolele au fost aduse la tăcere.

Masca lui Rosencreutz

W. F. C. Wigston l-a numit pe bardul din Avon *„fantoma căpitanului Shakespeare, masca rozicruciană"*. Acest lucru constituie una dintre cele mai însemnate declaraţii cu privire la controversa Bacon-Shakespeare.

Este evident că William Shakespeare nu ar fi putut să scrie fără ajutor operele nemuritoare care îi poartă numele. El nu avea cultura literară necesară, căci oraşul Stratford în care a crescut acesta nu avea nici o şcoală care i-ar fi putut insufla formele superioare de învăţare, care să se reflectă în operele care îi sunt atribuite.

Părinţii săi erau inculţi şi în timpul vieţii acesta a manifestat nepăsare faţă de studii.

Acum există doar şase creaţii care au scrisul lui Shakespeare. Sunt şase semnături dintre care trei sunt cele din testamentul său. Se crede că Shakespeare nu era familiarizat cu folosirea stiloului şi este evident că acesta fie copia o semnătură care i-a fost pregătită, fie era ghidat atunci când scria. Nu a fost descoperit nici un manuscris original al pieselor lui Shakespeare şi nu există nici o tradiţie cu privire la declaraţia fantastică şi imposibilă care apare în *„Great Folio"*.

O bibliotecă bine dotată ar trebui să fie partea esenţială din bunurile unui autor ale cărui opere literare demonstrează că acesta este familiarizat cu literatura tuturor timpurilor, şi totuşi nu există nici o dovadă că Shakespeare ar fi avut vreo bibliotecă. Acesta nu menţionează existenţa cărţilor în testamentul său. Comentând despre incultura fiicei lui Shakespeare, care se numea Judith, care la douăzeci şi şapte de ani putea face doar un X, Ignatius Donnelly afirmă că ar fi imposibil ca Shakespeare să-i fi permis fiicei sale să fi ajuns la 27 de ani şi să se căsătorească fără să fie în stare să citească un rând din operele care l-au făcut faimos pe tatăl său.

A fost ridicată următoarea întrebare: *„De unde a învăţat Shakespeare literatura franceză, italiană, spaniolă şi daneză, latina şi greaca clasică?"*

În ciuda sensibilităţii cu care este folosită latina de către autorul operelor shakespeariene, Ben Jonson, care l-a cunoscut pe Shakespeare, declară că acesta înţelegea *„un pic de latină şi mai puţină greacă"*.

Oare Shakespeare a jucat vreodată în vreun rol principal din dramele pe care se presupune că le-a scris sau în cele produse de compania al cărui membru era? Se pare că una dintre marile sale realizări a fost interpretarea personajului *„fantoma din Hamlet"*.

În ciuda avariţiei sale, se pare că Shakespeare nu a făcut nici un efort în timpul vieţii de a primi banii pentru piesele care îi purtau numele, şi multe dintre acestea au fost publicate anonim.

Nici unul dintre moştenitorii săi nu a fost implicat în publicarea operelor sale după moartea acestuia, şi nici nu a beneficiat financiar ca rezultat al publicării acestora.

Dacă ar fi fost într-adevăr autorul lor, manuscrisele lui Shakespeare şi piesele sale nepublicate ar fi fost nişte bunuri valoroase, şi totuşi în testamentul său acesta nu menţionează cum că ar avea vreun fel de producţie literară.

În timp ce *Folio* şi *Quarto* erau semnate *„William Shakespeare"*, toate autografele cunoscute ale actorului de pe Stratford se citesc *„William Shakspere"*. Oare această diferenţă de ortografie are vreo importanţă? Dacă cei care au publicat primul portofoliu al lui Shakespeare îl respectau atât de mult pe acesta, atunci de ce au pus o caricatură a sa pe coperta portofoliului?

Anumite absurdităţi din viaţa privată a acestuia nu pot fi reconciliate. Imaginaţi-vi-l pe nemuritorul Shakespeare, autorul piesei *„The Merchant of Venice"* ca fiind cămătar.

Printre cei de la care Shakespeare lua anumite sume de bani se află Philip Rogers, un datornic care nu plătise patruzeci şi opt de cenţi.

Pe scurt, nu există nimic din viaţa lui Shakespeare care ar justifica faptul că acesta a fost un geniu literar.

Idealurile filosofice care sunt promulgate în piesele lui Shakespeare demonstrează că autorul lor cunoştea anumite doctrine şi curente care aparţineau rozicrucianismului; de fapt producţiile literare ale acestuia indică faptul că ele au fost create de unul din înţelepţii din acea epocă.

Mulţi dintre cei care caută o soluţie pentru controversa Shakespeare - Bacon erau intelectuali. Aceştia au trecut cu vederea peste faptul că transcendentalismul joacă un rol important în realizările filosofice din acele timpuri.

Misterele fizicii nu pot fi explicate de un materialist care nu-i poate înțelege complexitatea. Cine ar fi putut scrie *The Tempest*, *Macbeth*, *Hamlet* sau *The Tragedy of Cymbeline*, dacă nu un adept al doctrinei platoniciene, un cabalist sau un pitagoreic?

Tatăl științei moderne, modelatorul legilor moderne, patronul democrației moderne și unul dintre fondatorii Francmasoneriei, Sir Francis Bacon a fost un om care a avut multe țeluri în viață.

Gravură
care arată lumina și A-urile întunecate

Din *King Richard The Second*, Quarto din 1597, de Shakespeare

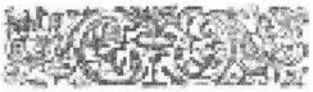

Această gravură ornamentală era considerată o semnătură a lui Bacon sau a rozicrucienilor. Acest „A" apare în multe volume care au fost publicate de emisarii rozicrucienilor. Dacă imaginea aceasta este comparată cu cea din *Alciati Emblemata,* din paginile următoare, veți observa folosirea criptică a lui „A".

Coperta operei
Anatomy of melancholy, de Burton

Din *„Anatomy of melancholy"*, de Burton

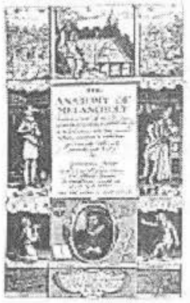

Experții în opera lui Bacon declară că această operă este în realitate caietul de notițe al lui Bacon și că, în el, acesta a adunat cunoașterea pe care a acumulat-o de-a lungul anilor. Se presupune că această copertă conține un mesaj criptic. Cheia acestui cifru este figura maniacului din colțul din dreapta jos. Potrivit lui Elizabeth Wells Gallup, *Globul celest,* spre care arată maniacul, este simbolul criptic al lui Sir Francis Bacon. Cifra planetară șapte care apare în nori simbolizează configurațiile planetare care produc o formă de nebunie. Omul care stă jos și care își sprijină capul în mână este Sir Francis Bacon.

Acesta a fost un rozicrucian. Dacă nu a fost chiar părintele C.R.C., despre care se vorbește în manifestele rozicrucienilor, el a fost cu siguranță un inițiat superior al acestui ordin iar activitățile sale, care au

legătură cu trupul secret, sunt de o mare importanță pentru studenții simbolismului, filosofiei și literaturii.

Au fost scrise multe volume în care s-a dovedit faptul că Sir Francis Bacon este autorul adevărat al pieselor și sonetelor care i-au fost atribuite lui Shakespeare.

O considerație imparțială a acestor volume îl vor convinge pe cititor că această teorie este adevărată.

Cei care s-au chinuit mult timp pentru a dovedi că Sir Francis Bacon este adevăratul *„bard de pe Avon"* au demonstrat că Sir Francis Bacon, inițiatul rozicrucian, a introdus în piesele care îi sunt atribuite lui Shakespeare învățăturile secrete ale ordinului rozicrucian și adevăratele ritualuri ale Ordinului Francmasonic.

Totuși o lume sentimentală refuză să renunțe la un erou tradițional și să rezolve aceasta controversă. Poate fi dovedit că prin aflarea răspunsului la această ghicitoare vor fi găsite informații cu valoare practică pentru omenire, și atunci mințile luminate ale omenirii vor coopera la aceste lucruri.

Controversa Shakespeare - Bacon implică cele mai profunde aspecte ale științei, religiei și eticii; cel care descoperă acest mister va găsi în el cheia către înțelepciunea din antichitate.

Recunoscând capacitatea intelectuală a lui Bacon regele James i-a dat manuscrisele care poartă acum numele de *„Biblia regelui James"* cu scopul de a le verifica și edita. Documentele au rămas în mâinile sale timp de aproape un an, dar nu există nici o informație cu privire la ce s-a întâmplat în acel an.

Cu privire la această lucrare, William T. Smedley scrie: *„Va fi dovedit în cele din urmă că întreaga schemă a versiunii autorizate a Bibliei îi aparține lui Francis Bacon"*.

Prima ediție a *„Bibliei regelui James"* conține o capodoperă criptică de-a lui Bacon.

Oare Bacon a ascuns criptografic în această Biblie autorizată ceea ce nu a îndrăznit să dezvăluie în text, adică secretul rozicrucian al creștinismului mistic și masonic?

Sir Francis Bacon avea cu siguranță cunoștințele necesare pentru a scrie piesele și sonetele care îi sunt atribuite lui Shakespeare, căci acesta a fost lingvist, avocat și compozitor. Capelanul său, William Rawley și Ben Jonson susțin realizările filosofice și poetice ale acestuia.

Cel din urmă îi aduce lui Bacon acest tribut remarcabil:

„Cred că dacă ar exista o rază de cunoaştere care a fost dată de Dumnezeu unui om din aceste timpuri, acest om este el. Deşi a fost un mare cititor de cărți el nu-şi lua cunoaşterea din cărți, ci din unele noțiuni care sălăşluiau înăuntrul său". (vezi *„Introduction to the Resuscitado"*)

Sir Francis Bacon cunoştea legile parlamentare şi eticheta curții regale care este dezvăluită în piesele lui Shakespeare, care nu putea fi cunoscută de un om ca actorul de pe Stratford.

Lordul Verulam a vizitat multe țări străine, care reprezintă decorul anumitor piese, şi era prin urmare era capabil să creeze atmosfera locală autentică care este conținută în aceste piese.

Nu există nici o dovadă potrivit căreia William Shakespere ar fi călătorit vreodată în afara Angliei.

Biblioteca magnifică a lui Sir Francis Bacon conținea volumele necesare pentru a face rost de citatele şi de anecdotele care sunt inserate în piesele care îi sunt atribuite lui Shakespeare. Multe piese îşi au subiectul din unele comploturi luate din scrierile din antichitate, care nu erau traduse în engleză pe atunci. Datorită erudiției sale, lordul Verulam ar fi putut citi cărțile originale; este puțin probabil ca William Shakespere să fi făcut acest lucru.

Există multe dovezi criptografice potrivit cărora Bacon a fost implicat în scrierea pieselor shakespeariene.

Numărul secret al lui Bacon era 33.

În *„First Part of King Henry the Fourth"*, cuvântul Francis apare de 33 de ori pe o singură pagină.

De-a lungul paginilor portofoliilor lui Shakespeare pot fi găsite semnături acrostihe. Cea mai simplă formă a acrostihului este cea în care un nume, în cazul nostru Bacon, este ascuns în primele litere ale rândurilor.

În *„The Tempest"*, Act I, Scena 2, apare un exemplu grăitor al acrostihului lui Bacon :

„Begun to tell me what I am, but stopt
And left me to a bootelesse Inquisition,
Concluding, stay: not yet.

Primele litere din primele două rânduri şi primele trei litere din cel de-al treilea rând formează cuvântul Bacon. Astfel de acrostihuri apar frecvent în scrierile lui Bacon.

Tenorul dramelor shakespeariene politice este în armonie cu punctele de vedere care au fost recunoscute de Sir Francis Bacon, ai cărui duşmani sunt caricaturizați frecvent în aceste piese. Curentele religioase, filozofice şi educaționale reflectă părerile acestuia.

Aceste similarități de stil şi de terminologie există în scrierile lui Bacon şi în piesele lui Shakepeare, dar există şi nişte deosebiri istorice şi filozofice, care se găsesc la ambii autori, cum ar fi nişte citate greşite din Aristotel.

„Dându-şi seama că viitorul îi va descoperi genialitatea, lordul Verulam a specificat în testament că sufletul său îi va rămâne lui Dumnezeu, corpul său va fi îngropat în secret, numele şi memoria sa vor fi cunoscute de oameni, de națiuni străine, de generațiile care vor urma şi de semenii săi după ce el se va stinge din viață. Acel fragment care apare în italice a fost şters din testament de Bacon, deoarece acesta se temea că a spus prea mult."

Este destul de evident că subterfugiul lui Bacon a fost cunoscut doar de un număr limitat de persoane în timpul vieții sale.

Indiciile care arată înspre adevăratul autor al pieselor shakespeariene pot fi găsite în multe volume din sec. al XVII-lea.

Pe pagina 33 a ediției din 1609 a *„Treasurie or Storehouse of Similes"*, de Robert Cawdry, apare următoarea aluzie importantă:

„Deoarece oamenii ar râde de un om sărac dacă acesta ar împrumuta veşminte bogate pentru a interpreta rolul unui personaj onorabil pe scenă, atunci când piesa ar fi la sfârşit, el ar trebui să şi le păstreze şi să se laude cu ele."

Semnătura lui Bacon

Din *Alciati Emblemata*

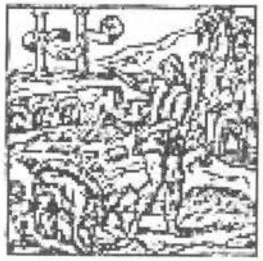

Volumul din care a fost luată această imagine a fost publicat la Paris în 1618. atenția studentului operelor lui Bacon este îndreptată imediat spre forma *porcului* din prim plan. Bacon folosea adesea acest animal ca emblemă a numelui său mai ales pentru că numele Bacon deriva din cuvântul *beech* iar fructul acestui copac era folosit pentru a îngrăşa porcii. Cei doi stâlpi din spate prezintă un interes masonic. Cei doi de „A" din centrul imaginii, unul luminat şi unul întunecat, reprezintă o dovadă a influenței lui Bacon.

Cea mai convingătoare dovadă este totuşi faptul că cifra 17 este echivalentul numeric al literelor din limba latină care formează cuvântul Bacon. Există 17 litere în trei cuvinte care apar în această imagine.

FRANCIS BACON, BARONUL VERULAM, VICONTELE ST. ALBANS

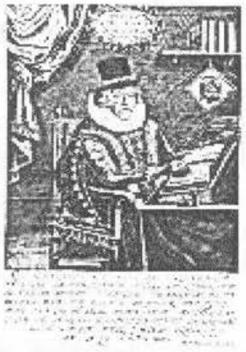

Din *Advancement of Learning*, de Bacon

Lord Bacon s-a născut în 1561 şi a murit în 1626. Există dovezi potrivit cărora înmormântarea acestuia a fost o simulare şi că părăsind Anglia el a trăit mulți ani sub alt nume în Germania, şi că acolo a servit o societate secretă care promulga doctrinele căreia acesta îşi dedicase viața. Cercetătorii sunt de părere că acesta a fost fiul reginei Elizabeta şi al lui Earl de Leicester. Referiri repetate la cuvântul *porc* şi prezența unor declarații criptografice de pe pagina 33 a unor scrieri contemporane demonstrează că cheia către secretul lui Bacon era chiar numele său, sau echivalentul său numeric.

Un exemplu al acestui lucru este declarația faimoasă a lui Mistress Quickly din „*The Merry Wives of Windsor*": „*Hang-hog is latten for Bacon, I warrant you*"; alte exemple sunt copertele cărților „*The Countess din Arcadia*" a lui Pembroke, şi „*Faerie Queene", a lui Ednmund Spenser*; exemplele care apar în operele lui Alciatus şi Wither, constituie alte exemple.

Cuvântul *honorificabilitudinitatibus* care apare în actul cinci din „*Love's Labour's Lost*" reprezintă o semnătură rozicruciană iar echivalentul său numeric (287) indică acest lucru.

Pe coperta primei ediții a „*New Atlantis*", Sir Francis Bacon este reprezentat aducând o femeie din întunericul unei peşteri.

În jurul imaginii este o inscripție în latină care înseamnă: „*în timp adevărul secret va fi dezvăluit*".

Replicile care apar în volumele publicate în prima jumătate a sec. al XVII-lea au fost aranjate şi ascunse potrivit unui plan tainic.

Este evident că numerotarea greşită a paginilor din portofoliul lui Shakespeare şi din alte volume reprezintă cheia secretelor lui Bacon.

De exemplu primele două portofolii ale lui Shakespeare sunt tipărite la o distanță de nouă ani şi în ambele ediții pagina 153 din Comedii este numerotată 15, iar paginile 249 şi 250 sunt numerotate 250 şi 251. În ediția din 1640 a „*The Advancement and Proficience of Learning*", de Bacon paginile 353 şi 354 sunt numerotate 351 şi 352, iar în ediția din 1641 a lui „*Du Bartas, Divine Weeks*", paginile 346 până la 350 lipsesc de tot, iar pagina 450 este numerotată 442. Trebuie observată frecvența cu care aceste pagini sunt notate în numere care se termină cu 50, 51, 52,53, şi 54.

O analiză a versurilor lui L. Digges, care au fost scrise în memoria decedatului autor W. Shakespeare, dezvăluie folosirea a două seturi de caractere, atât pentru majuscule, cât si pentru literele mici, iar diferența se observă cel mai mult la literele: T, N şi A.

Prezența unui material ascuns în text este indicată adesea de amestecul de cuvinte.

Pe a şaisprezecea pagină numerotată, a ediției lui Du Bartas, „*Divine Weeks*", apare un mistreț deasupra unui text în formă de piramidă.

Textul este un fel de jargon fără înțeles şi este inserat din motive criptografice, având semnătura lui Bacon, porcul.

Anul următor, după publicarea primului portofoliu al pieselor shakespeariene, în 1623, a fost publicat în Lunaeburg un volum remarcabil despre criptografie. Se crede că acest volum conține cheia criptografică a marelui portofoliu shakespearian.

Nişte simboluri ciudate, cum ar fi capul şi coada, marchează şi ele prezența criptogramelor.

În timp ce astfel de ornamente pot fi văzute în cărțile care au fost publicate timpuriu, anumite embleme apar doar în volumele care conțin secretele lui Bacon şi ale rozicrucienilor.

„A"-ul luminos şi întunecat este un exemplu interesant.

Ținând cont de apariția frecventă în simbolismul lui Bacon a acestui fel de A, următoarea declarație din „*Interpretation of Nature*", a lui Bacon, este foarte sugestivă :

"If the sow with her snout should happen to imprint the letter A upon the ground, wouldst thou therefore imagine that she could write out a whole tragedy as one letter?"

,,Dacă s-ar întâmpla ca purceaua să imprime litera A deasupra pământului cu râtul, ți-ai putea atunci imagina că ea poate scrie o întreagă tragedie cu o singură literă ?"

Rozicrucienii şi alte societăţi secrete din sec. al XVII-lea foloseau semne de apă ca mijloace de propagare a simbolurilor criptografice, iar cărţile lui Bacon, care conţin embleme sunt de obicei tipărite pe hârtie care are simboluri de apă rozicruciene sau masonice.

Într-o carte pot fi găsite adesea mai multe simboluri, cum ar fi mănunchiurile de struguri, urnele şi altele.

Există un document care reprezintă o cheie remarcabilă către secretele din *„The Tragedy of Cymbeline"*. Acesta nu a fost publicat niciodată şi este aplicabil la primul portofoliu al pieselor lui Shakespeare.

Codul este o linie şi un cuvânt, care implică punctuaţia, şi există multe semne de exclamaţie şi de interogaţie.

Acest cod a fost descoperit de Henry William Bearse în 1900, şi după ce a fost verificată minuţios natura sa exactă, a fost publicat.

Nu există nici o îndoială cu privire la faptul că Ordinul Masonic este rezultatul activităţilor Societăţilor Secrete din Evul Mediu, şi nu se poate nega faptul că Francmasoneria este pătrunsă de simbolismul şi misticismul lumilor antice şi medievale.

Sir Francis Bacon cunoştea adevăratul secret al originii masonice şi bănuim că el a ascuns acest secret în coduri şi în criptograme.

Bacon reprezintă punctul de legătură dintre instituţia invizibilă şi o lume care nu a fost niciodată capabilă să distingă între mesager şi mesajul pe care îl promulga acesta.

Această Societate Secretă a redescoperit înţelepciunea pierdută a anticilor şi, temându-se că aceasta s-ar putea pierde din nou, a perpetuat-o în două moduri: **1**. cu ajutorul organizaţiei francmasonice, a cărei iniţiaţi cunoşteau această înţelepciune şi o promulgau în forma unor simboluri; **2**. ascunzând tainele sale în literatură sub forma unor coduri şi enigme.

O gravură criptică

din *„History of the World"*, de Ralegh

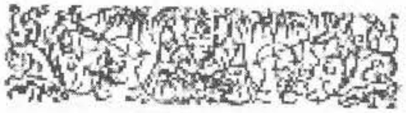

Multe documente care au fost influenţate de filosofia lui Bacon, sau care ascund criptograme care îi aparţin acestuia sau rozicrucienilor, folosesc unele desene convenţionale la începutul şi la sfârşitul capitolelor, desene care dezvăluie celor iniţiaţi prezenţa unor informaţii ascunse. Gravura de mai sus a fost considerată de influenţă baconiană şi poate fi găsită doar într-un număr rar de volume dintre care toate conţin criptograme de ale lui Bacon.

Aceste mesaje cifrate au fost introduse în cărţi fie de Bacon, fie de contemporanii săi, sau de autorii care aparţin Societăţii Secrete pe care a servit-o Bacon.

Variante ale acestei gravuri împodobesc marele portofoliu al lui Shakespeare din 1623; *„Novum Organum"* al lui Bacon din 1620; Biblia Sf. James din 1611; *„Faerie Queene"*, de Spencer, din 1611, şi *„History of the World"* (1614) de Sir Walter Ralegh.

Portretul lui Shakespeare

din *Great Folio* din1623, de Shakespeare

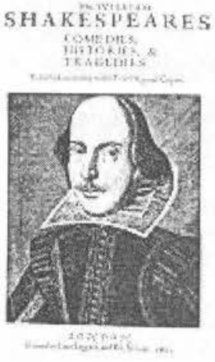

Nu există vreun portret autentic de-al lui Shakespeare. Deosebirile dintre portretele Droeshout, Chandos, Janssen, Hunt, Ashbourne, Soest şi Dunford dovedesc faptul că aceşti autori nu cunoşteau trăsăturile lui Shakespeare. O examinare atentă a portretului făcut de Droeshout dezvăluie anumite lucruri deosebite. Adepţii lui Bacon sunt convinşi că această imagine este doar o caricatură şi că ea poate fi masca de moarte a lui Francis Bacon. O comparaţie a acestui portret făcut de Droeshout, cu unele portrete ale lui Bacon, dezvăluie identitatea structurii celor două feţe, iar diferenţa de expresie ale acestora este provocată de umbrele din portrete. O excepţie este linia de la ureche spre bărbie. Oare această linie sugerează faptul că faţa este o mască?

Observaţi cum capul nu este legat de trup. Cea mai ciudată dintre toate este haina. O jumătate din aceasta este pe dos. În pictarea acestei haine artistul a desenat corect braţul stâng al hainei, dar braţul drept este pe dos.

Frank Woodward a observat că există 157 de litere pe copertă.

Aceasta este o semnătură a rozicrucienilor şi are o importanţă deosebită. Data, 1623 plus literele „on" formează cuvântul „London", care reprezintă semnătura criptică a lui Francis Bacon.

Prin schimbarea celor 26 de litere ale alfabetului cu numere, 1 devine A, 6 devine F, 2 devine B, 3 devine C şi astfel avem AFBC. Acestora li se adaugă ON din London şi astfel obţinem AFBCON, care este rearanjat şi dă F. BACON.

Există dovezi care susţin existenţa unui grup de înţelepţi care îşi luau responsabilitatea de a publica pentru generaţiile viitoare *„Cartea secretă a Anticilor"* şi alte documente scrise de aceştia. Membrii viitori ai Frăţiei lor nu trebuiau doar să identifice acele volume ci şi să găsească fragmentele importante, cuvintele, capitolele sau secţiunile care alcătuiesc un alfabet simbolic de desene hieroglifice. Printr-o anumită ordine, unii iniţiaţi puteau găsi acea înţelepciune cu ajutorul căreia omul poate duce o viaţă iluminată.

Importanţa uluitoare a misterului lui Bacon devine din ce în ce mai evidentă. Sir Francis Bacon reprezenta o verigă în lanţul de minţi care perpetuau doctrina secretă din antichitate. Această doctrină secretă este ascunsă în scrierile sale criptice. Căutarea Înţelepciunii Divine este un motiv suficient pentru efortul de descifrare a acestor criptograme.

Cercetarea masonică poate descoperi multe lucruri importante dacă îşi îndreaptă atenţia către anumite volume care au fost publicate în secolele XVI-XVII - care poartă însemnul acestei Societăţi Secrete, a căror membri au înfiinţat Francmasoneria modernă.

Istoria necunoscută şi ritualurile pierdute ale Francmasoneriei pot fi redescoperite în simbolismul şi criptogramele din Evul Mediu.

Francmasoneria este fiul strălucitor şi glorios al unui tată ascuns. Tatăl acestuia nu poate fi descoperit deoarece originea sa este ascunsă de vălul mistic. Marele portofoliu din 1623 este o comoară veritabilă a simbolismului masonic şi a sosit timpul ca această operă să fie studiată cum trebuie.

Cu toate că creştinismul a scuturat organizaţia materială a misterelor păgâne, acesta nu a putut distruge cunoaşterea misterelor supranaturale pe care le posedau păgânii. Prin urmare se ştie că misterele din Grecia şi Egipt au fost continuate în secret de biserică şi apoi au luat forma creştinismului, fiind acceptate ca elemente ale acestuia. Sir Francis Bacon a fost unul dintre cei care a propagat tainele hierofanţilor păgâni şi a atins ţelul fraternităţii R.C.. Acesta a fost admis într-o organizaţie care există sub acel nume şi a devenit unul dintre reprezentanţii săi principali. Dintr-un anumit motiv, necunoscut de cei neiniţiaţi, a existat un efort continuu de ascundere a secretelor lui Bacon. Oricare ar fi puterea care blochează eforturile cercetătorilor, ea este atât de constantă în zilele noastre pe cât era după moartea lui, iar cei care încearcă să rezolve această dilemă se lovesc şi acum de această putere.

Lumea neînţelegătoare i-a persecutat întotdeauna pe cei care au înţeles lucrările secrete ale Naturii şi a căutat să extermine paznicii înţelepciunii divine.

Prestigiul politic al lui Bacon a fost slăbit şi Sir Walter Ralegh a avut o soartă ruşinoasă deoarece această cunoaştere transcendentă era considerată periculoasă.

Falsificarea scrisului lui Shakespeare, crearea unor portrete false şi moartea reprezintă un paravan pentru publicul care este uşor de păcălit. Fabricarea unor biografi mincinoase, modificarea cărţilor şi a documentelor, distrugerea unor tabele şi inscripţii care conţineau mesaje criptografice au stat în calea rezolvării controversei Bacon-Shakspere-Rozicrucieni. Falsurile din Irlanda i-au înşelat pe experţi ani de zile.

Moartea filosofică

Potrivit unui material existent, Consiliul Suprem al Frăţiei rozicrucienilor era alcătuit dintr-un număr de indivizi care au murit de o aşa numită *„moarte filosofică"*.

Când iniţiatul trebuia să îndeplinească ceea ce îi ceruse Ordinul, el murea în nişte împrejurări misterioase. În realitate acesta îşi schimba numele şi domiciliul, iar în locul său era îngropat un sac de pietre. Se crede că acest lucru s-a întâmplat şi cu Sir Francis Bacon, care, ca toţi iniţiaţii misterelor, le-a permis altora să fie consideraţi autorii unor documente pe care le scrisese chiar el.

Scrierile criptice ale lui Francis Bacon constituie unul dintre cele mai puternice elemente din misterele filosofiei simbolice şi transcendentale. Se pare că trebuie să treacă mulţi ani pentru ca oamenii să înţeleagă şi să aprecieze geniul acestui om misterios care a scris *„Novum Organum"*, care a navigat în marea neexplorată a învăţăturii şi a cărui idealuri sunt exprimate minunat în visul utopic intitulat *„The New Atlantis"*.

Oare a fost Francis Bacon un al doilea Prometeu? Oare marea sa dragoste faţă de oameni şi mila pentru ignoranţa acestora l-au determinat să aducă Focul divin din Rai şi să-l ascundă într-o pagină tipărită?

Este posibil ca răspunsurile acestei ghicitori să fie găsite în mitologia clasică. Cel care înţelege secretul lui Dumnezeu cel cu şapte raze va înţelege şi metoda care a fost folosită de Bacon pentru a încifra secretele pe care le cunoştea.

Acesta şi-a asumat unele rezultate care erau în conformitate cu atributele şi ordinea membrilor sistemului planetar.

Unul dintre cele mai puţin cunoscute, dar cel mai important, cheia enigmei lui Bacon, este cea de-a treia ediţie publicată la Paris în 1637, intitulată *„Les Images ou Tableaux de platte peinture des deux Philostrates sophistes grecs et les statues de Callistrate"*, de Blaise de

Vigenere. Coperta acestui volum, atunci când este descifrat numele autorului, indică faptul că acesta a fost scris de Bacon şi că este unul dintre cele mai importante simboluri masonice sau rozicruciene. Pe pagina 486 apare o imagine intitulată *„Hercules Furieux"*, care arată o figură gigantică care ţine o suliţă, iar pământul dinaintea sa are diverse embleme ciudate.

În lucrarea intitulată *„Das Bild des Speershüttlers die Lösung des Shakespeare-Rätsels"*, Alfred Freund încearcă să explice simbolismul baconian din *Philostrates*. Acesta afirmă că Bacon este Hercule cel filosofic care este adevăratul *„Spear-Shaker"* (Shakespeare).

Coperta faimoasei prime ediţii

din *History of the World, de Ralegh*

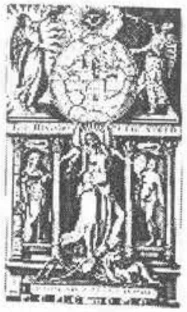

Care erau cunoştinţele misterioase pe care le deţinea Sir Walter Ralegh şi despre care se spunea că ar dăuna guvernului britanic? De ce a fost executat acesta deşi nu s-a dovedit că era vinovat de acuzaţiile care i se aduceau? Era acesta membru al societăţilor secrete care erau urâte şi temute şi care aproape au răsturnat Europa politică şi religioasă în sec.XVI-XVII? Era acesta un factor important în controversa Bacon - Shakspere - Rozicrucieni - Masoni? Cei care doresc să dezlege această controversă l-au trecut cu vederea şi nu i-au acordat importanţa necesară. Contemporanii acestora laudă intelectul său remarcabil şi îl consideră unul dintre cei mai străluciţi fii ai Angliei.

Sir Walter Ralegh, soldat, om de curte, purtător de cuvânt, scriitor, poet, filosof şi cercetător a fost o figură sclipitoare la curtea Reginei Elisabeta. După moartea Reginei Elisabeta, Regele James l-a acuzat de toate defăimările de care auzise.

Laşul de James, care tremura când auzea de arme şi plângea ca un copil când era contrazis, era gelos pe strălucitul Ralegh. Duşmanii acestuia, profitând de slăbiciunea regelui, nu au încetat să-l persecute până când acesta a fost spânzurat şi decapitat, iar corpul său le-a fost aruncat la picioare.

Coperta reprodusă mai sus a fost folosită de duşmanii lui Ralegh împotriva acestuia. Ei l-au convins pe Regele James că faţa din figura centrală care ţine globul este o caricatură a Regelui iar acesta a ordonat distrugerea tuturor gravurilor. Câteva copii au scăpat şi de aceea această gravură este atât de rară. Gravura reprezintă simbolurile

masonice şi rozicruciene iar aceste imagini ascund probabil o criptogramă. Mai important este faptul că pagina de după această gravură este o capodoperă identică cu cea care a fost folosită în portofoliul lui Shakespeare din 1623 şi în *„Novum Organum"* al lui Bacon.

Criptograma şi înţelesul acesteia în filosofia simbolică

Nici un volum care discută despre simbolism nu ar fi complet dacă nu ar exista o secţiune despre criptograme. Folosirea codurilor este indispensabilă în cercurile militare şi diplomatice dar lumea modernă a ignorat rolul important pe care îl joacă criptografia în literatură şi filozofie.

Dacă arta descifrării criptogramelor ar fi cunoscută de toată lumea, atunci ar fi descoperită înţelepciunea filosofilor antici şi medievali. Astfel s-ar dovedi că mulţi autori care par lipsiţi de sens ascundeau în operele lor anumite secrete.

Codurile sunt ascunse într-o manieră foarte subtilă; ele pot fi ascunse în semnele de apă de pe hârtie, în copertele cărţilor antice, în numerotarea greşită a paginilor, în primele litere ale cuvintelor sau ale propoziţiilor, în ecuaţiile matematice, în forme aparent neinteligibile şi aşa mai departe.

Pot exista coduri de cuvinte, de litere sau declaraţii ambigue al căror înţeles poate fi descifrat doar de cei care le cunosc simbolurile. Ele pot fi descoperite în literele iniţiale ale unor cărţi sau pot fi dezvăluite de un procedeu de numărare a cuvintelor sau literelor.

Dacă cei care sunt pasionaţi de cercetarea francmasonică ar acorda importanţa cuvenită acestui subiect, ei ar găsi în cărţile şi în manuscrisele din sec. XVI-XVII informaţiile necesare pentru descifrarea istoriei masonice şi pentru umplerea golului care există între misterele lumii antice şi masoneria meşteşugarilor din ultimele trei secole.

Tainele misterelor antice nu au fost descoperite niciodată de cei profani decât prin intermediul simbolurilor. Simbolismul a îndeplinit sarcina de a ascunde adevărurile sacre de cei neiniţiaţi şi de a le dezvălui doar celor care sunt calificaţi pentru a înţelege aceste simboluri.

Formele sunt simboluri ale principiilor divine lipsite de forme iar simbolismul este limbajul naturii. Cei înţelepţi descoperă aceste mistere şi contemplă realitatea. Cei ignoranţi, care nu sunt capabili să distingă între adevăr şi minciună, zăresc un univers de simboluri.

Natura este cea care trasează forme ciudate pe suprafaţa lucrurilor, şi doar fiii săi înţelepţi pot descifra acest alfabet criptic ca răsplată a credinţei şi devotamentului lor.

Templele misterelor antice au creat propriile lor limbaje sacre, care erau cunoscute doar de cei iniţiaţi, şi care erau rostite doar în sanctuar.

Preoţii iluminaţi considerau că este un sacrilegiu să discuţi adevărurile sacre din Lumile Superioare sau adevărurile divine ale Naturii Eterne în aceeaşi limbă care este folosită de cei vulgari.

O ştiinţă sacră trebuie să aibă o limbă sacră. Au fost inventate şi alfabete secrete, şi atunci când secretele înţelepţilor trebuiau scrise, erau folosite caractere care nu erau cunoscute de cei neiniţiaţi. Astfel de forme de scriere erau numite *alfabetele sacre* sau *alfabetele hermetice*.

Unele, cum ar fi faimoasa scriere angelică, sunt folosite în gradele superioare ale masoneriei.

Alfabetele secrete nu erau chiar atât de bune, deoarece chiar dacă acestea ofereau o scriere de neînţeles a naturii scrierilor, prezenţa lor dezvăluia faptul că există unele informaţii ascunse pe care preoţii nu doreau să le dezvăluie.

Prin răbdare sau persecuţie, secretele acestor alfabete erau dobândite şi conţinuturile lor erau dezvăluite celor nedemni. Pentru acest lucru era nevoie de folosirea unor metode subtile pentru ascunderea adevărurilor divine. Rezultatul era apariţia unui sistem criptic de scriere care a fost creat pentru ascunderea prezenţei mesajului şi a criptogramei.

Creând o astfel de metodă de transmitere a secretelor către posteritate, cei iluminaţi au încurajat circulaţia unor anumite documente, care erau pregătite special pentru încorporarea acestora, în coduri care conţin cele mai profunde secrete ale misticismului şi ale filosofiei.

Astfel, filosofii medievali şi-au răspândit teoriile în Europa fără a trezi suspiciuni deoarece volumele care conţineau aceste criptograme puteau fi analizate foarte minuţios şi tot nu dezvăluiau prezenţa mesajului ascuns.

În timpul Evului Mediu scriitorii, membrii unor organizaţii secrete politice sau religioase au publicat cărţi care conţineau coduri. Scrierea secretă a devenit un moft; fiecare curte din Europa avea propriul ei cod diplomatic şi acestea comunicau prin anumite criptograme complicate.

Literatura din sec. XV-XVII abundă în coduri, dintre care doar câteva au fost decodate. Mulţi dintre intelectuali, oameni de ştiinţă şi filosofii din acea perioadă nu îndrăzneau să-şi publice descoperirile din cauza intoleranţei religioase din acele timpuri.

Pentru a păstra descoperirile lor intelectuale pentru omenire, aceşti pionieri ai progresului îşi ascundeau descoperirile în coduri sperând ca generaţiile viitoare să le descopere şi să le aprecieze învăţătura.

Este interesant de observat că mulţi oameni ai bisericii foloseau criptogramele deoarece le era teamă să nu fie excomunicaţi sau să fie găsite cercetările lor ştiinţifice. Recent a fost descoperit un cod al lui Roger Bacon care dezvăluie faptul că acest om de ştiinţă cunoştea teoria celulară.

Ţinând un discurs la societatea filozofică din America, Dr. William Romaine Newbold, care a reuşit să traducă acest manuscris a declarat:

„Există desene care înfăţişează cu acurateţe apariţia unor anumite obiecte şi se poate observa faptul că Bacon le văzuse cu microscopul. Aceştia sunt spermatozoizi, celule ale corpului şi ovule care au nuclee distincte. Există nouă desene dintre care unul conţine un desen asemănător cu o stare de dezvoltare a unei celule fertilizate". (vezi *Review of Reviews*, iulie, 1921.)

O faimoasă copertă criptică

Din *Cryptomenytices et Cryptographiae*, de Selenus

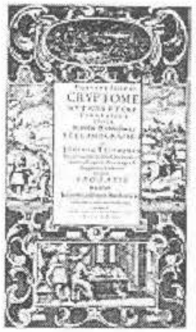

La un an după publicarea marelui portofoliu shakespearian a fost publicat un remarcabil volum despre criptograme şi coduri. Coperta acestui volum este reprodusă aici. Anul publicaţiei sale, 1624, este anul în care a avut loc controversa rozicruciană. Traducerea coperţii este următoarea: „Criptografia lui Gustavus Selenus are nouă cărţi şi la acestea este adăugată o clară explicaţie a sistemului de stenografie care îi aparţine lui John Trithemius, stareţ la Spanheim şi Herbipolis, un om de o genialitate remarcabilă. Acest volum mai conţine şi invenţiile autorului şi alte lucruri". Se credea că autorul acestui volum este Augustus, duce de Brunswick.

Simbolurile şi emblemele de pe copertă dovedesc faptul că în spatele acestei publicaţii se află rozicrucienii.

În partea de jos a copertei este înfăţişat un nobil care îşi pune pălăria pe capul altui om. În oval apar nişte lumini sau nişte semne care par a compune numele Bacon. Pe părţi, tablourile sunt uimitoare şi subtile, făcând aluzii la Shakespeare. Pe stânga se află un nobil care îi dă o hârtie unui om care are în mână o suliţă. Pe partea dreaptă, omul care ducea suliţa este arătat în costumul unui actor. Aluzia la actor şi figura care are suliţa sugerează faptul că suliţa reprezintă ultima silabă a cuvântului Shakespeare.

Dacă Roger Bacon nu ar fi reuşit să-şi ascundă descoperirile sub un cod complicat, el ar fi fost persecutat ca eretic şi ar fi avut soarta celorlalţi gânditori de seamă.

În ciuda progresului rapid pe care l-a făcut ştiinţa în ultimele două sute cincizeci de ani, aceasta nu cunoaşte încă multe descoperiri originale ale cercetătorilor medievali.

Singura dovadă a unor descoperiri importante este conţinută în criptogramele volumelor pe care le-au publicat aceştia.

Chiar dacă mulţi autori au scris despre criptograme, cărţile cele mai valoroase pentru studenţii de filozofie şi religie sunt: *„Polygraphia and Steganographia"*, de Trithemius, stareţ din Spanheim; *„Mercury, or The Secret and Swift Messenger"*, de John Wilkins, arhiepiscop din Chester; *„Oedipus Aegyptiacus"* şi alte lucrări ale lui Athanasius Kircher; *„Society of Jesus"* şi *„Cryptomenytices et Cryptographiae"* de Gustavus Selenus.

Pentru a indica diferenţele din construirea şi folosirea lor, diversele forme de coduri au fost grupate sub şapte titluri generale:

1. Codul biliteral. Cel mai faimos dintre toate criptogramele literale este codul biliteral, care este descris de Sir Francis Bacon în *„De Augmentis Scientiarum"*.

Lordul Bacon a creat acest sistem când era tânăr şi se afla în Paris.

Codul biliteral cere folosirea a două stiluri, dintre care unul este obişnuit şi unul are o tăietură specială. Diferenţele din cele două seturi de caractere sunt atât de mici încât este nevoie de o lupă foarte bună pentru a putea fi detectate. Iniţial mesajele codate erau ascunse numai în cuvinte italice, propoziţii sau paragrafe, deoarece literele italice sunt mai ornate decât cele romane şi oferă o mai bună ascundere a codurilor.

Uneori aceste litere variază în mărime; alteori în grosime sau în ornamente.

Se crede că lordul Bacon avea două alfabete romane în care diferenţele erau atât de mici încât nici cei mai buni experţi nu le puteau recunoaşte.

O analiză minuţioasă a celor patru portofolii shakespeariene dezvăluie folosirea a diferite stiluri în aceste volume, stiluri care diferă foarte puţin între ele. Este posibil ca toate portofoliile shakespeariene să conţină coduri în textele sale. Se poate ca aceste coduri să fi fost

adăugate textelor iniţiale care sunt mult mai lungi în portofolii decât în caietele originale. Uneori au fost adăugate chiar scene întregi.

Codul biliteral nu apare în scrierile lui Bacon şi ale lui Shakespeare dar poate fi găsit în multe cărţi care au fost publicate în timpul vieţii lui Bacon şi după moartea acestuia. Lordul Bacon a denumit *codul biliteral omnia per omnia*.

Codul poate apărea într-o carte întreagă şi poate fi introdus în momentul tipăririi fără ca autorul să ştie acest lucru, căci pentru inserarea acestui cod nu este nevoie de schimbarea cuvintelor sau a punctuaţiei.

Este posibil ca acest cod să fi fost inserat din consideraţii politice în multe volume şi documente publicate de-a lungul sec. XVII. Se ştie că aceste coduri erau folosite, tot din motive politice, încă de la Conciliul din Nicaea.

Codul biliteral al lui Bacon este foarte dificil de folosit în zilele noastre deoarece dactilografierea s-a standardizat şi nu mai există decât foarte puţine cărţi scrise de mână.

Acest capitol conţine facsimile din *alfabetul biliteral* al lui Bacon aşa cum a apărut acesta în traducerea în limba engleză din 1640 a cărţii *„De Augmentis Scientiarum"*.

Există patru alfabete, două pentru majuscule şi două pentru literele mici. Dacă analizăm cu atenţie diferenţele dintre aceste patru alfabete, observăm că fiecare dintre ele are fie puterea literei „a", fie puterea literei „b" şi că atunci când citim un cuvânt literele sale pot fi împărţite în două grupe: cele care corespund literei „a" şi cele care corespund literei „b". Pentru a putea folosi acest cod, un document trebuie să conţină de cinci ori mai multe litere decât în mesajul iniţial, pentru ca acesta să poată fi ascuns; este nevoie de cinci litere pentru a ascunde una singură. Acest cod din două litere seamănă întrucâtva cu un cod de telegraf în care literele se transformă în puncte şi în cratime. În acest sistem, punctele şi cratimele sunt reprezentate de literele „a" şi „b".

Cuvântul englezesc *„biliteral"* sugerează faptul că toate literele din alfabet pot fi reduse fie la litera „a", fie la litera „b".

Mai jos veţi putea vedea cu ochii voştri un exemplu de scriere cu doar două litere.

Pentru a vă arăta cum funcţionează acest cod vom folosi mesajul ascuns în enunţul din limba engleză: *„Wisdom and understanding are more to be desired than riches"*. Acum vom încerca să descifrăm acest mesaj.

Primul pas constă în descoperirea tuturor literelor din alfabet şi în înlocuirea acestora cu echivalentul lor „a" sau „b", în funcţie de regulile pe care ni le-a lăsat Bacon în ceea ce priveşte alfabetul său din două litere.

În cuvântul *„wisdom"* (*înțelepciune*), „W" corespunde literei „b" din alfabet; prin urmare acesta va fi înlocuit de litera „b". Litera „i" corespunde alfabetului „a", deci o vom înlocui cu un „a". Litera „s" îi corespunde alfabetului „a", iar litera „d" alfabetului „b". Literele „o" şi „m" îi aparţin alfabetului „a". Prin acest proces cuvântul „wisdom" devine *„baabaa"*. Dacă aplicăm aceeaşi procedură şi celorlalte cuvinte din propoziţie, „and" devine „aba"; „understanding", *„aaabaaaaaabab"*, „are", *„aba"*, „more", *„abbb"*, „to", *„ab"*, „be", *„ab"*, „desired", *„abaabaa"*, „than", *„aaba"*, iar „riches", *„aaaaaa"*.

Următoare etapă constă în adunarea tuturor literelor după cum urmează:*baabaaabaaaabaaaaaababababbbababababaabaaaabaaaaaaa*. Toate combinaţiile folosite în acest cod al lui Bacon conţin grupuri de câte cinci litere fiecare.

Acest lanţ de litere trebuie împărţit în grupuri de cinci în următorul mod: *baaba aabaa aabaa aaaab ababa abbba babab aabaa aabaa aaaaa.*

Fiecare dintre aceste grupuri reprezintă acum una din literele codului şi aceasta poate fi determinată comparând aceste grupe cu tabelul alfabetic din *„De Augmentis Scientiarum"*; astfel *baaba* = T, *aabaa* = E; *aabaa* = E; *aaaab* = B; *ababa* = L; *abbba* = P; *babab* = X; *aabaa* = E; *aabaa* = E; *aaaaa* = A; ultimele cinci litere din cuvântul „riches" sunt despărţite printr-un punct de litera iniţială „r" şi nu mai sunt luate în calcul la descifrarea mesajului. Literele extrase sunt acum aşezate în ordine, rezultând TEEBLPXEE.

S-ar putea ca unii dintre dumneavoastră să creadă acum că aceste litere vor alcătui cuvinte inteligibile. Veţi fi dezamăgiţi, căci aceste litere reprezintă de fapt o criptogramă alcătuită special pentru a-i descuraja pe cei care sunt cât de cât familiarizaţi cu acest cod alfabetic.

Următorul pas constă în căutarea acestor nouă litere pe un disc sau o roată codată (q,v), care este alcătuită din două alfabete care se învârt unul în jurul celuilalt, în aşa fel încât iau naştere foarte multe combinaţii de litere. În imaginea de mai jos vom observa că litera „a" din alfabetul interior îi corespunde literei „h" din alfabetul din exterior, şi că aceste două litere pot fi schimbate între ele.

Scrierea cu ajutorul alfabetului din două litere

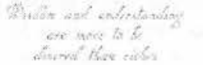

Trebuie să fiţi foarte atenţi la felul în care sunt formate literele în propoziţia pe care am dat-o ca exemplu mai sus. Comparaţi fiecare literă cu cele două tipuri de litere din tabelul alfabetic din două litere preluat de Bacon din *„De Augmentis Scientiarum"*. Comparând litera „d" din „wisdom" cu aceeaşi literă din „and", veţi vedea că prima are un ochi destul de mare pe când a doua nu are practic nici un fel de deschidere.

Analizaţi apoi litera „i" din „wisdom" cu aceeaşi literă din „understanding". Veţi vedea că primul „i" este alcătuit din linii curbate iar la cel de-al doilea liniile sunt ascuţite. Şi litera „r" este diferită în funcţie de cuvântul în care apare. Litera „o" din „more" diferă de aceeaşi literă din „wisdom" prin faptul că în primul caz o linie micuţă este dusă până la litera „r". Litera „a" din „than" este mai mică şi mai ascuţită decât aceeaşi literă din „a", iar litera „r" din „riches" este diferită de „r" din „desired" căci primul „r" se termină alungit şi nu într-un punct ascuţit. Aceste diferenţe minore fac dovada existenţei a două alfabete folosite deopotrivă la scrierea propoziţiei.

Descifrarea codului din două litere

Din *„De Augmentis Scientiarum"* a lui Bacon

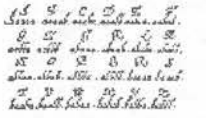

După ce documentul care trebuia descifrat a fost redus la literele sale echivalente, respectiv „a" şi „b", acesta este împărţit în grupuri din cinci litere iar mesajul este citit cu ajutorul tabelului.

Un disc sau o roată modernă codată

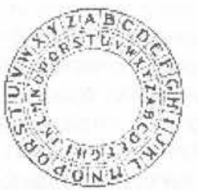

În următoarea imagine este prezentată o roată cifrată. Alfabetul mai mic, cel din interior, se mişcă în aşa fel încât fiecare dintre literele din care este alcătuit să stea paralel cu una din literele alfabetului mai mare, din exterior. În unele cazuri alfabetul din interior este scris de la coadă la cap dar în exemplul de faţă ambele alfabete sunt scrise de la cap la coadă.

Alfabetul biliteral

Din „*De Augmentis Scientiarum*”, de Bacon

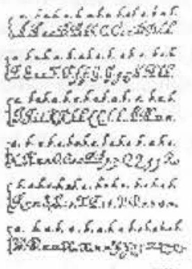

Această tăbliţă este reprodusă din cartea lui Bacon şi prezintă cele două alfabete create de el însuşi. Fiecare majusculă şi fiecare literă mică are două forme distincte care sunt cunoscute drept „a” şi „b”. Acest sistem nu a apelat întotdeauna la două alfabete în care diferenţele să fie atât de clare ca în exemplul nostru, deşi s-au folosit mereu două alfabete. Uneori diferenţele sunt atât de mici încât este nevoie de o lupă pentru a-ţi da seama de modificări.

Literele „F” şi „M”, „P” şi „Y”, „W” şi „D” pot fi schimbate după cum am arătat mai sus. Prin urmare cele nouă litere extrase cu ajutorul alfabetului din două litere pot fi schimbate cu alte nouă litere cu ajutorul acestui cod. Se consideră că aceste nouă litere fac parte din cercul din interior al roţii şi că ele vor fi schimbate cu alte nouă litere din cercul din exterior, cele două seturi de litere aflându-se faţă în faţă. Astfel „T” devine „A”, cei doi de „E” devin doi de „L”, litera „B” devine „I”, „L” devine „S”, „P” devine „W”, „X” devine „E” iar cei doi de „E” devin doi de „L”. Obţinem ALLISWELL, iar dacă împărţim acest lanţ, rezultatul este „All is well”.

Dacă mutăm discul din interior, putem obţine şi multe alte combinaţii pe lângă cea pe care am prezentat-o mai sus, dar aceasta este singura care are sens, iar cel care se ocupă cu descifrarea acestor coduri trebuie să repete experimentul până când descoperă un mesaj logic şi inteligibil. Doar aşa poate fi sigur că a reuşit să spargă codul.

Bacon a folosit acest cod în multe situaţii. Există probabil o duzină de sisteme distincte folosite numai cu referire la dosarul Shakespeare, iar unele dintre ele sunt atât de complexe încât este posibil ca nimeni să nu reuşească vreodată să le descifreze.

Uneori este posibil ca literele „a” şi „b” să trebuiască schimbate. Alteori mesajul este scris de la coadă la cap. Uneori trebuie să numărăm numai cea de-a doua literă dintr-un cuvânt. Există şi alte forme ale acestui cod în care literele sunt schimbate între ele cu ajutorul unui sistem fix.

Cea mai simplă formă este cea în care cele două alfabete sunt scrise după cu urmează :

A	B	C	D	E	F	G	H	I	K	L	M	N
Z	Y	X	W	U	T	S	R	Q	P	O	N	M
O	P	Q	R	S	T	U	W	X	Y	Z		
L	K	I	H	G	F	E	D	C	B	A		

Înlocuind literele din alfabetul de jos cu echivalentele lor din alfabetul de sus vom obţine o combinaţie fără sens, iar mesajul ascuns va fi decodat doar dacă inversăm acest proces.

Există o formă a cifrului literal în care este scrisă o criptogramă într-un document, însă nişte cuvinte neimportante sunt inserate într-o ordine stabilită dinainte.

Semnături acrostihuri

Codul literal include şi ceea ce noi numim *„semnături acrostihuri„* adică nişte cuvinte care sunt scrise în jos, iar prima literă din fiecare rând este cea care formează acrostihul.

Există şi acrostihuri mai complicate, în care literele importante sunt împrăştiate de-a lungul paragrafelor şi capitolelor.

Cele două criptograme alchimice reprezintă o altă formă de cod literal, care implică prima literă a fiecărui cuvânt.

Fiecare criptogramă care se bazează pe aranjarea sau combinarea literelor alfabetului se numeşte cod literal.

2. Codul pictural. Orice imagine sau desen care are încă un înţeles pe lângă cel evident poate fi considerat un cod pictural. Exemple de astfel de coduri pot fi găsite frecvent în simbolismul egiptean şi în arta religioasă.

Diagramele alchimiştilor şi ale filozofilor hermetici sunt nişte coduri picturale.

Pe lângă acest cod pictural există şi o formă tehnică în care cuvintele sau literele sunt ascunse de numărul de pietre dintr-un zid, de păsările dintr-un stol, de undele de la suprafaţa apei sau de lungimea liniilor care sunt folosite în acel desen.

Astfel de criptograme nu sunt evidente şi trebuie decodate cu ajutorul unei scări de măsură arbitrară iar lungimea liniilor determină litera sau cuvântul care este ascuns.

Forma şi proporţia unei clădiri, înălţimea unui turn, numărul de bare de la o fereastră şi chiar proporţia corpului omenesc erau folosite pentru a ascunde diferite chipuri sau caractere care puteau fi schimbate cu litere sau cuvinte de o persoană care cunoştea codul respectiv.

Literele iniţiale ale numelor erau ascunse în arcuri de arhitectură.

Un exemplu elocvent poate fi găsit pe coperta *„Essays"* a lui Montaigue, a treia ediţie, în care B-ul este format din două arcuri, iar F-ul dintr-un arc rupt.

Criptogramele picturale sunt uneori însoţite de cheia necesară pentru descifrarea lor.

O figură poate arăta spre punctul iniţial al codului sau poate avea în mâini vreun obiect care dezvăluie sistemul de măsurare care trebuie folosit.

Există şi cazuri în care criptograful a îmbrăcat intenţionat pe dos un om, i-a pus sabia greşit, scutul pe braţul care nu trebuia şi alte lucruri de acest gen.

Cel de-al cincilea deget al lui Pope din *Madonna Sixtină* a lui Raphael, şi cel de-al şaselea deget de la piciorul lui Iosif, din *Marriage of the Virgin,* sunt nişte criptograme ascunse cu grijă.

3. Codul acroamatic. Scrierile religioase şi filosofice din toate naţiunile abundă în criptograme acroamatice, adică *în parabole, şi în alegorii.*

Acroamatica este unică deoarece documentul care o conţine poate fi tradus sau retipărit fără a afecta criptograma.

Parabolele şi alegoriile au fost folosite din antichitate pentru a prezenta adevărurile morale într-o manieră atrăgătoare şi inteligibilă.

Criptograma acroamatică este un cod pictural ascuns în cuvinte, iar simbolismul acestuia trebuie interpretat.

Vechiul şi Noul Testament al evreilor, scrierile lui Platon şi Aristotel, Odiseea şi Iliada lui Homer, Eneida lui Virgiliu, Metamorfoza lui Apuleius şi Fabulele lui Esop sunt exemple grăitoare ale criptografiei acroamatice, în care sunt ascunse cele mai sublime adevăruri ale filozofiei mistice antice.

Codul acroamatic este cel mai subtil dintre toate căci parabola sau alegoria poate fi înţeleasă doar de cei iniţiaţi.

Studenţii Bibliei s-au confruntat cu această dificultate timp de secole. Ei sunt satisfăcuţi de interpretarea morală a parabolei şi uită faptul că fiecare parabolă şi alegorie poate avea şapte interpretări, dintre care cea de-a şaptea este completă şi le include pe celelalte.

Celelalte şase sunt fragmentare şi dezvăluie doar o parte a misterului.

Miturile facerii lumii sunt nişte criptograme acroamatice şi zeităţile diferitelor panteonuri sunt doar nişte caractere criptice care, atunci când sunt înţelese cum trebuie, devin constituenţii alfabetului divin. Cei iniţiaţi înţeleg adevărata natură a acestui alfabet dar cei neiniţiaţi cred că literele acestuia sunt nişte zei.

CRIPTOGRAMA ÎN FILOSOFIA SIMBOLICĂ

O criptogramă alchimică

Din *„History of Chemistry"*, de Brown

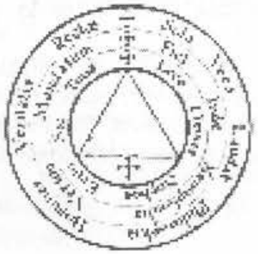

James Campbell Brown retipăreşte un cod ciudat din Kircher. Literele majuscule ale celor şapte cuvinte din cercul exterior se citesc în sensul acelor de ceasornic SVLPHVR. Din cuvintele celui de-al doilea cerc care se citesc la fel se formează FIXVM. Literele majuscule ale celor şase cuvinte din cercul interior formează ESTSOL. Astfel este extras codul următor: *„Sulphur Fixum Est Sol"*, care înseamnă *„Sulful fix este aur"*.

O altă criptogramă alchimică

Din *„Geheime Figuren der Rosenkreuzer"*

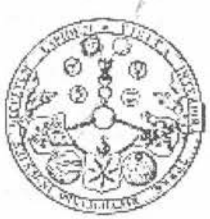

Începând de la cuvântul VISITA şi citind în sensul acelor de ceasornic, cele şapte litere iniţiale ale celor şapte cuvinte din cercul exterior sunt VITRIOL. Aceasta este o enigmă alchimică foarte simplă şi ne spune că cei care studiază lucrările hermetice, rozicruciene, alchimice şi francmasonice ar trebui să caute tot timpul înţelesurile ascunse, fie în parabole sau în alegorii, fie în aranjarea criptică a numerelor, literelor şi cuvintelor.

O ilustrată alchimică a Justiţiei divine şi naturale

din *„Cryptomenytices et Cryptographiae"*, de Selenus

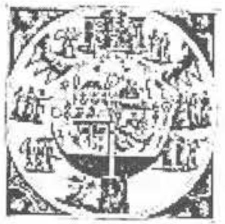

Primul cerc înfăţişează antecedenţii divini ai Justiţiei, cel de-al doilea scopul universal al Justiţiei, iar cel de-al treilea înfăţişează rezultatele aplicării justiţiei. Prin urmare, primul cerc are de-a face cu principiile divine, cel de-al doilea cu afacerile terestre, iar cel de-al treilea cu omul. În vârful paginii se află Themis, Spiritul Legii, iar la picioarele sale stau alte trei regine: Iunona, Minerva şi Venus. Hainele acestora sunt împodobite cu figuri geometrice. Axa Legii uneşte Tronul Justiţiei Divine cu cel al justiţiei umane din josul imaginii. Pe cel din urmă Tron stă o Regină care ţine în mână un sceptru, iar înaintea sa stă Zeiţa înaripată Nemesis, Îngerul Judecăţii.

Cel de-al doilea cerc este împărţit în trei, de două seturi de linii orizontale.

Secţiunea superioară este numită *„Regiunea supremă"* şi este lăcaşul zeilor, spiritelor bune şi al eroilor.

Regiunea inferioară şi întunecată este *„Lăcaşul dorinţelor"*, păcatului şi ignoranţei.

În cercul interior se află omul, care este o creatură înzecită, şi care este alcătuit din nouă părţi: trei ale spiritului, trei ale intelectului, trei ale sufletului, iar toate acestea sunt prinse într-o constituţie.

Potrivit lui Selenus, cele trei calităţi spirituale ale omului sunt: *gândul, vorbirea* şi *acţiunea*; cele trei calităţi intelectuale sunt: *memoria, inteligenţa* şi *voinţa*; cele trei calităţi sufleteşti sunt: *înţelegerea, curajul* şi *dorinţa*.

Cel de-al treilea cerc este împărţit în trei secţiuni numite epoci: *epoca de aur a adevărului spiritual* se află în regiunea superioară din dreapta; *epoca de fier a întunericului spiritual* se află în regiunea inferioară din dreapta, iar epoca de bronz ocupă jumătatea stângă şi are alte trei părţi.

Secţiunea inferioară a epocii de bronz înfăţişează un *om ignorant* care este condus de *forţă*, secţiunea centrală reprezintă un *om care este controlat de jurisprudenţă* iar cea superioară înfăţişează un om *iluminat spiritual* şi care este controlat de *dragoste*.

Atât cel de-al doilea cât şi cel de-al treilea cerc se învârt în jurul Axei Legii, dar Sursa divină, Legea Justiției Cereşti este ascunsă între nori.

Toate simbolurile şi chipurile care decorează această imagine reprezintă o detaliere a principiilor enumerate aici.

Alfabete secrete

4. Codul numeric. Există multe criptograme în care numerele au înlocuit literele, cuvintele şi chiar gândurile.

Descifrarea codurilor numerice depinde de obicei de unele tabele de corespondență care nu pot fi găsite uşor.

Criptogramele numerice din Vechiul Testament sunt atât de complicate încât doar câțiva savanți care cunosc ştiința rabinilor au putut să le descopere misterele.

În lucrarea intitulată *„Oedipus Aegyptiacus"*, Athanasius Kircher descrie câteva teoreme arabe cabaliste iar o mare parte a misterului pitagoreic era ascunsă în metoda secretă care era la modă la greci şi anume cea de a înlocui literele cu numere.

Cel mai simplu cod numeric este cel în care literele alfabetului sunt înlocuite cu cifre. Astfel A devine 1, B devine 2, C devine 3 şi tot aşa mai departe. Cu ajutorul acestui sistem cuvântul „yes" ar fi scris 23-5-18. Acest cod poate deveni mai dificil dacă inversăm alfabetul. Astfel Z devine 1, Y 2, X 3 şi tot aşa. Acest mesaj poate fi ascuns şi mai bine prin inserarea unui număr nesemnificativ printre celelalte; astfel obținem: 23-16-5-9-18. Cuvântul „yes" poate fi găsit prin eliminarea celui de-al doilea şi celui de-al patrulea număr. Dacă facem suma numerelor 23, 5 şi 18 obținem cifra 46. Prin urmare cifra 46 este echivalentul numeric al cuvântului „yes". Potrivit celui mai simplu cod numeric suma 138 este echivalentă cu cuvintele „Note carefully".

Într-o carte care foloseşte această metodă, rândul 138, pagina 138 sau paragraful 138 pot conține un mesaj ascuns. Pe lângă acest cod numeric simplu mai există duzini de alte coduri atât de complicate încât nimeni nu le poate rezolva dacă nu are soluția.

Se întâmplă uneori ca autorii să-şi construiască criptogramele pornind de la valoarea numerică a propriilor lor nume. De exemplu, Francis Bacon a folosit în mod repetat numărul 33, echivalentul numeric al numelui său.

Codurile numerice au legătură adesea cu paginarea cărților. Paginarea imperfectă, atribuită adeseori greşelilor şi lipsei de atenție, ascunde adesea secrete importante. Numerotarea greşită a paginilor din formatul in-folio al lui Shakespeare din 1623 şi frecventa repetare a unor erori de acelaşi gen şi în alte volume publicate cam în aceeaşi perioadă le-au dat mult de gândire savanților şi celor care se îndeletnicesc cu descifrarea acestor coduri.

Se pare că în criptogramele lui Bacon toate paginile cu numărul 89 au o importanță specială. Pagina 89 din comediile *in folio* ale lui Shakespeare prezintă o eroare de numerotare, cifra „9" fiind scrisă cu caractere mult mai mici decât cifra „8". Pagina 189 lipseşte în întregime şi există două pagini numerotate 187. Pagina 188 are cei doi de „8" de dimensiuni diferite, al doilea fiind mult mai mic decât primul. Pagina 289 este corect numerotată şi nu are nici o trăsătură neobişnuită dar pagina 89 din *„Histories..."* lipseşte. Şi în alte volume publicate de Bacon apar aceleaşi greşeli, greşeli ce au adesea legătură cu pagina 89.

Există şi coduri numerice din care poate fi extras mesajul cifrat prin numărarea cuvintelor din zece în zece, din douăzeci în douăzeci sau din cincizeci în cincizeci. În unele cazuri numărătoarea nu este exactă. Primul cuvânt important poate fi găsit când se ajunge la 100, al doilea când se ajunge la 90, al treilea când se ajunge la 80 şi tot aşa până când se ajunge la cifra zece. Apoi numărătoarea se întoarce la 100 şi se repetă aceeaşi procedură.

5. Codul muzical. John Wilkins, ulterior *Episcop de Chester*, a pus în circulație, în 1641, un eseu anonim intitulat *„Mercury, or the Secret and Swift Messenger"*. În acest volum care are la bază nişte tratate foarte voluminoase ale lui Trithemius şi Selenus, autorul propune o metodă cu ajutorul căreia muzicienii pot conversa unii cu alții înlocuind notele muzicale cu literele alfabetului.

Două persoane care cunosc acest cod pot comunica una cu cealaltă interpretând anumite note muzicale la pian sau la un alt instrument. Criptogramele muzicale pot evolua la nesfârşit.

Cu ajutorul anumitor sisteme se poate adopta o temă muzicală care există deja şi aceasta poate fi ascunsă într-o criptogramă fără a modifica compoziția în vreun fel. Flamurile de pe note pot ascunde codul, iar sunetele produse de note pot fi schimbate cu silabe de aceeaşi valoare.

Această metodă este eficientă, însă nu poate fi folosită decât într-un număr restrâns de situații.

Există încă câteva compoziții muzicale ale lui Francis Bacon. Dacă le cercetăm atent, putem găsi nişte criptograme muzicale deoarece suntem destul de siguri că acesta era foarte bine familiarizat cu acest tip de criptograme.

6. Codul arbitrar. Sistemul de înlocuire a literelor alfabetului cu figuri hieroglifice este atât de uşor de descifrat încât nu este deloc întrebuințat.

Albert Pike descrie un alt cod arbitrar, care avea la bază diferite părţi din crucea Cavalerilor Templieri, fiecare unghi reprezentând o literă. Celelalte alfabete stranii găsite sunt totuşi fără valoare deoarece nu sunt întrebuinţate decât rareori.

Potrivit spuselor lui Edgar Allan Poe, cea mai des întâlnită literă din alfabetul englezesc este litera „e" iar celelalte litere aşezate în ordinea frecvenţei cu care sunt folosite sunt următoarele : *A, O, I, D, H, N, R, S, T, V, Y, C, F, Q L, M, W, B, K, P, Q, X, Z.*

Alţi autori consideră că nu aceasta este ordinea corectă dacă luăm drept criteriu frecvenţa, şi vin cu următorul lanţ : *E, T, A, O, N, I, R, S, H, D, L, C, W, U, M, F, Y, G, P, B, V, K, X, Q, J, Z.*

Dacă numărăm de câte ori apare fiecare literă în mesaj, ne dăm seama despre ce literă şi despre ce semn arbitrar este vorba cu ajutorul legii frecvenţei.

Dacă împărţim criptograma în cuvinte există doar trei litere care pot forma cuvinte: *A, I, O.* Prin urmare orice caracter despărţit de restul textului trebuie să fie una dintre aceste trei litere.

Dacă doriţi mai multe detalii referitoare la acest sistem, consultaţi opera lui Edgar Allan Poe intitulată „*The Gold Bug*".

Pentru ca descifrarea acestor coduri să fie mai dificilă, caracterele sunt adesea despărţite în cuvinte iar tabelul frecvenţei este parţial anulat, atribuind două sau chiar mai multe caractere diferite aceleiaşi litere. Astfel este imposibil ca cineva să poată estima corespunzător frecvenţa unui anumit semn. Cu cât sunt folosite mai multe caractere arbitrare pentru a reprezenta o singură literă din alfabet, cu atât mai greu va fi să poată fi descifrată o astfel de criptogramă arbitrară.

Alfabetele secrete ale popoarelor din antichitate sunt uşor de descifrat, pentru aceasta fiind necesar tabelul cu frecvenţa fiecărei litere, cunoaşterea limbii respective în care a fost scrisă iniţial criptograma, un pic de răbdare şi ceva mai multă ingeniozitate.

7. Codul cifrat. Cea mai modernă formă de criptogramă este sistemul codat. Cea mai cunoscută formă este codul Morse, folosit în comunicaţia telegrafică fără fir. Acest sistem poate fi complicat prin inserarea unor puncte şi cratime într-un document în care punctele şi două puncte sunt puncte, iar virgulele şi punctul şi virgula sunt cratime.

Există şi alte coduri folosite în lumea de afaceri, coduri care nu pot fi descifrate decât cu ajutorul unui manual. Aceste coduri sunt folosite mult mai des decât vă puteţi imagina deoarece reprezintă o metodă eficientă şi ieftină de transmitere a informaţiilor confidenţiale.

Pe lângă clasificările menţionate mai sus, există şi un număr de sisteme amestecat de scrieri secrete, unele dintre ele folosind dispozitive mecanice iar altele culori. Unii folosesc obiecte felurite pentru a reprezenta cuvinte şi chiar idei.

Aceste sisteme nu influenţează totuşi în mod direct religia şi filosofia deoarece nu au fost folosite decât rareori de filosofii din Antichitate şi din Evul Mediu, sau de către alchimişti.

Misticii din Evul Mediu au împrumutat terminologia mai multor arte şi ştiinţe şi au creat un sistem criptic care ascunde secretele sufletului omului sub termeni folosiţi în domenii precum chimia, biologia, astronomia, botanica şi fiziologia.

Aceste coduri nu pot fi descifrate decât de intelectualii care stăpânesc foarte bine cele mai profunde principii filosofice pe care îşi bazau teoriile despre viaţă aceşti mistici medievali. Multe informaţii referitoare la natura invizibilă a omului sunt ascunse sub forma unor experimente chimice sau a unor speculaţii ştiinţifice.

Toţi cei care studiază simbolismul şi filosofia ar trebui să fie familiarizaţi cu principiile scrierii secrete. Această artă reprezintă o metodă fascinantă de dezvoltare a agerimii facultăţilor mintale.

Cel care caută cunoaşterea nu se poate lipsi de spirit de observaţie şi de putere de discernământ şi nimic altceva nu stimulează aceste două proprietăţi mai bine decât criptografia.

Alfabetele quabbaliste şi magice

Din „*Magus*", de Barrett

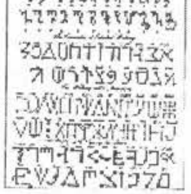

Filosofii din Antichitate şi din Evul Mediu au inventat diferite alfabete stranii pentru a-şi ascunde doctrinele şi tainele de profani. Unele dintre aceste alfabete mai sunt încă folosite într-o măsură mai restrânsă de gradele mai înalte ale Francmasoneriei. Cel mai renumit alfabet este probabil scrierea angelică, denumită în tăbliţa alăturată *„Scrierea Malachim".* Se pare că semnele sale au fost derivate pornind de la Constelaţii. Cei care studiază filosofia ocultă vor găsi multe documente valoroase în care sunt folosite aceste semne.

Sub fiecare literă din alfabetul de mai sus se află echivalentul său în limba engleză. Deasupra fiecărei litere din celelalte trei alfabete se află echivalentul lor în limba ebraică.

SIMBOLISMUL FRANCMASONIC

În numeroase manuscrise masonice timpurii se afirmă că acest ordin al meşterilor iniţiaţi a existat de dinainte de potop şi că membrii săi au avut legătură cu construirea turnului Babel.

Coloanele construite de fiii lui Seth

Într-un document masonic din 1701 se explică, într-o modalitate foarte naivă, originea ştiinţelor, artelor şi meşteşugurilor care au stat la baza simbolismului masonic:

„Vă voi spune cum a fost creată această ştiinţă demnă. Înainte de potopul lui Noe, exista un om cu numele de Lameck, aşa cum este scris în capitolul patru al Genezei. Acest bărbat avea două soţii, prima era Adah iar cealaltă Zillah. De la prima soţie Lameck a primit doi fii cu numele de Jaball, respectiv Juball.

De la a doua soţie a primit un fiu şi o fiică, iar aceşti patru copii au descoperit începuturile tuturor meşteşugurilor din lume.

Jaball era fiul cel mai mare aşa că el este cel care a pus bazele geometriei, a trimis turmele de oi şi de miei la păscut pe câmp, a construit pentru prima dată case din piatră şi din lemn.

Fratele său, Juball, a pus bazele muzicii, cântecelor, instrumentelor muzicale şi harpei.

Al treilea frate i-a învăţat pe meşteri să lucreze cu fier şi cu oţel iar sora lor, Naamah, a înfiinţat arta ţesutului.

Aceşti copii nu ştiau că Dumnezeu va curăţa omenirea de păcate, fie cu ajutorul focului, fie cu ajutorul apei, aşa că au însemnat aceste ştiinţe pe care le-au descoperit în doi stâlpi de piatră care să poată fi găsiţi după potop.

Primul stâlp purta numele de Maebell sau *„cel care nu poate fi ars de foc"*, iar cel de-al doilea era numit Laturus, sau cel care nu poate fi scufundat de ape. Autorul acestei ipoteze afirmă că

unul dintre aceşti doi stâlpi a fost găsit de Hermes, care a adus la cunoştinţa omenirii secretele pe care le-a descoperit."

Enoch şi cupolele regale

Josephus, în cartea sa intitulată *„Antiquities of the Jews"*, scrie că Adam i-a avertizat pe urmaşii săi că omenirea păcătoasă va fi distrusă de un potop. Pentru a nu-şi pierde ştiinţele şi filosofia, copiii lui Seth au ridicat doi stâlpi, unul de cărămidă şi celălalt din piatră, pe care au scris cele mai importante date referitoare la ştiinţele pe care le cunoşteau.

Patriarhul Enoch, al cărui nume înseamnă *„Iniţiatorul"*, este în mod evident o personificare a Soarelui, căci se pare că a trăit 365 de ani.

Acesta a construit un templu subteran alcătuit din nouă camere, una dedesubtul celeilalte, şi a aşezat în cea mai adâncă cameră o tăbliţă de aur în formă de triunghi pe care era înscris numele absolut şi inefabil al zeităţii.

Alţii spun că Enoch a construit două litere *„delta"* din aur.

Pe cea mai mare dintre ele a aşezat-o pe altarul alb în formă de cub din cea mai mică cameră, iar pe cea mai mică i-a dat-o spre păstrare fiului său, Methuseleh, care a construit camerele din cărămidă potrivit modelului pe care Prea Înaltul i-l dezvăluise tatălui său.

Enoch a întruchipat în forma şi în maniera în care a aranjat aceste bolţi cele nouă sfere din misterele antice şi cele nouă etape secrete pe care trebuie să le parcurgă iniţiatul pentru a ajunge la Spiritul Central.

Potrivit simbolismului francmasonic, Enoch, temându-se că toate cunoştinţele referitoare la misterele antice se vor pierde când va veni potopul, a ridicat cele două coloane menţionate mai sus.

Pe coloana din metal a gravat, cu ajutorul unor simboluri alegorice corespunzătoare, intrarea secretă, iar pe coloana din marmură a scris o inscripţie în care afirma că la o distanţă foarte mică de locul respectiv se afla o comoară nepreţuită, ascunsă într-o cameră subterană.

Odată cu trecerea timpului nu s-a mai ştiut nimic despre locaţia camerelor secrete, dar după câteva secole a apărut un alt meşter, un iniţiat al ordinului lui Enoch; acesta, în timp ce punea temelia unui alt templu, închinat Marelui Creator al Universului, a descoperit bolţile pierdute cu mult timp în urmă şi secretele pe care le conţineau acestea.

Regele Henry al VIII-lea i-a poruncit lui John Leylande să studieze arhivele diverselor instituţii religioase dizolvate de rege şi să păstreze doar acele cărţi sau manuscrise care aveau o semnificaţie deosebită.

Printre documentele copiate de Leylande se numără o serie de întrebări şi răspunsuri în ceea ce priveşte misterele masoneriei, scrise de însuși regele Henry al VI.lea. Ca răspuns la întrebarea: *„Cum a ajuns masoneria în Anglia?"*, în document era scris că Peter Gower a călătorit în Egipt, în Siria și în toate pământurile în care fenicienii lăsaseră vreo urmă a masoneriei. Fiind primit în toate lojile masonice, acesta a învățat foarte multe lucruri și la întoarcere s-a oprit în Grecia.

A devenit faimos pentru înțelepciunea sa, a înființat o lojă la Groton și a inițiat mulți masoni; unii dintre aceștia au poposit în Franța, propagând masoneria acolo.

Odată cu trecerea timpului ordinul a trecut din Franța în Anglia.

Este evident, până și pentru cel mai superficial cercetător, faptul că numele Peter Gower nu este decât o formă anglicizată a numelui lui Pitagora. Groton, locul unde și-a înființat loja, poate fi cu ușurință identificat cu Crotona.

În acest fel se stabilește o legătură între misterele filosofice din Grecia și francmasoneria medievală.

În notele pe care le-a făcut referitor la întrebările și răspunsurile regelui Henry al VI-lea, William Preston vorbește despre jurământul de tăcere pe care îl făceau toți inițiații.

Acesta, citându-l pe Pliny, descrie cum Anaxarchus, fiind întemnițat pentru a obține de la el o parte din secretele care îi fuseseră încredințate, și-a smuls limba și i-a aruncat-o în față lui Nicocreon, tiranul din Cipru.

Preston adaugă că atenienii venerau o statuie de alamă care nu avea limbă și care sugera sanctitatea jurămintelor pe care le făceau aceștia.

Potrivit manuscrisului regelui Henry, masoneria își are originea în est, și a fost purtătoarea artelor și științelor către popoarele primitive din vest.

Remarcabile printre simbolurile Francmasoneriei sunt cele șapte arte și științe liberale.

Cu ajutorul *„gramaticii"*, omul învață să-și exprime gândurile și idealurile cele mai intime într-un limbaj nobil și corespunzător. Retorica îl învață să-și ascundă idealurile prin folosirea unui limbaj ambiguu și încărcat de figuri de stil. Logica îl ajută să-și organizeze facultățile intelectuale cu care a fost înzestrat.

Aritmetica îi arată misterul ordinii universale și îi oferă informații cu privire la multitudine, magnitudine și proporții.

Geometria îl inițiază în matematica formei, în armonia și ritmul unghiurilor, în filosofia organizării.

Muzica îi amintește că Universul a fost creat în conformitate cu legile armoniei celeste și că armonia și ritmul predomină asupra tuturor celorlalte lucruri.

Astronomia îl ajută să înțeleagă Infinitul spațiului și Timpului, relația dintre om și Univers, și puterea necunoscută care conduce miile de stele în spațiul infinit.

Înzestrat cu aceste cunoștințe, pe care i le oferă artele și științele liberale, nu există decât foarte puține dileme pe care francmasonul să nu le poată rezolva.

Misterul macrocosmosului

Redesenat după ediția lui Cesariano a cărții lui Vitruvius

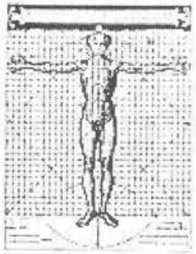

Rezumând relația dintre corpul omului și teoria arhitectonicii, Vitruvius scrie: „Natura a modelat corpul omului astfel încât membrele sale să fie foarte bine proporționate în ansamblu; se pare că anticii au avut motive întemeiate atunci când au afirmat că pentru ca o construcție să fie desăvârșită, diversele membre trebuie să fie în raport de simetrie cu construcția în ansamblu. În momentul în care ne-au transmis diferitele modalități de aranjare a diverselor clădiri, aceștia au acordat o atenție deosebită templelor și clădirilor care durează o eternitate. Dacă suntem de acord cu ideea potrivit căreia număratul are la bază degetele omului, și că există o legătură simetrică între fiecare din membrele corpului și forma de ansamblu a acestuia, nu putem decât să le prezentăm respectul nostru celor care, atunci când au construit templele zeilor nemuritori, au aranjat toate părțile în așa fel încât atât părțile luate separat cât și întregul design să fie armonioase și simetrice."

Unii consideră că Sfântul Pavel a fost inițiat în misterele dionysiace, deoarece în al zecelea verset din al treilea capitol al primei epistole către Corinteni acesta se auto-numește „meșter-zidar": *„După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra".*

Supraviețuind vechilor ritualuri dionisiace, cele două diagrame ale lui Cesariano, care sunt prezentate în acest capitol, au o importanță deosebită pentru arhitecții mistici moderni.

Arhitecții dionysiaci

Cea mai cunoscută dintre frățiile meșterilor din antichitate a fost cea a *arhitecților dionysiaci*. Această organizație era alcătuită exclusiv din inițiații în cultul lui Bacchus și era închinată îndeosebi Științei construirii și artei decorării.

Deoarece se considera că membrii acestei organizații erau paznicii unor cunoștințe sacre și secrete referitoare la arhitectonică, aceștia erau însărcinați cu proiectarea și construirea clădirilor și monumentelor publice. Măiestria acestor meșteri a făcut ca acestora să li se acorde o demnitate foarte înaltă. Aceștia erau considerați cei mai desăvârșiți meșteșugari de pe pământ.

Datorită faptului că primele dansuri s-au ținut în onoarea lui Dionysos, acesta a fost considerat întemeietorul și patronul acestui teatru și *dionysiacii* specializați în construirea clădirilor au trebuit să-și adapteze construcția în vederea interpretărilor dramatice.

În mijlocul orchestrei sferice sau semisferice aceștia au înălțat un altar în onoarea lui Aeschylus, faimosul poet grec despre care se spune că a dezvăluit unul dintre cele mai profunde secrete ale misterelor în timp ce interpreta un rol într-una din piesele sale și că mulțimea de spectatori a fost atât de furioasă încât acesta a fost nevoit să se refugieze la altarul lui Dionysos.

Acești arhitecți dionysiaci au păzit cu atâta sfințenie secretele meșteșugului lor încât nu există decât niște texte fragmentare cu privire la învățăturile lor esoterice.

John A. Weisse rezumă după cum urmează puținele informații de care dispunem referitoare la acest ordin :

„Acest ordin a fost înființat în jurul anului 1000 î.e.n. și se pare că membrii săi beneficiau de imunitate și de alte privilegii.

Aceștia se aflau în posesia unui sistem prin care se puteau recunoaște între ei și erau legați prin niște relații speciale, care nu erau cunoscute decât de ei.

Cei mai avuți membri ai acestei frății erau obligați să-i ajute pe cei mai săraci.

Aceștia erau împărțiți în comunități guvernate de un maestru și de niște supraveghetori. Aceste case erau numite γυνοικιαι sau case legate una de cealaltă.

Aceștia sărbătoreau anual și erau stimați de toată lumea.

Ceremonialele lor erau considerate sacre.

Se spune că Solomon i-a angajat să-i construiască templele și palatele la sugestia lui Hiram, regele din Tyre. Aceștia au mai luat parte și la construirea templului Dianei din Ephesus.

Membrii acestui ordin puteau comunica în întreaga lume și nu există nici o îndoială asupra faptului că ei sunt cei de la care au pornit masonii călători cunoscuți în Evul Mediu."

Frăția Arhitecților dionysiaci s-a împrăștiat în întreaga Asie Minoră, ajungând chiar în Egipt și în India. Aceștia s-au stabilit în aproape toate țările cu ieșire la Marea Mediterană și și-au croit drum în Europa Centrală, inclusiv în Anglia, odată cu creșterea Imperiului Roman.

Cele mai mărețe și mai trainice clădiri din Constantinopol, Rhodos, Atena și Roma au fost construite de acești meșteri pricepuți.

Unul dintre cei mai iluștri arhitecți dionysiaci a fost Vitruvius, marele arhitect, autorul cărții *„De Architectura Libri Decem"*. În această carte Vitruvius ne oferă câteva indicii despre filosofia care stă la baza conceptului dionysiac al simetriei, simetrie aplicată științei arhitecturii, așa cum derivă ea din studiul proporțiilor stabilite de natură între diversele părți ale corpului omului.

Următorul fragment extras din această carte referitor la simetrie este ilustrativ pentru întreaga concepție:

„Designul templului depinde de simetrie, iar principiile acesteia trebuie observate cu foarte multă atenție de către arhitect. Acestea se află într-un raport corespunzător, în ἀναλογία.

Acest echilibru reprezintă corespondența dintre măsurile părților întregii opere și proporția dintre întreg și o anumită parte selectată ca fiind standard.

De aici rezultă principiile simetriei.

Nici un templu nu poate fi construit fără simetrie și echilibru, fără existența unei relații exacte între părțile sale, la fel ca în cazul omului.

Trupul uman a fost creat de natură astfel încât fața, de la bărbie până în vârful frunții, și rădăcinile părului reprezintă a zecea parte din greutatea omului; mâna, de la încheietură până la degetul mijlociu, are aceeași greutate; capul, de la bărbie până la coroană, reprezintă a opta parte din greutatea corpului; iar gâtul, de la umăr până la sân, şi până la rădăcinile părului, reprezintă a şasea parte a greutăţii corpului.

Dacă luăm înălţimea feţei, distanţa de la bărbie până sub nări şi până la sprâncene este aceeaşi; de acolo, până la rădăcinile părului, este o treime.

Lungimea piciorului reprezintă a şasea parte din înălţimea corpului; braţul o pătrime.

Şi celelalte membre au proporţii simetrice şi prin folosirea acestora faimoşii pictori şi sculptori din antichitate au devenit cunoscuţi."

Edificiile care au fost ridicate de zidarii dionysiaci erau într-adevăr *„predici în piatră"*.

Cu toate că nu erau în stare să înţeleagă în întregime principiile cosmice care sunt întruchipate în aceste capodopere de ingenuitate şi industrie omenească, chiar şi cei neiniţiaţi erau copleşiţi de maiestatea şi de simetria care rezulta din coordonarea perfectă a stâlpilor, arcurilor şi a bolţilor.

Prin variaţiile în mărime, material, fel, aranjare, ornamentare şi culoare, aceşti zidari inspiraţi credeau că este posibil să provoace în natura privitorului anumite reacţii mentale sau emoţionale.

Vitruvius, de exemplu descrie aranjarea vaselor de bronz din cameră şi spune că acestea pot produce anumite schimbări în tonul şi calitatea vocii omeneşti.

Astfel, fiecare cameră din mistere, prin care trecea candidatul avea propria sa acustică. Într-o cameră vocea preotului era amplificată până când cuvintele lui făceau să vibreze toate camerele. În altă cameră vocea era diminuată şi muiată astfel încât suna ca zângănitul unui clopoţel.

În unele coridoare subterane, candidatul era privat de voce, şi deşi ţipa cât de tare putea, urechile sale nu auzeau nici măcar o şoaptă.

După ce mai mergea puţin, acesta descoperea că cel mai slab sunet avea un ecou care se auzea amplificat de sute de ori.

Ambiţia supremă a arhitecţilor dionysiaci era construirea unor clădiri care să creeze impresii diferite, asemănătoare cu scopul pentru care a fost creată clădirea. La fel ca şi pitagoreicii, ei erau de părere că prin combinarea unor linii drepte şi a unor curbe puteau provoca orice atitudine sau emoţie mentală doreau.

Prin urmare ei munceau pentru a construi o clădire care să fie armonioasă ca şi structura Universului. Ei credeau şi faptul că o clădire astfel construită nu va putea fi supusă distrugerii şi va rămâne nemuritoare. Ca deducţie logică din gândurile lor filozofice, o astfel de clădire, în raport cu cosmosul ar fi devenit un oracol.

Anumite opere despre filozofia magică trimit la Arca Făgăduinţei despre care se presupune că era oraculară din cauză că avea nişte camere deosebite în interior. Prin forma şi aranjarea lor aceste camere erau acordate după vibraţiile Lumii invizibile şi prindeau şi amplificau vocile înţelepţilor, care erau întipărite în lumina astrală.

Necunoscând aceste subtilităţi ale anticilor, arhitecţii moderni creează adesea absurdităţi arhitecturale care ar face creatorii lor să moară de ruşine dacă aceştia şi-ar da seama de înţelesul lor simbolic.

Astfel emblemele falice sunt presărate printre bănci, birouri publice şi magazine.

Unele biserici creştine au bolţi brahmanice sau mahomedane sau sunt create într-un stil asemănător sinagogilor ebraice sau templului grecesc al lui Pluton. Aceste nepotriviri pot fi considerate de o importanţă trivială de către arhitecţii moderni dar pentru psihologul care este antrenat scopul pentru care a fost construită clădirea este frustrat în mare măsură de prezenţa acestor nepotriviri arhitecturale.

Vitruvius este de părere că principiul măsurii a fost ascuns şi folosit de dionysiaci.

„Măsura este acea perfecţiune de stil care rezultă atunci când o lucrare este construită pe nişte principii simetrice; aceasta rezultă din prescripţie, utilizare sau din natură. Din prescripţie rezultă clădirile care nu au acoperiş şi care au fost ridicate în onoarea lui Jupiter, a Raiului, a Soarelui şi a Lunii.

Aceste clădiri reprezintă zeii a căror asemănare şi conduită o zărim în faţă ochilor noştri în cer atunci când acesta este limpede şi lipsit de nori.

Templele Minervei, ale lui Marte şi ale lui Hercule sunt dorice deoarece puterea virilă a acestora face ca graţia să fie cu totul necorespunzătoare pentru clădirile lor.

În templele care sunt dedicate lui Venus, Florei, Persefonei şi nimfelor va fi găsit un ordin corintic care are o importanţă deosebită deoarece aceste zeităţi sunt delicate şi trăsăturile lor sunt pline de graţie.

Templele care sunt construite în ordinul ionic le sunt dedicate Iunonei, Dianei, lui Bacchus şi altor zei care ocupă o poziţie de mijloc; o astfel de clădire este o combinaţie potrivită între duritatea doricului şi delicateţea corinticului."

Atunci când descrie societăţile meşteşugarilor, Joseph Da Costa afirmă că ritualurile dionysiace au la bază Ştiinţa Astronomiei care a fost corelată cu Arta construcţiei de către iniţiaţii acestui ordin.

În numeroase documente în care se discută originea Arhitecturii se găsesc indicii care sugerează că aceste clădiri maiestuoase ridicate de acest ordin aveau la bază nişte modele geometrice derivate de la Constelaţii. Prin urmare un templu poate fi construit în funcţie de Constelaţia lui Pegas, iar o sală de judecată în funcţie de Constelaţia Balanţei.

Dionysiacii au creat un cod prin care se putea comunica în întuneric; atât simbolurile cât şi terminologia lor pornesc de la nişte elemente arhitecturale. Deşi unii au afirmat că membrii acestui ordin sunt nişte păgâni, în principal datorită principiilor lor filosofice, nu trebuie să uităm că aceştia au fost numiţi să construiască numeroase abaţii creştine şi catedrale, iar pietrele din care au fost construite aceste monumente poartă şi în zilele noastre urmele şi simbolurile sculptate de aceşti meşteri iluştri.

Pe faţadele marilor biserici din lumea veche se găsesc adesea imagini ale busolelor, pătratelor, liniilor, maiurilor şi alte unelte de acest gen, pe care aceştia le-au încorporat cu măiestrie în decoraţiile murale, şi pe care le-au aşezat chiar în mâinile efigiilor sfinţilor şi profeţilor.

Vechile porţi de la Catedrala Notre Dame, care au fost distruse în timpul Revoluţiei Franceze, conţineau un mare mister deoarece printre reprezentările lor se aflau numeroase embleme rozicruciene şi masonice.

Potrivit relatărilor păstrate de alchimiştii care au studiat basoreliefurile acestora, procedurile secrete de transmutare a metalelor au fost expuse în cele mai groteşti dar şi cele mai semnificative imagini.

Podeaua pe care este amplasată loja francmasonică modernă reprezintă vechea planşă a arhitecţilor dionysiaci; deşi organizaţia modernă nu se mai limitează la breslele muncitorilor, aceasta păstrează încă simbolurile acestora în doctrinele metafizice ale vechii societăţi din care s-a dezvoltat.

Cercetătorul originii simbolismului francmasonic, care doreşte să studieze dezvoltarea acestui ordin de-a lungul timpului, va găsi un indiciu în următoarea afirmaţie a lui Charles W. Heckethorn :

„Dacă presupunem că Francmasoneria este un copac ale cărui rădăcini se răspândesc în mai multe tipuri de sol, atunci este logic că urmele acesteia trebuie căutate în roadele sale, că limbajul şi ritualul său ar trebui să conţină multe aspecte ale diferitelor secte şi instituţii prin care a trecut înainte de a ajunge la starea actuală. În masonerie ne întâlnim cu idei indiene, egiptene, ebraice şi creştine care sunt dovada puterii supreme a meşteşugurilor şi simbolurilor lor."

Colegiul roman al arhitecţilor iscusiţi era în realitate o ramură a organizaţiei superioare a acestui ordin, iar principiile şi regulile lor erau identice cu cele ale acestei vechi instituţii. Se bănuia că dionysiacii au fost profund influenţaţi de cultura islamică căci o mare parte din simbolismul lor a fost introdus în mistere.

Cândva dionysiacii s-au numit fiii lui Solomon, iar unul dintre cele mai importante simboluri ale lor era sigiliul lui Solomon, adică două triunghiuri întrepătrunse. Acest motiv poate fi văzut adesea în părţile remarcabilelor moschei mahomedane.

Cavalerii meşteşugari, care erau bănuiţi de orice, sunt cei despre care se presupune că au contactat aceşti arhitecţi dionysiaci. Se crede că aceştia au introdus multe dintre simbolurile şi doctrinele lor în Europa.

Francmasoneria îi datorează cultului dionysiac simbolurile şi ritualurile care sunt asociate cu arhitectura. De la aceşti antici artizani ea a primit şi moştenirea templului neterminat al civilizaţiei, acea structură vastă şi invizibilă la care iniţiaţii arhitecţi au muncit întruna încă de la fondarea Frăţiei lor. Această clădire maiestuoasă, care a căzut şi a fost reconstruită, dar ale cărei fundaţii au rămas neschimbate, este adevărata casă trainică, iar templul de pe muntele Moriah este doar un simbol al acesteia.

În afară de aspectul operativ al Ordinului lor, arhitecţii dionysiaci aveau un cod filosofic speculativ. Ei erau de părere că societatea omenească este o *„piatră cioplită"*, dură, care a fost cizelată în timp de elementele naturii. Această piatră era adevăratul obiect asupra căruia lucrau aceşti arhitecţi pricepuţi. Ei o şlefuiesc şi o aranjează, iar cu ajutorul unor gravuri fine o transformă într-un miracol al frumuseţii.

Misticii îşi eliberau sufletele din legătura materiei prin meditaţie, filosofii îşi găseau bucuria cea mai profundă în gândire iar aceşti arhitecţi talentaţi erau eliberaţi din *„Roata vieţii şi a morţii"* învăţând să mânuiască ciocanul în acelaşi ritm în care se mişcă forţele cosmosului.

Zeitatea pe care o venerau aceştia purta numele de *Marele Arhitect* care şlefuia tot timpul pietre din spaţiu şi le transforma în universuri.

Dionysiacii considerau că suprema expresie a sufletului este caracterul constructiv.

Aceştia se acordau după procesele constructive naturale care aveau loc în jurul lor şi credeau că nemurirea poate fi obţinută doar dacă ei devin o parte a proceselor creative ale naturii.

Solomon, personificarea înţelepciunii universale

Numele Solomon poate fi împărţit în trei silabe care sunt SOL-OM-ON, şi care simbolizează lumina, gloria şi adevărul.

Templul lui Solomon este prin urmare prima dintre toate *„Casele trainice"* iar simbolul său terestru este *„Templul de piatră de pe muntele Moriah"*.

Potrivit învăţăturilor misterelor, există trei temple ale lui Solomon, aşa cum există *trei stăpâni, trei martori şi trei temple de transformare.*

Primul templu este *Marea Casă a Universului*, în mijlocul căreia stă Soarele pe tronul său din aur. Cele douăsprezece semne zodiacale sau *meşterii* se adună în jurul Stăpânului lor strălucitor. Templul cosmic este iluminat de trei lumini: cea stelară, cea solară şi respectiv cea lunară. Fiind însoţit de planete, Lună, asteroizi, acest Rege divin, a cărui glorie nu va fi egalată de nici un monarh de pe pământ, trece cu mare pompă pe străzile spaţiului. *CHiram* reprezintă lumina fizică activă a Soarelui iar SOLomon simbolizează strălucirea sa invizibilă, care este spirituală şi intelectuală.

Cel de-al doilea templu simbolic este *corpul omenesc*, *„Casa care a fost creată după imaginea Casei Universale"*. Apostolul Paul a spus: *„Tu nu ştii că eşti templul lui Dumnezeu şi că spiritul său sălăşluieşte în tine?"*.

Francmasoneria dintr-un templu de piatră nu este altceva decât o pură speculaţie, dar Francmasoneria dinăuntrul templului viu este cea operativă.

Cel de-al treilea templu simbolic este *„Casa solară"*, o structură invizibilă a cărei înţelegere este suprema taină francmasonică.

Misterul acestui edificiu intangibil este ascuns în alegoria *Soma Psuchicon*, care a fost descrisă de Sf. Paul, în veşmintele de glorie ale preoţilor din Israel, în haina galbenă a călugărilor budişti şi în haina albastră despre care vorbeşte Albert Pike în lucrarea sa intitulată *„Symbolism"*.

Sufletul, care este construit dintr-o substanţă invizibilă şi dintr-un metal auriu este aruncat de către CHiram Abiff într-o formă de argilă, care este corpul fizic.

Templul sufletului omenesc este construit de trei maeştri masonici, care simbolizează: înţelepciunea, dragostea şi ajutorul, iar atunci când este construit potrivit legilor vieţii, Spiritul lui Dumnezeu locuieşte în acel loc sfânt. Templul solar este adevărata „Casă trainică" iar cel care o poate ridica este într-adevăr un maestru masonic.

Misterul microcosmosului

din *Edition of Vitruvius, de Cesariano*

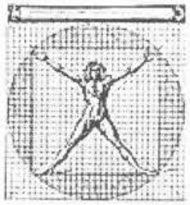

Aici este reprezentat misteriosul *„Cuvânt"* al lui Platon, care a fost crucificat în spaţiu înainte de crearea lumii. Autorul anonim al lui *„The Canon"*, scrie :

„Sufletul Lumii potrivit lui Platon, lui Hermes şi lui Hristos, potrivit gnosticilor creştini, este unul şi acelaşi lucru, adică ebraicul Adam Kadmon, care este a doua persoană din Triada cabalistică".

Hermes, care este descris de Hipolit, se aseamănă atât de mult cu omul descris de Cesariano încât ar putea fi consideraţi identici.

După ce a asociat această figură cu Dionysos, datorită frunzelor de viţă de vie din părul acestuia, acelaşi autor încheie:

„Aici avem clar şi distinct o ciudată supravieţuire a zeităţii cosmice a Greciei, care a fost copiată şi desfigurată de meşteri în timpul Evului Mediu dar care s-a păstrat şi a putut fi recunoscută în cele din urmă."

Imagini asemănătoare pot fi găsite în lucrarea lui Agrippa, care este intitulată *„De Occulta Philosophia"*, ca şi în diagramele lui Cesariano, însă cheia care este oferită pentru interpretarea lor este cu totul inadecvată.

Agrippa consideră că omul conţine în el toate numerele, măsurile, greutăţile, mişcările şi elementele.

Doctrina secretă a Francmasoneriei, ca şi cea a arhitecţilor dionysiaci, are scopul principal de a măsura sau estima din punct de vedere filosofic toate părţile şi proporţiile microcosmosului, astfel încât, din cunoaşterea care derivă din această ambiţie supremă, ei vor putea realiza crearea omului perfect.

Cei mai bine informaţi scriitori masonici şi-au dat seama că templul lui Solomon este o reprezentare în miniatură a Templului Universic.

Cu privire la acest lucru, A. E. Waite, în lucrarea sa intitulată „*A New Encyclopaedia of Freemasonry*”, scrie:

„Acesta este macrocosmic în caracter astfel încât templul să fie simbolul universului, un fel de manifestare a sinelui.”

Solomon, *„Spiritul universal al iluminării mentale, spirituale, morale şi fizice”* este personificat de regele popoarelor din antichitate.

Chiar dacă un mare conducător care purta acest nume a construit un templu, cel care analizează această poveste doar dintr-un unghi istoric, nu va descoperi niciodată secretele sale.

Fleacurile reprezintă materia care are forma unor simboluri, alegorii şi grade, care nu joacă nici un rol în misterele francmasonice originale.

În ceea ce priveşte pierderea adevăratei chei a secretelor masonice, Albert Pike scrie:

„Nimeni nu mai călătoreşte acum din locul superior al lui Cabaon până la Oman; nimeni nu a văzut stăpânul îmbrăcat în albastru şi auriu; în zilele noastre nu mai există ucenici şi meşteri iniţiaţi în aceste secrete; înţelesul acestor fraze ca simboluri s-a pierdut de-a lungul anilor.”

Potrivit rabinilor antici, Solomon era un iniţiat în şcolile misterelor iar Templul pe care l-a construit acesta este o *Casă de iniţiere* care conţine multe embleme filozofice păgâne şi multe embleme falice.

Coloanele în formă de palmieri, stâlpii dinaintea uşii, îngerul babilonian şi aranjarea camerelor şi a draperiilor indică faptul că Templul a fost construit după modelul sanctuarelor din Egipt şi Atlantis.

Isaac Myer, în „*The Qabbalah*”, face următoarea afirmaţie:

„Clement din Roma scrie: Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia; Bărbatul este Hristos; Femeia este Biserica. Cabaliştii îi spuneau Sfântului Duh, Mamă, iar bisericii din Israel fiică. Solomon a gravat pe pereţii acestui templu principii masculine şi feminine pentru a evidenţia acest mister. Se spune că astfel de imagini erau cele ale îngerului. Totuşi acest lucru nu a fost

conform cuvintelor înscrise în Thorah. Aceste imagini simbolizau Superiorul, creatorul pozitiv sau Bărbatul, cât şi Inferiorul, pasivul, negativul sau Femeia, care a fost creată din primul.”

Masoneria a ajuns în Africa de Nord şi în Asia, propagându-se din continentul pierdut al lui Atlantis, însă nu sub numele pe care îl are în prezent, ci sub cel al venerării Focului şi Soarelui.

Misterele antice nu au încetat să existe când creştinismul a devenit cea mai puternică religie din întreaga lume.

„Marele Pan nu a murit!”

Francmasoneria este dovada supravieţuirii sale.

Misterele pre/creştine au luat simbolismul noii credinţe şi l-au perpetuat prin emblemele şi alegoriile sale. Acestea conţineau aceleaşi adevăruri care fuseseră în posesia înţelepţilor încă de la începutul Lumii. Prin urmare nu există nici o explicaţie adevărată a simbolurilor creştine, cu excepţia celor care sunt ascunse în filosofia păgână.

Fără cheile misterioase care aparţin hierofanţilor din Egipt şi Persia, şi a celor din culturile brahmanice, porţile înţelepciunii nu pot fi deschise.

Luaţi în considerare alegoria supremă a Templului şi a arhitecţilor săi şi veţi vedea că dincolo de interpretarea sa literală se ascunde un *„secret regal”*.

Potrivit legendelor talmudice, Solomon înţelegea misterele Kabbalei. Acesta era şi alchimist şi necromant, şi era capabil să controleze demonii, şi alţi locuitori ai lumilor invizibile, de la care şi-a dobândit înţelepciunea.

În traducerea operei *„Clavicula Salomonis”* sau *„The Key of Solomon the King”,* lucrare care dezvăluie secretele magice care au fost adunate de Solomon, şi care au fost folosite de acesta pentru chemarea spiritelor, Frank C. Higgins declară că aceasta conţine multe ritualuri iniţiatice pentru masonerie.

S. L. MacGregor-Mathers recunoaşte că este posibil ca Solomon să fi fost un magician în adevăratul sens al cuvântului.

Acesta afirmă :

„Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să pun la îndoială tradiţia care îi atribuie dreptul de autor al cheii lui Solomon, căci printre alţii şi Josephus, istoricul evreu, menţionează lucrările magice care i-au fost atribuite acestui monarh. Acest lucru este confirmat de multe dintre tradiţiile estice şi priceperea sa magică este menţionată în Arabian Nights."

În ceea ce priveşte puterile supranaturale ale lui Solomon, Josephus scrie în a opta carte a lucrării care este intitulată *„Antiquities of the Jews"* :

„Înţelepciunea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Solomon era atât de mare încât acesta îi întrecea pe antici şi nu le era inferior egiptenilor, despre care se spunea că sunt mai înţelepţi decât toţi oamenii; Dumnezeu l-a ajutat să înveţe acea pricepere care izgonea demonii, ştiinţă care i-a fost foarte folositoare acestuia. El a compus incantaţii care uşurau boala. Solomon a lăsat urmaşilor săi practica exorcismului, care îi ajuta la izgonirea demonilor, şi făcea ca aceştia să nu se mai întoarcă niciodată. Această metodă este folosită chiar şi în zilele noastre."

Alchimiştii medievali erau convinşi că regele Solomon înţelegea procesele secretele ale lui Hermes prin care acesta putea multiplica metalele.

Dr. Bacstrom scrie că Spiritul Universal îl asista pe Solomon la construirea Templului deoarece Solomon cunoştea înţelepciunea Alchimiei şi ştia să controleze această esenţă care nu avea corp. Acest Spirit lucra pentru el şi îl ajuta în obţinerea unor mari cantităţi de aur şi argint.

Misterele credinţei islamice se află acum în posesia oamenilor care, renunţând la cele lumeşti, au trecut testul celor o mie şi una zile de tentaţii.

Jelal-ud-din, marele poet şi filozof persan, este cel care a creat ordinul lui Mevlevi sau *„dansul oamenilor sacri"*, ale cărui mişcări simbolizează mişcările corpurilor celeste.

Acestea duc la obţinerea unui ritm care stimulează centrele conştiinţei spirituale din corpul dansatorului.

„Potrivit canonului mistic, pe Pământ există întotdeauna un număr de oameni sfinţi care pot comunica cu Zeitatea. Cel care ocupă poziţia cea mai înaltă printre contemporanii săi se numeşte „Axis" (Qūtb) sau Pole. Acestuia îi sunt subordonate două fiinţe sacre care se numesc *„cele credincioase"* şi care stau la stânga şi respectiv la dreapta acestuia. Sub acestea se află un cvartet al *„celor intermediari"* (Evtād) iar pe planurile inferioare se află cele cinci lumini (Envār), şi cei şapte *„foarte buni"* (Akhyār).

Următorul rang conţine cei patruzeci absenţi (Rijal-i-ghaib), care mai sunt numiţi şi martiri.

Când *„Axis"* renunţă la această existenţă terestră, el este înlocuit de *„cel credincios"* care se afla în dreapta sa.

Aceşti oameni sfinţi, care mai sunt numiţi şi *„lorzii sufletelor"*, au supremaţie spirituală asupra omenirii şi depăşesc cu mult autoritatea temporală a conducătorilor pământeni." (vezi *Mysticism and Magic in Turkey*, de L. M. J. Garnett)

Axis este un individ misterios care nu este cunoscut sau bănuit şi care se amestecă printre oameni. Potrivit tradiţiei, locul său preferat este cel de pe acoperişul lui Caaba.

În lucrarea intitulată *„The Dervishes"*, J. P. Brown ne oferă o descriere a acestor sfinţi.

Moştenirea nepreţuită a Francmasoneriei

Sanctum sanctorum al Francmasoneriei este decorat cu bijuteriile gnostice care datează din Antichitate; inelul său ritualic conţine cuvintele inspirate ale înţelepţilor. O sută de religioşi au adus daruri de înţelepciune acestui altar; nenumărate arte şi ştiinţe au contribuit la simbolismul său.

Francmasoneria este o universitate care se află în toată lumea şi care îi învaţă artele şi ştiinţele sufletului pe toţi cei care doresc să o asculte. Scaunele sale sunt locuri de învăţare iar stâlpii săi sprijină Arcul educaţiei universale. Piedestalele sale sunt inscripţionate cu diverse adevăruri din toate timpurile iar cei care înţeleg profunzimea sacră a acestei ştiinţe sunt iniţiaţi în misterele Francmasoneriei. Aceste mistere zac ascunse în tainele care sunt căutate de oameni de la începutul omenirii.

Puterea filosofică a Francmasoneriei zace în simbolurile sale iar moştenirea sa nepreţuită a fost dobândită din şcolile misterelor din antichitate.

Într-o scrisoare către Robert Freke Gould, Albert Pike scrie :

„În viziunea mea intelectuală aceasta a început să ia o formă impozantă şi maiestuoasă, misterioasă şi puternică. Mi se părea asemănătoare piramidelor în singurătatea lor, în a căror camere nedescoperite erau ascunse, pentru luminarea generaţiilor următoare, cărţile sacre ale egiptenilor pe care lumea le credea pierdute. Mi se părea asemănătoare Sfinxului care este îngropat pe jumătate în deşert.

În simbolismul său, care reprezintă esenţa acestei doctrine, vom observa că Francmasoneria este mai veche decât toate religiile care există. Aceasta are simbolurile şi doctrinele care au fost insuflate de Zarathustra.

Mi se părea că aceasta reprezintă un spectacol sublim, credinţa antică a strămoşilor noştri care păstra simbolurile lumii, şi care era în căutarea disperată a unui interpret.

În sfârşit am înţeles că măreţia Francmasoneriei stă în toate aceste simboluri iar simbolismul său reprezintă sufletul Francmasoneriei."

Cu toate că templele din Theba şi Karnak sunt acum doar nişte grămezi maiestuoase care au rezistat în timp, spiritul filosofiei egiptene a triumfat de-a lungul secolelor şi dăinuie şi în zilele noastre.

Cu toate că sanctuarele săpate în piatră ale brahmanilor sunt acum pustii şi gravurile acestora sunt acoperite de praf, înţelepciunea Vedelor a rămas nemuritoare.

Cu toate că oracolele au fost aduse la tăcere şi Casa misterelor este acum alcătuită din nişte coloane vechi, gloria spirituală a lui Hellas străluceşte şi în prezent.

Cu toate că Zoroastru, Hermes, Pitagora, Platon şi Aristotel sunt doar nişte amintiri fade într-o lume care a fost cândva modelată de transcendenţa geniilor lor intelectuale, aceştia continuă să trăiască în templele mistice ale Francmasoneriei prin cuvintele şi simbolurile lor.

Candidatul care trece prin ritualurile de iniţiere se simte de parcă ar sta faţă în faţă cu aceşti hierofanţi iluminaţi din trecut.

CREŞTINISMUL MISTIC

Creştinismul mistic

Adevărata poveste a vieţii lui Iisus din Nazaret nu a fost dezvăluită niciodată în întregime Lumii şi nici nu a fost acceptată în Evanghelii sau în scrierile apocrife, cu toate că unele indicii pot fi găsite în unele comentarii ale părinţilor din Nicaea.

Lucrurile cu privire la identitatea şi la misiunea sa se numără printre misterele preţioase care au fost păstrate până în zilele noastre de *„Casele din Brethren".*

„Câţiva cavaleri meşteşugari au fost iniţiaţi în tainele secretele ale nazarinenilor, ioaniţilor şi a altor secte care locuiesc şi acum în inaccesibilul pământ sacru. Cunoştinţele cavalerilor meşteşugari despre istoria creştinismului a fost unul dintre motivele pentru care ei au fost persecutaţi şi în cele din urmă anihilaţi."

Discrepanţele dintre scrierile părinţilor bisericii sunt ireconciliabile şi demonstrează că şi în primele cinci secole după Hristos aceşti învăţaţi aveau drept bază pentru scrierile lor ceva mai mult decât folclor şi zvonuri.

Pentru cei care sunt uşor de convins, totul este posibil şi nu există nici o problemă.

Persoana lipsită de emoţii care este în căutarea faptelor se confruntă cu o mulţime de probleme dintre care următoarele sunt cele mai frecvente.

Potrivit concepţiei populare Iisus a fost crucificat în cel de-al treizeci şi treilea an din viaţa Sa şi în al treilea an după Botezul Său.

Sf. Iranaeus despre viaţa lui Hristos

În jurul anului 180 e.n., Sfântul Irenaeus, *Episcop de Lyons*, unul dintre cei mai eminenţi teologi, a scris *„Against Heresies"* operă care reprezintă un atac împotriva doctrinelor gnostice. În această operă el afirmă că Iisus a trăit mult timp.

Cităm :

„Unii au părerea greşită că Domnul a predicat doar un an de zile şi că a suferit în cea de-a douăsprezecea lună.

Ei uită că distrugându-i întreaga operă şi spunând că a murit mult mai devreme nu este în avantajul lor, şi că acesta a fost un predicator superior tuturor celor care au existat.

Cum ar fi putut avea Iisus discipoli dacă el nu a predicat niciodată? Cum îi putea învăţa el pe alţii dacă nu ajunsese la o vârstă corespunzătoare?

Când a venit să fie botezat, Iisus nu avea treizeci de ani, ci trebuia să-i împlinească (Luca, care i-a menţionat anii, a spus: *„acum Isus era la începutul celui de-al treizecilea an al său şi a venit să fie botezat”*).

Potrivit acestor gnostici, Iisus a predicat numai un an după ce a fost botezat.

El a suferit în cel de-al treizecilea an şi atunci era încă tânăr.

Toată lumea va recunoaşte că el a trecut de treizeci de ani şi că a ajuns la patruzeci de ani; de la patruzeci la cincizeci de ani orice om începe să îmbătrânească, iar Domnul nostru nu a încetat să predice nici la acea vârstă, aşa cum aflăm din Evanghelie şi din Scripturi.

Cei care erau familiarizaţi cu Ioan, discipolul Domnului, afirmă că Ioan le-a dat aceste informaţii.

Se crede că Iisus a trăit până când a început Domnia lui Traian. Unii susţin că l-au văzut nu numai pe Ioan ci şi pe ceilalţi apostoli, şi sprijină adevărul acestei afirmaţii.

Noi credem că aceşti oameni nu au văzut niciodată apostolii şi că nu au nici cea mai mică idee despre cum arată aceştia.”

Comentând fragmentul de mai sus, Godfrey Higgins observă că acesta nu a fost distrus de cei care au încercat să elimine Evangheliile.

El notează că doctrina crucificării era o *vexata questio* printre creştini chiar şi în cel de-al doilea secol.

El afirmă :

„Dovada lui Irenaeus nu poate fi atinsă. Aceasta este imaculată din toate punctele de vedere.”

Trebuie să observăm că Irenaeus a scris această declaraţie pentru a o contrazice pe alta, care era foarte des întâlnită în timpul său, şi care susţine că Iisus a predicat doar un am.

Dintre toţi sfinţii acelor vremuri, Irenaeus este singurul care a scris după optzeci de ani de la moartea Sfântului Ioan Evanghelistul şi presupunem că informaţiile acestuia sunt adevărate.

Dacă şi discipolii susţineau că Iisus a trăit mult timp, atunci misteriosul număr 33, a fost ales oare la nimereală pentru a simboliza durata vieţii lui Iisus?

Oare evenimentele din viaţa lui Iisus au fost modificate dinadins pentru ca acţiunile sale să se încadreze în tiparele care fuseseră stabilite de zeii mântuitori care au existat înaintea sa?

Faptul că aceste analogii au fost recunoscute şi folosite ca acoperire în convertirea grecilor şi a romanilor este evident din scrierea martirului Iustin, care a fost o autoritate în sec. al II-lea.

În *„Apology”*, Iustin li se adresează păgânilor astfel:

„Când rostim Cuvântul, care este prima naştere a lui Dumnezeu, şi afirmăm că acesta a fost produs fără unire sexuală, şi că El, Iisus Hristos, Mântuitorul nostru a fost crucificat şi a murit pentru a învia şi pentru a urca în Rai, nu afirmăm nimic diferit de ceea ce credeţi voi despre fiii lui Jupiter, pe care îi slăviţi. Dacă spunem că acest Cuvânt al Lui Dumnezeu a fost creat de Dumnezeu într-un anumit mod, care este diferit de celelalte generaţii, să nu credeţi că acesta este un lucru extraordinar, deoarece voi sunteţi cei care afirmaţi că Mercur este lumea angelică a lui Dumnezeu.

Dacă cineva nu crede că Iisus a fost crucificat, atunci el este la egalitate cu acei fii faimoşi ai lui Jupiter.”

Este evident că primii misionari ai bisericii creştine erau dispuşi să recunoască asemănările dintre credinţa lor şi cea a păgânilor, spre deosebire de succesorii lor din secolele care au urmat.

Într-un efort de a rezolva problemele care reies din încercările de ordonare cronologică a vieţii lui Iisus, s-a sugerat că în Siria au trăit unul sau mai mulţi predicatori religioşi care se numeau *Jesus*, *Jehoshua* sau *Joshua* şi că este posibil ca vieţile acestor oameni să fi fost confundate în Evanghelii.

În lucrarea sa intitulată *„Secret Sects of Syria and the Lebanon”*, Bernard H. Springett, un autor masonic, citează dintr-o carte timpurie, al cărui nume nu a vrut să-l dezvăluie, deoarece avea legătură cu ritualul unei secte.

Ultima parte din acest citat are legătură cu subiectul pe care-l discutăm:

> „Dar Iehova a propășit semințele esenienilor în sfințenie și dragoste timp de mai multe generații.
>
> Apoi a apărut conducătorul îngerilor care, după porunca lui Dumnezeu, trebuia să aducă un Moștenitor care avea să urmeze după Iehova.
>
> După patru generații s-a născut un Moștenitor care a fost numit Joshua.
>
> Acesta era copilul lui Iosif și al Mariei care erau veneratori cunoscuți ai lui Iehova.
>
> Acest Joshua din Nazaret predica învățăturile lui Iehova și a restaurat multe ritualuri și ceremonii care fuseseră pierdute.
>
> În cel de-al treizeci și șaselea an al vieții sale, pe când se afla în Ierusalim, el a fost bătut cu pietre și a murit."

Jehoshua ben Joseph

(Hristos este Dumnezeu Tatăl Ceresc. (Spiritul Cerului a fost cunoscut la diferite popoare și sub numele Ahura Mazda, Indra, Iehova, Hristos, Allah). De-a lungul epocilor, Dumnezeu Spiritul, Tatăl Ceresc, s-a întrupat pe Pământul acesta sub mai multe nume: Ramma, Ammon Ra, Indra, Krishna, Zarathustra, Melchisedek, Solomon, Hermes Trismegistus, Iisus Hristos. Când s-a întrupat sub numele de Iisus Hristos, numele său ebraic era Jehoshua ben Joseph. Numele de Iisus Hristos este denumirea dată în limba greacă. NR).

Masa rotundă a regelui Arthur

Cavalerii Mesei Rotunde

din „*The Rosicrucians, Their Rites and Mysteries*", de Jennings

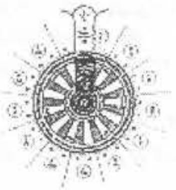

Potrivit tradiției, Arthur a fost încoronat rege al Angliei la vârsta de cincisprezece ani, în anul 516 î.e.n.. După ce a urcat pe tron el a creat Ordinul Cavalerilor Mesei Rotunde din Windsor. Acești cavaleri se întâlneau anual la Carleon, Winchester sau Camelot pentru a sărbători *Pentecost*. Viteji din toate părțile Europei veneau pentru a fi admiși în acest ordin nobil. Cerințele sale erau noblețea, virtutea și valoarea, iar cei care dețineau aceste calități erau bineveniți la curtea regelui Arthur, care se afla în Camelot.

După ce a adunat în jurul său cei mai curajoși și mai nobili cavaleri din întreaga Europă, Regele Arthur a ales douăzeci și patru de cavaleri care-i întreceau pe ceilalți în curaj și în integritate și a format Cercul Mesei Rotunde.

Potrivit legendei, fiecare dintre acești cavaleri era demn și puternic, și nu putea fi întrecut de nimeni altcineva, iar atunci când se așezau la o masă pentru a sărbători aniversarea acestui ordin, trebuiau să se așeze la o Masă Rotundă, pentru ca toți să ocupe o poziție egală.

Este posibil ca acest Ordin al Mesei Rotunde să aibă ritualuri și simboluri distinctive, dar acestea nu au supraviețuit în timp.

Elias Ashmole, în volumul despre ordinul lui Garter, a inserat o imagine dublă care arăta insigna tuturor ordinelor din această Frăție.

Motivul principal din cauza căruia s-a pierdut simbolismul Mesei Rotunde a fost moartea regelui Arthur pe câmpul de luptă din Kamblan, atunci când acesta avea patruzeci și unu de ani.

În această luptă Arthur și-a învins cel mai aprig dușman, adică pe Mordred, dar a murit și el, iar alături de rege s-au stins din viață aproape toți cavalerii Mesei Rotunde, apărându-și conducătorul.

În ultimul secol au fost publicate multe cărți despre descrierile din Evanghelia lui Iisus și despre preoția sa.

În unele exemple autorii acestor texte susțin că ele au fost scrise pe baza unor manuscrise din antichitate, care au fost descoperite recent.

Unele dintre aceste scrieri sunt plauzibile iar altele nu sunt demne de a fi crezute. Există niște zvonuri potrivit cărora Iisus a vizitat și a studiat în Grecia și în India, și că în India a fost creată o monedă în onoarea sa, în primul secol.

Se crede că există unele relatări cu privire la începuturile creștinismului în Tibet, iar călugării dintr-o mănăstire budistă din Ceylon păstrează încă un document care atestă faptul că Iisus a stat împreună cu ei acolo, familiarizându-se cu filosofia lor.

Deși există numeroase dovezi care sprijină ipoteza conform căreia creștinismul a suferit unele influențe orientale, acesta este un subiect pe care biserica modernă refuză să-l discute.

Dacă s-ar stabili fără vreo urmă de îndoială că Iisus a fost un inițiat al misterelor păgâne asiatice sau grecești, efectul acestei descoperiri ar fi prea cutremurător pentru membrii mai conservatori ai bisericii creștine.

Dacă Iisus a fost Dumnezeu reîncarnat, aşa cum afirmă conciliile bisericeşti, de ce este oare Acesta numit în Noul Testament *„alesul lui Dumnezeu şi printre primii din ordinul lui Melchisedek?"*

Aceste cuvinte ne fac să credem că Iisus a făcut parte dintr-un ordin şi că existau şi alții de aceeaşi demnitate ca el sau chiar cu o poziție mai importantă.

Dacă aceşti *„Melchisedek"* erau conducătorii divini sau preoți ai popoarelor de pe Pământ înainte de inaugurarea sistemului conducătorilor temporari, atunci afirmațiile atribuite Sfântului Pavel ar indica fie că Iisus a fost unul din aceşti aleşi filosofi, fie că încerca să reînființeze sistemul lor de guvernare.

Nu trebuie să uităm faptul că Melchisedek a băut din vin şi a împărțit pâinea la fel ca Iisus cu prilejul ultimei sale cine. ((*din Astral ni se spune că într-o întrupare anterioară Hristos a fost primul preot*: Melchisedek.(NR))

George Faber afirmă că numele original al lui Iisus a fost Jescua Hammassiah.

Godfrey Higgins a descoperit două referințe, una în *„Midrashjoholeth"* şi cealaltă în *„Abodazara"* (*o carte de comentarii în ebraică a Scripturilor*).

Se crede că numele de familie al lui Iosif era *Panther,* căci în ambele lucrări se afirmă că un om a fost vindecat în numele lui Iisus ben Panther.

Numele de *„Panther"* stabileşte o legătură directă între Isus şi Bacchus, care a fost îngrijit de pantere şi este uneori ilustrat fie călare pe unul din aceste animale, fie într-o caleaşcă trasă de acestea.

În anumite ceremoniale egiptene de inițiere pielea de panteră era considerată sacră.

Monograma IHS, despre care se crede în prezent că înseamnă *Iesus Hominum Salvator* (Isus Mântuitorul omenirii) reprezintă o altă legătură directă între ritualurile bachice şi cele creştine.

IHS derivă din cuvântul grecesc „ΥΗΣ", ce are echivalentul numeric 608 şi este emblematic pentru Soare. Acesta este numele sacru şi tăinuit al lui Bacchus.

Oare este posibil ca creştinismul roman să fi fost confundat cu venerarea lui Bacchus datorită numeroaselor paralelisme care există între aceste două credințe? Dacă am putea să dovedim acest lucru, am rezolva multe dintre enigmele referitoare la Noul Testament.

Există şi posibilitatea ca Iisus să fi fost cel care a propus drept alegorii aceste activități cosmice care au fost apoi confundate cu propria sa viață. Nu există nici o îndoială asupra faptului că „ Χριστός" sau

Hristos reprezintă puterea solară venerată de toate popoarele din antichitate.

Dacă Lui Iisus Hristos I s-au atribuit natura şi proprietățile acestei energii solare, înzestrând o puternică personalitate cu atributele unui om-zeu, atunci El nu a făcut decât acelaşi lucru ca toți marii învățați dinaintea sa. Acest Om-Zeu, înzestrat cu toate calitățile Divinității, simbolizează Divinitatea latentă care există în toți oamenii.

Omul muritor poate atinge acest grad de sfințenie doar prin răscumpărarea Eului divin.

Uniunea cu Eul nemuritor duce la nemurire; prin urmare toți cei care îşi găsesc adevăratul Eu sunt astfel mântuiți şi salvați.

Acest Hristos, sau *„Spiritul divin din om"*, este singura şansă a omului de a fi mântuit, acesta este mediatorul viu dintre zeitatea abstractă şi omenirea muritoare.

La fel ca Atys, Adonis, Bacchus şi Orfeu care au fost confundați mai târziu cu personajele simbolice create de ei înşişi ca personificări ale acestei puteri divine, aşa şi Iisus a fost identificat cu Hristos sau Omul-Zeu, ale cărui miracole le-a propovăduit.

Deoarece Hristos este Spiritul-Zeu întemnițat în toate creaturile vii, prima datorie a inițiatului era să elibereze sau să *„readucă la viață"* această însuşire eternă care sălăşluieşte în noi toți.

Acele persoane care reuşeau să se unească cu Hristosul lor erau numite *„oameni creştini"*.

Una dintre cele mai profunde doctrine ale filosofilor păgâni se referea la Mântuitorul Universal care ridica sufletele oamenilor înviați şi le ducea în Rai.

Acest concept stă la baza cuvintelor care i-au fost atribuite lui Iisus:

„Eu sunt calea, adevărul şi viața; nici om nu poate ajunge la Tatăl Meu decât prin Mine".

Încercând să-l identifice pe Iisus cu Hristos Dumnezeu, şi vrând să creadă că este vorba despre una şi aceeaşi persoană, scriitorii creştini au întocmit o doctrină care trebuie să fie studiată pe părți, dacă vrem să descoperim adevărata semnificație a creştinismului.

În relatările din Evanghelie Hristos este bărbatul desăvârşit care, odată ce a trecut numeroasele etape ale lumii misterelor, lume simbolizată de vârsta de 33 de ani, urcă în Sfera cerească unde este reunit cu Tatăl Său Veşnic.

La fel ca povestea masonică a lui Hiram Abiff, povestea lui Iisus, aşa cum a fost păstrată până în prezent, face parte dintr-un Ritual secret de iniţiere care aparţine misterelor păgâne şi creştine.

De-a lungul secolelor anterioare Erei lui Hristos, secretele misterelor păgâne au căzut treptat în mâinile profanilor.

Persoanele care studiază religia comparativă îşi dau seama că aceste secrete, adunate de un grup restrâns de filosofi şi mistici credincioşi, au fost îmbrăcate cu nişte veşminte simbolice noi şi păstrate astfel veacuri întregi sub numele de creştinism mistic.

Se presupune că esenienii au fost cei care au păzit aceste cunoştinţe; tot ei au fost iniţiatorii şi profesorii lui Iisus. Dacă acest lucru este adevărat, Iisus a fost iniţiat în acelaşi templu a Lui Melchisedek, unde învăţase şi Pitagora cu şase secole mai înainte.

Efesenii *(esenienii)*, cea mai importantă dintre sectele siriene, erau în realitate un ordin de bărbaţi şi femei religioase care duceau o existenţă de pustnic, petrecându-şi zilele muncind şi serile în rugăciune.

Josephus, marele istoric ebraic, vorbeşte despre aceştia cu foarte multă stimă:

„Ei vorbesc despre nemurirea sufletului şi sunt de părere că toţi trebuie să ne străduim să fim mai buni. Traiul lor este cu mult mai bun decât al altor oameni şi aceştia se dedică în întregime agriculturii. Numele lor derivă de la un cuvânt sirian vechi care înseamnă *„medic”* şi se crede că aceşti oameni îşi consacrau existenţa vindecării bolnavilor cu mintea, cu sufletul şi cu trupul.”

Potrivit spuselor lui Edouard Schuré:

„aceştia aveau două comunităţi importante sau centre, unul în Egipt pe malul lacului Maoris şi celălalt în Palestina la Engaldi, în apropiere de (Qumran) Marea Moartă”.

Unii autori sunt de părere că efesenii datează de pe vremea profetului Samuel, dar majoritatea afirmă că aceştia sunt de origine egipteană sau orientală.

Metodele lor de rugăciune, de meditaţie şi de post erau foarte asemănătoare cu cele ale sfinţilor din Orientul Îndepărtat. Cei care vroiau să facă parte din acest ordin stăteau într-un an de probă.

Această şcoală, ca şi multe alte şcoli ale misterelor, avea trei grade şi puţini erau cei care reuşeau să treacă cu succes de toate aceste etape.

Aceştia erau împărţiţi în două comunităţi distincte, una alcătuită din celibatari iar cealaltă din membrii care erau căsătoriţi.

Aceştia nu deveneau negustori şi nu participau la viaţa comercială a oraşelor, îşi câştigau traiul din agricultură şi din creşterea oilor care erau preţuite pentru lâna lor. Efesenii se mai îndeletniceau cu olăritul şi cu tâmplăria.

În Evanghelie se menţionează că Iosif, tatăl lui Iisus era atât tâmplar cât şi olar.

În Evanghelia după Matei, copilul Iisus este prezentat făcând vrăbii din lut care prindeau viaţă şi îşi luau zborul când acesta bătea din mâini.

Membrii acestui ordin erau consideraţi cei mai educaţi evrei şi se spune că dintre aceştia au fost aleşi tutorii pentru copiii ofiţerilor romani care aveau tabăra în Siria.

Acest ordin este uneori considerat iniţiatorul Francmasoneriei moderne, deoarece foarte mulţi dintre membrii săi erau meşteşugari.

Printre simbolurile acestora se numără şi unele unelte folosite în construcţie; aceştia fuseseră însărcinaţi în secret cu ridicarea unui Templu filosofic şi spiritual care să reprezinte un omagiu adus lui Dumnezeu.

Marele George şi Ordinul Jartierei

din *„Order of the Garter”*, de Ashmole

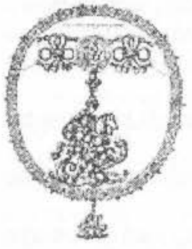

Se pare că Ordinul Jartierei a fost înfiinţat de regele Edward al III-lea, care a vrut să-i imite întrucâtva pe Cavalerii Mesei Rotunde ai regelui Arthur. Această instituţie a fost complet împrăştiată după bătălia din Kamblan. Nu există dovezi care să susţină varianta conform căreia jartiera contesei de Salisbury a stat la baza întemeierii acestui ordin. Motoul Ordinului Jartierei este *„Honi soit qui mal y pense”*. Sfântul Gheorghe este considerat patronul acestui ordin, căci acesta simbolizează natura superioară a omului care triumfă asupra Dragonului reprezentat de natura sa inferioară. Deşi unii afirmă că acest Sfânt a trăit undeva în sec. al III-lea, este foarte probabil ca acesta să nu fi fost decât un personaj împrumutat din mitologia păgână.

Ca şi gnosticii, efesenii erau nişte exaltaţi. Aceştia se îndeletniceau cu reinterpretarea legii lui Moise în conformitate cu anumite secrete spirituale păstrate din momentul înfiinţării ordinului lor.

Putem deci trage concluzia că aceştia erau quabbalişti şi că, precum multe alte secte contemporane lor din Siria aşteptau venirea Mântuitorului, despre care s-a vorbit atât de mult în Biblie.

Se crede că Iosif şi Maria, părinţii lui Iisus, au fost membrii acestui ordin.

Iosif era cu mult mai bătrân decât soţia sa.

Unii afirmă că acesta era un bărbat văduv, cu fii mari, iar în Evanghelia după Matei acesta se referă la Maria ca fiind o copiliţă de vârstă mai mică decât nepoţii soţului ei.

În copilărie, Maria şi-a pus viaţa în slujba Domnului şi există multe poveşti despre miracolele ce au fost asociate copilăriei acesteia. Când a împlinit vârsta de doisprezece ani, preoţii s-au întâlnit pentru a discuta viitorul acestei copile care-şi închinase viaţa Domnului.

Înaltul preot evreu a intrat în camera cea mai sfântă dintre toate, Sfânta Sfinţilor, unde i s-a înfăţişat un înger care i-a spus:

> „Zaharia, du-te şi vorbeşte cu văduvii din acest popor, pune-i pe fiecare să ţină în mână câte o baghetă, iar ea va fi soţia celui căruia Dumnezeu îi va arăta un semn”.

Ducându-se să se întâlnească cu preoţii şi cu văduvii, Iosif a adunat baghetele tuturor bărbaţilor care se aflau acolo şi le-a dat spre păstrare preoţilor. Bagheta lui Iosif era în jumătate decât a celorlalţi şi atunci când le-au înapoiat, preoţii nu au acordat nici un fel de atenţie baghetei lui Iosif, lăsând-o în urmă la altar.

După ce toţi ceilalţi văduvi şi-au primit baghetele, preoţii au aşteptat un semn din ceruri însă Dumnezeu nu le-a trimis nimic.

Iosif, deoarece era foarte bătrân, nu a cerut ca bagheta sa să-i fie înapoiată căci nu credea că el va fi cel ales.

Un înger i s-a înfăţişat preotului cel înalt, poruncindu-i să înapoieze şi bagheta scurtă care rămăsese uitată la altar.

În momentul în care preotul i-a înmânat bagheta lui Iosif, un porumbel alb a zburat deasupra sa şi a poposit pe capul tâmplarului vârstnic. Prin urmare preoţii i-au dat-o pe Maria lui Iosif.

Redactorul cărţilor sfinte şi literaturii orientale atrage atenţia asupra modului în care se vorbeşte despre copilăria lui Iisus în cele mai multe dintre cărţile din Noul Testament, în special în cea atribuită lui Toma.

Prima versiune grecească cunoscută datează din anul 200 e.n.

Copilul Iisus este reprezentat ca fiind un drăcuşor care îi înjura şi încerca să-i distrugă pe toţi cei care îl enervau.

Lucrarea apocrifă era menită să înspăimânte cititorii şi era foarte populară în Evul Mediu, deoarece se potrivea de minune cu spiritul crud şi persecutor al creştinismului medieval.

La fel ca multe alte cărţi sacre, cartea lui Toma avea două scopuri: primul era să-i eclipseze păgânii prin miracolele pe care le propovăduia.

Al doilea scop era să facă în aşa fel încât toţi necredincioşii să se teamă de Domnul.

S-a ajuns la un moment dat ca miracolele creştinismului să rămână singura îndatorire a acestei doctrine.

Într-o epocă credulă, menită să-i impresioneze pe cei neştiutori, fenomenele supranaturale nu au reuşit decât să-i îndepărteze pe cei inteligenţi.

În Evanghelia grecească se afirmă că atunci când Iisus a fost dus în faţa lui Pilat, stindardele purtate de paznicii romani s-au închinat în onoarea Sa, în ciuda eforturilor depuse de soldaţi pentru a întâmpina acest lucru.

În Scrisorile lui Pilat se menţionează că Cezar, fiind furios la culme pe Pilat, deoarece acesta executase un om bun, a ordonat ca acesta să fie decapitat. Rugându-se să fie iertat, Pilat a fost vizitat de un înger al lui Dumnezeu, care l-a liniştit pe Împăratul roman, promiţându-i că creştinătatea nu va uita niciodată numele lui Cezar şi că atunci când Hristos se va pogorî pentru a doua oară pentru a-i judeca pe supuşii săi, Pilat va apărea în faţa sa ca martor.

Aceste relatări nu sunt decât nişte poveşti care s-au lipit de doctrina creştină odată cu trecerea timpului. Oamenii din popor au fost cei care au păzit şi au perpetuat aceste legende, opunându-se cu înverşunare eforturilor de a vedea dacă toate aceste poveşti au sau nu vreun sâmbure de adevăr. Deşi tradiţia populară conţine o mică parte de adevăr, aceste elemente au fost exagerate. Astfel, deşi este posibil ca aceste relatări să pornească de la nişte premise adevărate, detaliile sunt complet eronate.

La fel ca frumuseţea, cel mai frumos este adevărul gol.

În ceaţa povestirilor fantastice, care ascund adevărata temelie a doctrinei creştine se pot distinge câteva taine măreţe şi nobile, care au fost aduse la cunoştinţa omenirii de un suflet măreţ şi nobil.

Iosif și Maria, doi omeni cu sufletul curat, și-au pus viața în slujba Domnului și au sperat ca Mântuitorul să vină și să slujească Israelul.

Aceștia au ascultat poruncile înaltului preot și au pregătit un corp pentru venirea unui mare suflet.

Iisus s-a născut dintr-o concepție imaculată.

Prin imaculat înțelegem *„pur"* și nu *„supranatural"*.

Dacă apreciem că Spiritul Lui Iisus este Spiritul Lui Dumnezeu, atunci nașterea Sa pe acest Pământ a fost imaculată în toate: „pură", „naturală" și „supranaturală".

Iisus a fost crescut și educat de către efeseni *(esenieni)* și inițiat în cele mai profunde mistere ale acestora.

Ca toți marii inițiați, este probabil ca El să fi călătorit în Orient și putem presupune că anii din viața sa despre care nu se știe mai nimic (*perioada de la 12 la 33 ani*) au fost consacrați familiarizării sale cu învățătura secretă pe care urma să o comunice omenirii (vezi *Evanghelia Eseniană a Păcii*).

După ce a perfecționat practicile ascetice ale ordinului Său, acesta a devenit *„creștin"*.

Reunindu-se cu natura sa spirituală, a mers mai departe în numele Celui care a fost răstignit dinainte de crearea lumilor și a adunat în jurul său discipoli și apostoli. Apoi le-a arătat acestora învățăturile secrete care se pierduseră.

Nu se știe care i-a fost soarta, însă este posibil ca el să fi fost persecutat și ca această persecuție să reprezinte destinul tuturor celor care încearcă să reconstruiască sistemele etice, filosofice și religioase din timpurile lor.

Iisus le vorbea mulțimilor în parabole. Discipolilor săi le vorbea tot în parabole, însă acestea din urmă erau de o natură filosofică mai exaltată.

Voltaire a afirmat că Platon ar fi trebuit canonizat de către biserica creștină, deoarece acesta a fost primul propovăduitor al misterului lui Hristos, contribuind la întemeierea doctrinelor fundamentale ale acestei religii, mai mult decât orice alt individ.

Iisus le-a spus discipolilor săi că Lumea inferioară este controlată de o Ființă spirituală măreață care a întemeiat această Lume, în conformitate cu voința Tatălui Etern, care se numește Maica Pământeană. Mintea acestui înger reprezenta atât Mintea Lumii cât și Mintea Lumii pământești.

Dumnezeu le-a dat oamenilor mintea divină pentru ca aceștia să nu se stingă în viața de pe Pământ.

Această Minte Divină s-a oferit de una singură drept sacrificiu și a fost sfâșiată și înghițită de Lume.

Dându-și atât Spiritul cât și corpul, la o cină sacră, celor douăsprezece tipuri de creaturi raționale, această Minte Divină a devenit o parte din toate creaturile vii.

Omului i s-a permis să folosească această putere pentru a dobândi nemurirea.

Cel care-și ridica sufletul la această Minte Divină și o slujea devenea virtuos și acest lucru elibera mintea divină, care se întorcea în slavă la Sursa sa divină.

Deoarece Iisus le-a împărtășit aceste cunoștințe discipolilor săi, aceștia au presupus că El reprezenta întruchiparea acestei Minți Divine, ceea ce era foarte adevărat.

Ciclul Arthurian și Legenda Sfântului Graal

Potrivit legendei lui Arthur, corpul lui Hristos (*Legea spirituală*) a fost dat spre păstrare în mâinile a doi bărbați despre care nu se spune mai nimic în Evanghelie.

Jakob Bohme, teosoful teuton

Din *„Traducerea lui William Law"* a operei lui Jacob Bohme

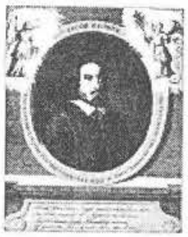

Jacob Bohme s-a născut în anul 1575, într-un sat în apropiere de Gorlitz, și a murit în Silezia, în 1624. Acesta nu a avut parte de foarte multă învățătură și a fost dat de mic drept ucenic la un cizmar. Apoi a devenit un ciubotar foarte cunoscut, s-a căsătorit și a avut patru copii. Într-o zi, pe când avea grijă de atelierul stăpânului său, a venit la el un străin misterios. Acesta nu părea să aibă foarte multe bunuri lumești, însă avea un suflet nobil și era nespus de înțelept. Străinul a întrebat cât costă o pereche de pantofi, dar tânărul Bohme nu a îndrăznit să spună un preț, deoarece se temea ca nu cumva să-și înfurie stăpânul. Străinul a insistat și, în cele din urmă, a zis o sumă despre care credea că ar fi ales-o și stăpânul său, dacă ar fi fost în locul lui. Străinul i-a cumpărat imediat și a plecat.

Mai jos, pe aceeași stradă, străinul misterios s-a oprit și a strigat cu voce tare la Jakob, spunându-i să vină la el.

Uimit şi înfricoşat, Jakob a ieşit din casă. Străinul l-a fixat pe tânăr cu privirea, iar ochii săi străluceau ca şi cum ar fi fost pătrunşi de o lumină divină.

Acesta a luat mâna dreaptă a tânărului şi a grăit astfel:

„Jakob, deşi acum eşti mic, într-o zi vei fi foarte mare, vei deveni un alt om şi lumea se va mira de transformarea ta.

Fii credincios, teme-te de Dumnezeu şi îndeplineşte-I poruncile.

Citeşte cu atenţie Sfânta Scriptură, pentru a beneficia de alinare şi de instruire. Deşi vei îndura multă mizerie şi multă sărăcie, deşi vei fi persecutat, fii curajos şi perseverează căci Dumnezeu te iubeşte şi va fi milostiv cu tine."

Fiind foarte impresionat de această profeţie, Bohme a început să caute adevărul cu din ce în ce mai multă înverşunare. În cele din urmă eforturile sale au fost răsplătite.

Timp de şapte zile a rămas într-o stare misterioasă; atunci i-au fost dezvăluite misterele lumii invizibile.

S-a spus despre Jakob Bohme că el a fost cel care i-a dezvăluit omenirii cele mai profunde secrete ale alchimiei.

Acesta a decedat înconjurat de familia sa, iar ultimele sale cuvinte au fost: *„Acum mă voi duce în Paradis".*

Este vorba despre Nicodim şi Iosif din Arimathea, doi bărbaţi creştini, deşi nu se aflau printre discipolii sau printre apostolii lui Hristos.

Aceştia au fost aleşi dintre toţi oamenii pentru a păzi rămăşiţele sale sacre.

Iosif din Arimathea făcea parte dintre iniţiaţi şi A. E. Waite îl numeşte, în lucrarea *„O Nouă Enciclopedie a Francmasoneriei"*, *„primul episcop al creştinismului".*

Aşa cum puterea temporală sau vizibilă a *Sfântului Văz* fost înfiinţată de Sfântul Petru, aşa şi corpul spiritual sau invizibil a fost încredinţat *„Bisericii Secrete a Sfântului Graal"* şi prin succesiune lui Iosif din Arimathea, în mâinile căruia au ajuns simbolurile perpetue ale făgăduinţei, cupa din care se revarsă mereu sângele, precum şi suliţa plină de sânge.

Se pare că Iosif a urmat instrucţiunile Sfântului Filip şi a dus rămăşiţele sacre în Marea Britanie, trecând prin tot felul de peripeţii şi învingând o mulţime de obstacole. Aici i s-a dat o bucată de pământ,

unde urma să se ridice o biserică, şi aşa a fost întemeiată abaţia Glastonbury.

Iosif şi-a înfipt bastonul în pământ şi acesta a prins rădăcini, transformându-se într-un tufiş miraculos cu spini, tufiş care înflorea de două ori pe an, şi care în prezent poartă denumirea de mărăcinişul de Glastonbury.

Nu se ştie nimic despre sfârşitul vieţii acestui bărbat. Unii cred că acesta s-a metamorfozat, la fel ca Enoch.

Alţii spun că a fost îngropat în abaţia Glastonbury. Mulţi au încercat să găsească Sfântul Graal, şi unii spuneau chiar că acesta a fost ascuns într-un mormânt sub această abaţie.

Este puţin probabil ca potirul descoperit la Glastonbury, despre care credincioşii spun că este Sfântul Graal original, să fie acceptat ca atare de cercetătorii în domeniu.

Deşi prezintă un anume interes ca relicvă, la fel ca faimoasa cupă din Antioch, acest potir nu sugerează că ar exista mai mult decât ceea ce se cunoştea despre misterele creştine în urmă cu optsprezece secole.

Nu putem stabili cu exactitate originea acestui mit al Graal - ului.

Este posibil ca la baza acestui mit să se afle tradiţiile populare din insulele britanice, căci aici se găsesc multe poveşti despre cazane magice, ceainice, cupe şi pâlnii de băut.

În primele legende se menţiona că această cupă nu se termina niciodată. Cei care beau din această cupă nu mai sufereau niciodată de sete sau de foame.

Alţii spun că oricât de bolnavă ar fi fost o persoană, aceasta nu putea muri decât la opt zile după ce a văzut cupa.

Unii autori sunt de părere că Sfântul Graal este o perpetuare a cupei sfinte folosite în ritualurile lui Adonis şi lui Atys.

Un potir pentru împărtăşanie era folosit şi în câteva din misterele din antichitate iar Bacchus este adesea simbolizat în forma unei vaze, ceşti sau a unei urne.

În venerarea Naturii, Sfântul Graal simbolizează abundenţa recoltelor cu ajutorul cărora omul îşi poate continua existenţa. La fel ca urciorul fără fund al lui Mercur, acesta reprezintă sursa inepuizabilă de resurse naturale.

Am greşi foarte mult dacă am afirma că simbolismul Sfântului Graal are o origine pur creştină.

În ciclul arthurian apare un personaj ciudat şi misterios. Este vorba despre magicianul Merlin. Într-una din legendele referitoare la acesta se afirmă că atunci când Iisus a fost trimis să salveze Omenirea din legătura răului, adversarul său a hotărât să trimită un antihrist care să-i răstoarne planurile.

Diavolul este ilustrat în forma unui dragon îngrozitor care abuzează de o femeie, care s-a refugiat într-un sanctuar, pentru a scăpa de răul care i-a distrus familia.

Când s-a născut Merlin, copilul acestei femei a preluat atât însuşirile mamei sale cât şi pe cele ale demonului care îi era tată.

Merlin totuşi nu slujeşte forţele întunericului, ci se transformă în lumină adevărată şi reţine doar două din puterile supranaturale pe care le-a moştenit de la tatăl său: este vorba despre arta profeţiei şi despre darul de a face miracole.

Povestea tatălui infernal al lui Merlin trebuie interpretată ca fiind o aluzie alegorică la faptul că acesta este *„fiul filosofic"* al Şarpelui, sau al Dragonului, denumire atribuită tuturor iniţiaţilor misterelor, care recunosc astfel că mama lor este Natura şi că înţelepciunea lor vine de la Tatăl Nemuritor care ia forma unui Şarpe sau unui Dragon.

Această confuzie dintre Dragon şi Şarpe, cu puterile răului, a dus la o interpretare complet eronată a primelor capitole din Geneză.

În timpul copilăriei sale, Arthur a fost lăsat în grija lui Merlin, Magicianul care l-a instruit în ceea ce priveşte Doctrina Secretă şi l-a iniţiat în cele mai profunde taine ale Magiei naturale.

Cu ajutorul lui Merlin, Arthur a devenit unul dintre cei mai însemnaţi generali ai Marii Britanii, şi avea o poziţie aproape la fel de importantă ca cea a Regelui.

După ce Arthur a scos sabia lui Branstock din teacă, acesta a devenit succesorul divin la conducerea ţării şi Merlin l-a ajutat şi mai mult, obţinând pentru el sabia sfântă *Excalibur* de la Stăpâna Lacurilor.

După înfiinţarea Mesei Rotunde, Merlin a dispărut, considerând că şi-a făcut datoria. Unii spun că acesta s-a pierdut în aer şi că există încă în forma unei umbre care comunică cu muritorii. Alţii afirmă că s-a retras de bună voie într-o cameră din piatră şi s-a închis de unul singur înăuntru.

Este aproape sigur că multe legende referitoare la Carol cel Mare au fost asociate mai târziu cu regele Arthur, care este cunoscut mai ales datorită faptului că a înfiinţat Ordinul Mesei Rotunde la Winchester.

Nu avem nişte surse concludente cu privire la ceremoniile şi la ritualurile de iniţiere ale acestui ordin.

O legendă spune că Masa era înzestrată cu puterea de a se extinde şi de a se micşora, astfel încât în jurul ei puteau să stea 15 sau 1500 de oameni. În cele mai numeroase legende se menţionează că la această masă puteau sta fie doisprezece, fie 24 de cavaleri.

Cei 12 simbolizau semnele Zodiacului şi pe cei 12 ucenici ai lui Iisus.

Numele cavalerilor şi armele lor heraldice erau împodobite cu blazoane pe scaunele lor.

Când la masă stăteau 24 de cavaleri, fiecare dintre cele 12 semne ale Zodiacului era împărţit în două; una dintre jumătăţi era luminoasă iar cealaltă întunecată, simbolizând fazele nocturnă şi respectiv diurnă ale fiecărui semn Zodiacal. Deoarece fiecare semn Zodiacal urcă timp de două ore zilnic, cei 24 de cavaleri reprezintă orele, pe cei 24 de înţelepţi din faţa altarului revelaţiei şi pe cele 24 de zeităţi persane care întruchipează spiritele împărţirii zilei.

În centrul Mesei se află imaginea ridicării simbolice la cer a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, simbol al readucerii la viaţă, deoarece acesta s-a *„ridicat"* din morţi.

Tot aici se mai află un loc gol, misterios, numit *„Siege Perilous"* unde nu se poate aşeza nimeni în afară de cei care au găsit Sfântul Graal.

În personalitatea lui Arthur poate fi găsită o nouă formă a unui mit cosmic care este întâlnit foarte des. Prinţul din Britania este Soarele, cavalerii sunt Zodiacul iar Sabia sa reprezintă razele Soarelui care izgonesc dragonii întunericului sau poate reprezenta Axa Pământului.

Masa Rotundă a lui Arthur reprezintă Universul iar *Siege Perilous* este Tronul omului perfect.

În sens terestru, Arthur era Stăpânul unei Frăţii secrete, creştină şi masonică, a misticilor filosofici care aveau numele de cavaleri.

Arthur a primit poziţia Marelui Stăpân al cavalerilor deoarece a reuşit să retragă sabia care reprezintă Spiritul, din nicovala metalelor de bază (*natura sa interioară*).

Istoricul Arthur a ajuns să fie confundat cu alegoriile şi miturile ordinului său, care sunt inseparabile.

După ce Arthur a murit pe câmpul de luptă de la Kamblan, misterele sale au încetat, şi acesta s-a născut din punct de vedere esoteric, după cum descrie Tennyson în lucrarea sa intitulată *„Morte d'Arthur"*.

Marea sabie *Excalibur* a fost aruncată în apele Eternităţii şi simbolizează coborârea cosmică a nopţii la sfârşitul manifestării universale a zilei.

Trupul istoricului Arthur a fost îngropat probabil în Glastonbury Abbey, o clădire care este asociată cu ciclul arturian şi cu Graal-ul.

Rozicrucienii medievali se aflau cu siguranţă în posesia adevăratului secret al ciclului arturian şi a legendei Sfântului Graal deoarece o mare parte din simbolismul acestora a fost încorporat în acel ordin.

Cu toate că este cea mai evidentă cheie a misterelor lui Hristos, Legenda Graal-ului a primit cea mai puțină considerație.

Nimbul și aureola din simbolism

din *„Handbook of Christian Symbolism"*, de Audsley

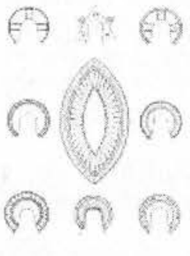

Aureolele galben-aurii din jurul capetelor zeilor păgâni și din jurul sfinților creștini simbolizează faptul că aceștia au stat în gloria Soarelui și faptul că Soarele spiritual radiază în jurul acestor Zei și îi înconjoară cu o splendoare celestă. Atunci când aureola este alcătuită din linii radiante drepte, aceasta are o semnificație solară; dacă razele au formă arcuită aureola simbolizează natura lunară, iar când razele sunt unite ea simbolizează amestecul acestor două principii.

Aureola circulară este solară și masculină, iar cea în formă lungă este lunară și feminină. Acest simbolism este păstrat în ferestrele catedralelor.

Există o știință completă care conține forma, culoarea și ornamentele aureolelor, spiritelor și martirilor.

Un inel de aur înconjoară de obicei capul unui sfânt canonizat, iar Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul au o aureolă mai împodobită, care are de obicei crucea Sfântului Gheorghe, o cruce înflorată sau una din crini, din care sunt vizibile doar trei brațe.

CRUCEA ȘI CRUCIFICAREA

Legenda aurei

Una dintre cele mai interesante legende despre cruce este cea păstrată în *Aurea Legenda*, de Jacobus de Vorgaine.

Potrivit acestei legende, Adam, simțind că i se apropie sfârșitul, L-a rugat pe fiul Său Seth să călătorească în grădina Edenului și să ia de la îngerul care păzea intrarea uleiul milei pe care Dumnezeu l-a promis omenirii.

Seth nu știa calea spre Grădina Edenului, dar Tatăl său i-a spus să meargă înspre Est, căci atunci când Adam și Eva au fost izgoniți din Rai, pe cărarea pe care au mers aceștia, iarba nu a mai crescut niciodată.

Seth, urmând indicațiile Tatălui său a ajuns în Grădina Edenului fără să întâmpine vreun obstacol.

Îngerul care păzea intrarea l-a lăsat să intre, iar în mijlocul Grădinii Seth a zărit un copac mare ale cărui ramuri ajungeau în Rai. Copacul avea forma unei cruci și se afla pe marginea unei prăpăstii care ducea în adâncurile Iadului.

Printre rădăcinile copacului acesta a văzut trupul fratelui său Cain, care era prins între aceste rădăcini.

Îngerul a refuzat să-i dea lui Seth uleiul milei dar i-a arătat în locul acestuia trei semințe din Copacul Vieții.

Seth s-a întors cu acestea la Tatăl său care era atât de fericit încât nu dorea să trăiască mai mult decât îi era sortit. După trei zile el a murit iar cele trei semințe i-au fost îngropate în gură după cum îi spusese îngerul lui Seth. Semințele au devenit un puiet care avea trei trunchiuri în unul singur și care a absorbit sângele lui Adam. Astfel viața lui Adam a rămas în copac.

Noe a săpat (*smuls*) acest copac și l-a luat cu el pe Arcă.

După ce apele s-au retras, el a îngropat craniul lui Adam sub muntele Calvarului, și a plantat copacul în muntele Lebanon.

Moise a avut o viziune în care o ființă a apărut în mijlocul copacului și a tăiat rădăcina magică cu care a putut scoate apă din pietre.

Deoarece nu a reuşit să-L cheme pe Dumnezeu a doua oară, când a lovit în piatră, lui Moise nu i s-a dat voie să ducă toiagul cel sacru în Ţara Făgăduinţei. De aceea Moise l-a plantat pe dealurile Moabului.

După ce a cercetat acea zonă timp îndelungat, regele David a descoperit copacul. Fiul său, Solomon, a încercat să-l folosească pentru a construi un stâlp în Templul său, dar tâmplarii săi nu au reuşit să-l taie în aşa fel încât să se potrivească. Acesta era întotdeauna fie prea scurt, fie prea lung. După câteva încercări, aceştia au aruncat acest copac, folosindu-l ca pod ce făcea legătura între Ierusalim şi dealurile din împrejurimi.

Când Regina din Sheba *(Saaba)* a venit să-l viziteze pe Regele Solomon, aceasta trebuia să treacă acest pod, *,,însă atunci când a văzut copacul a refuzat să păşească pe el; după ce a îngenuncheat şi s-a rugat, aceasta s-a descălţat şi a trecut râul cu picioarele goale".*

Acest lucru l-a impresionat atât de mult pe regele Solomon încât acesta a poruncit ca trunchiul respectiv să fie acoperit cu bucăţi de aur şi l-a aşezat la uşa templului său. Acolo a rămas până ce nepotul său lacom a furat aurul şi a îngropat copacul pentru ca nimeni să nu descopere ce făcuse.

Din locul din pământ unde a fost îngropat copacul a ieşit la suprafaţă un izvor de apă care a devenit cunoscut sub numele de Bethseda. Aici veneau toţi bolnavii din Siria pentru a fi vindecaţi.

Îngerul apelor a devenit şi paznicului acestui copac care nu a mai fost atins de nimeni secole întregi.

În cele din urmă trunchiul a ajuns la suprafaţă şi a fost folosit încă o dată ca pod, de data aceasta între Golgota şi Ierusalim. Pe aici a trecut Iisus când urma să fie răstignit.

În Golgota nu existau nici un fel de lemne. Copacul a fost tăiat în două părţi, şi din el a fost făcută crucea pe care a fost răstignit Fiul Omului. Crucea a fost amplasată exact în locul unde fusese îngropat craniul lui Adam.

Mai târziu, când această cruce a fost descoperită de Împărăteasa Elena, s-a constatat că într-un singur copac existau de fapt patru tipuri de lemn *(simbolizând cele patru elemente)* şi că toţi bolnavii care reuşeau să atingă crucea erau vindecaţi pe loc.

Este greşit să afirmăm că crucea este un element religios care îi aparţine numai lumii creştine.

Primii creştini au folosit numeroase mijloace pentru a ascunde originea păgână a simbolurilor, doctrinelor şi ritualurilor lor.

Aceştia fie au distrus cărţile sacre ale altor popoare printre care s-au stabilit, fie au făcut în aşa fel încât aceste documente să nu fie accesibile persoanelor care studiază religia comparativă, crezând că în acest fel vor putea înlătura toate dovezile referitoare la începuturile şi la originea creştinismului.

În unele cazuri operele diverşilor autori din antichitate au fost modificate iar pasajele de natură compromiţătoare au fost înlăturate sau înlocuite cu alte materiale.

Pasajul falsificat din cartea lui Josephus este unul dintre exemplele care ilustrează această tendinţă.

Bibliotecile dispărute din Alexandria

Cu ceva timp înaintea începerii Erei Creştine s-au strâns şapte sute de mii dintre cărţile cele mai valoroase din lume, scrise pe hârtie de pergament, papirus, ceară, teracotă şi lemn, cărţi aduse din toate colţurile lumii. Acestea au fost duse şi depozitate în Alexandria, în clădiri pregătite special cu acest scop. Acest muzeu magnific de cunoştinţe a fost distrus de o serie de trei incendii.

Părţile care au scăpat de incendiile provocate de Cezar pentru a distruge flota din port au fost distruse în jurul anului 389 e.n. de către creştinii care s-au conformat edictului lui Teodosiu.

Acesta a ordonat distrugerea clădirii închinată lui Serapis, clădire unde erau depozitate toate cărţile. Se pare că în acest incendiu a ars şi biblioteca pe care regele Marcus Antoniu i-a dăruit-o reginei Cleopatra pentru a compensa pierderile suferite în timpul incendiului din anul 51.

Referitor la acest subiect, H. P. Blavatsky scrie în cartea sa intitulată *„Isis Unveiled"*:

„Aceştia *(rabinii şi înţelepţii din Palestina)* afirmă că nu toate sulurile şi manuscrisele despre care se crede că au fost arse de Cezar, de mulţimea creştină în 389, şi de către generalul arab Amru au fost distruse cu aceste trei prilejuri. Ei spun că în perioada în care Cleopatra şi fratele său, Dionysius Ptolemy, se luptau pentru tron, o serie de circa şapte sute de mii de suluri legate cu lemn şi înfăşurate într-un pergament care nu putea arde, cele mai preţioase opere strânse până atunci, au fost duse în casa unuia dintre bibliotecari deoarece clădirea în care erau ţinute acestea suferea unele reparaţii.

La câteva ore după arderea flotei din ordinul lui Cezar au început să ia foc şi clădirile situate în vecinătatea portului.

Bibliotecarii, ajutați de câteva sute de sclavi care se aflau în slujba muzeului, au reușit să salveze cele mai prețioase manuscrise."

Este foarte posibil ca manuscrisele salvate să fi fost îngropate undeva în Egipt sau în India, și până când acestea vor fi descoperite lumea modernă va rămâne neștiutoare, neavând acces la multe dintre marile adevăruri filosofice și mistice.

Lumea antică a înțeles mult mai bine aceste verigi lipsă și preluarea misterelor păgâne de către creștinism.

Crucea în simbolismul păgân

În articolul său cu privire la cruce și la răstignire, din *Enciclopedia Britannica*, Thomas Macall Fallow ne ajută să înțelegem vechimea acestui simbol:

„Crucea a fost folosită ca simbol religios în perioadele precreștine și de către popoarele necreștine și acesta este un fapt universal; în cele mai multe cazuri ea avea legătură cu o formă de venerare a naturii".

Istoria Sfintei Cruci

Din „*History of the Holy Cross*", de Berjeau

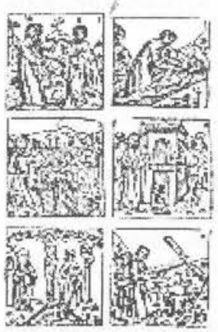

(1) Adam îi arată lui Seth cum să ajungă în grădina Edenului. (2) Seth așează cele trei semințe din copacul vieții sub limba defunctului Adam. (3) regina din Sheba refuză să atingă acest copac sacru și trece râul cu picioarele goale. (4) Copacul sacru este așezat la ușa templului lui Solomon. (5) Hristos este răstignit pe o cruce construită din lemnul acestui copac sfânt. (6) Împărăteasa Elena, mama lui Constantin cel Mare, descoperă care este crucea sfântă testând capacitatea sa de a aduce un mort la viață.

Crucea este un obiect familiar în arta tuturor popoarelor și venerarea acesteia face parte din viața religioasă a celei mai mari părți din omenire.

Crucea este un simbol frecvent la indienii din nordul, centrul și sudul Americii. William W. Seymour afirmă că :

„Zeița aztecă a ploii ținea o cruce în mâini iar toltecii au susținut că zeitatea lor, Quetzalcoatl, le-a arătat semnul și ritualul crucii; acesta este motivul pentru care Toiagul Său, sau Sceptrul Puterii, era în formă de cârjă, iar Mantaua Sa era acoperită de cruci roșii."

Crucea este slăvită atât de japonezi cât și de chinezi.

Pitagoreicii considerau că cel mai sacru număr era *„cifra zece",* iar simbolul acesteia este un „x" sau *o cruce*.

Atât în limba chineză cât și în japoneză *cifra zece* este reprezentată de *o cruce*.

Roata Vieții la budiști este alcătuită din *două cruci* suprapuse și cele opt puncte ale sale sunt încă păstrate de creștini în crucea Cavalerilor Templieri, care este în mare parte budistă.

India a păstrat simbolul crucii nu numai în picturi și în sculpturi, ci și în arhitectură. Multe dintre templele sale, la fel ca bisericile și catedralele creștine, sunt așezate pe temelii în formă de cruce.

La populația din Tibet *Raiul* este ilustrat *în formă de cruce* și la fiecare dintre cele patru porți se află un Rege demon. O cruce magnifică și foarte veche a fost descoperită în peșterile din Elephanta în portul Bombay.

Caldeenii, fenicienii, egiptenii și asirienii foloseau crucea ca motiv predilect în arta lor.

Inițiații în Misterele Eleusine din Grecia primeau câte o cruce pe care o atârnau de gât cu un lanț în momentul inițierii. Pentru rozicrucieni, alchimiști și iluminați crucea reprezenta simbolul Luminii deoarece cele trei litere: L V X, derivă toate din câte o parte a crucii.

Crucea TAU asemănătoare cu litera T

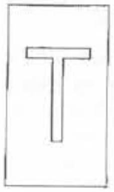

Crucea TAU era simbolul pe care Domnul le-a spus oamenilor din Ierusalim să-l poarte pe frunte, după cum relatează profetul Ezekiel. Aceasta era folosită și ca simbol al eliberării celor care fuseseră acuzați de crimă și care fuseseră achitați.

O cruce poate avea trei forme distincte.

Prima dintre ele poartă denumirea de „Tau" . Această cruce are forma literei T şi constă dintr-o linie orizontală suprapusă peste una verticală, cele două braţe având o lungime egală. Simbolul Zeului druid Hu era un stejar tăiat la câteva picioare de suprafaţa pământului şi aşezat cu partea superioară peste cea inferioară. Se presupune că egiptenii au preluat acest simbol având ca imagine întinderea dintre coarnele unui taur sau unui miel şi linia verticală de pe faţa sa. Acest obiect este numit uneori *„crucea topor"* deoarece seamănă cu *„un mai"* sau cu *„un ciocănel"* atunci când este ţinută de baza sa verticală.

Într-una din legendele masonice quabbaliste, CHiram Abiff primeşte *„un ciocan"* în forma literei T de la strămoşul său, Tubal-cain.

Această cruce este păstrată de masoneria modernă sub forma unei litere T pătrate. Se pare că aceasta este cea mai veche formă de cruce existentă în zilele noastre.

Semnul acestei cruci era inscripţionat pe fruntea tuturor persoanelor admise în misterele lui Mithras. Când un rege era iniţiat în misterele egiptene, acesta trebuia să sărute crucea.

Se obişnuia chiar ca această cruce să fie tatuată pe corpurile candidaţilor la ceremoniile misterelor amerindienilor.

Pentru quabbalişti, această cruce în formă de T simboliza raiul şi tetractysul pitagoreic.

Caduceul lui Hermes nu reprezentă decât o prelungire a acestei cruci.

Crucea (Ank) Ansata

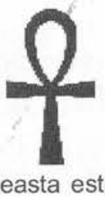

Atât crucea cât şi cercul erau simboluri falice, deoarece Lumea antică venera puterile generative ale Naturii şi considera că acestea exprimă proprietăţile creative ale zeităţii. Crucea Ansata care combina masculinul TAU cu ovalul feminin exemplifica principiile reproducerii. *Cea de-a doua cruce* este tot în forma literei T, însă de data aceasta este vorba despre o cruce care are în partea de sus un cerc, care este adeseori doar un oval aşezat în poziţie dreaptă.

Această cruce a fost numită în antichitate crucea Ansata (Ank), sau *Crucea Vieţii.*

Ea reprezenta răspunsul la misterele antice şi probabil că de aici a luat naştere şi povestea modernă referitoare la Sfântul Petru şi la cheia care se află în posesia sa, cheie care descuie poarta Raiului.

Ovalul reprezintă capul şi T corpul omului, cu braţele desfăcute. Secretul activării spiritului stă la baza craniului.

În misterele din Egipt candidatul trecea prin tot felul de pericole reale şi imaginare ţinând deasupra capului o cruce Ansata deoarece aceasta alunga puterile întunericului.

Să nu uităm de cuvintele *„In hoc signo vinces"*.

Forma de T a acestei cruci nu se deosebeşte foarte mult de sigiliul lui Venus, aşa cum a observat Richard Payne Knight.

Acesta scrie :

„Crucea cu această formă poate fi uneori observată pe monede şi multe dintre acestea se găsesc în templul lui Serapis, dărâmat odată cu distrugerea generală a tuturor edificiilor, distrugere ordonată de Împăratul Teodosiu. Anticarii creştini din perioada respectivă spuneau că această cruce simboliza viaţa viitoare."

În lucrarea sa, intitulată *„Sacred Mysteries Among the Mayas and Quiches"*, Augustus Le Plongeon afirmă că crucea Ansata, pe care el o numeşte *„cheia Nilului şi simbolul simbolurilor"*, fie în întregime sau într-un simplu TAU, a fost văzută la piepturile statuilor şi basoreliefurilor din Palenque, Copan şi din America Centrală. El spune că această cruce estre asociată întotdeauna cu apa; că babilonienii foloseau această cruce drept emblemă a zeilor apei; că scandinavii o considerau simbolul raiului şi al nemuririi iar indienii Maya credeau că aceasta eliberează suferinţa fizică.

În ceea ce priveşte asocierea acestui simbol cu apele vieţii, contele Goblet d'Alviella, în lucrarea sa, intitulată *„Migration of Symbols"*, atrage atenţia asupra faptului că un instrument asemănător crucii Ansata, şi care era numit *nilometru*, era folosit de egiptenii antici pentru a măsura şi pentru a regla inundaţiile râului Nil. Este posibil ca din cauza acestei asocieri cu Nilul crucea să fi devenit simbolul vieţii, deoarece Egiptul depindea în întregime de inundaţiile acestui râu care îi asigurau apa necesară pentru recolte.

În pergamentul de papirus, această cruce este desenată ieşind din gurile unor regi egipteni atunci când ei îşi iertau duşmanii, şi era înmormântată odată cu aceşti regi pentru a simboliza nemurirea sufletului.

Această cruce a fost purtată de mulţi zei şi de multe zeiţe şi se pare că aceasta simboliza bunăvoinţa lor divină şi puterea dătătoare de viaţă.

Muzeul din Cairo conţine o colecţie minunată de cruci care au forme, desene şi mărimi diferite şi care demonstrează că acestea erau un simbol foarte folosit la egipteni.

Crucile romano şi greco-catolice

Cea de-a treia formă a crucii este crucea romană sau greco-catolică. Această cruce este asociată frecvent cu răstignirea lui Iisus Hristos deşi este puţin probabil ca crucea care a fost folosită atunci să fie asemănătoare ce cea care este folosită în prezent.

Există nenumărate feluri de cruci care diferă în proporţii. Printre ordinele secrete din diferite generaţii găsim cruci compuse, cum ar fi *triplul* TAU din arcul regal al francmasoneriei şi *cruci duble şi triple* care au un simbolism masonic şi romano-catolic.

Pentru creştini, crucea are două semnificaţii importante. Aceasta este simbolul morţii Mântuitorului, prin a cărui suferinţă el simte că ia parte la gloria lui Dumnezeu; ea mai reprezintă şi simbolul umilinţei, răbdării şi povara vieţii.

Este interesant că crucea este atât simbol al vieţii cât şi simbol al morţii.

Religiile multor naţiuni au luat în considerare aspectul astronomic al religiei şi este posibil ca persanii, grecii şi hinduşii să fi considerat crucea ca simbol al echinocţiilor şi al solstiţiilor, fiind de părere că în anumite anotimpuri din an Soarele era răstignit simbolic pe aceşti îngeri celeşti imaginari.

Faptul că atât de multe naţiuni îl considerau pe Mântuitor o personificare a Globului Solar este o dovadă destul de convingătoare potrivit căreia *„crucea trebuie să existe ca element astronomic în alegoriile păgâne”.*

Augustus Le Plongeon considera că venerarea crucii se datora în parte apariţiei unei Constelaţii care era numită *Crucea Sudică*, care apărea chiar înainte de ploile anuale. Nativii din acele regiuni se bazau pe aceste ploi pentru a avea recolte bune şi de aceea considerau crucea o promisiune anuală a furtunilor care se apropiau şi care pentru ei însemnau viaţa.

Potrivit filozofiei antice şi ştiinţei moderne, există patru Elemente de bază, iar anticii le reprezentau prin cele patru braţe ale crucii, punând la capătul fiecărui braţ o creatură kabbalistică misterioasă care simboliza puterea unuia dintre aceste elemente.

Astfel Elementul Pământ era reprezentat de un Taur; Apa era simbolizată de un Scorpion, un Şarpe sau un Vultur; Focul de un Leu şi Aerul de un om care avea aripi.

Este interesant faptul că cele patru litere care sunt inscripţionate pe pergament şi au fost puse în vârful crucii în momentul răstignirii sunt primele litere ale cuvintelor ebraice care înseamnă cele patru elemente: *Lammin* înseamnă marea sau Apa; *Nour*, Focul; *Rouach*, Aerul şi *Lebeschah*, Pământul.

Faptul că o cruce poate fi obţinută prin deschiderea suprafeţelor unui cub a făcut ca acest simbol să fie asociat cu Pământul.

Cu toate că crucea care are un Cerc a fost considerată simbolul planetei Pământ, ea ar trebui să fie folosită ca simbolul Elementului compus, Pământ, deoarece este alcătuită din patru triunghiuri ale elementelor.

Timp de mii de ani crucea a fost identificată cu Planul de mântuire al omenirii.

Elementele: sarea, sulful, mercurul şi Azothul care erau folosite de alchimişti pentru obţinerea pietrei filosofale, erau simbolizate adesea de o cruce.

Crucea celor patru unghiuri cardinale avea o semnificaţie secretă iar cele masonice, din trei, simbolizează cele patru puncte cardinale.

Materialul din care era alcătuită crucea era considerat un element esenţial în simbolismul acesteia. Astfel, crucea din aur simboliza iluminarea, cea din argint purificarea, cea din metale de bază umilinţa, iar cea din lemn aspiraţiile.

Faptul că multe naţiuni obişnuiau să-şi împrăştie braţele în rugăciune a influenţat simbolismul crucii care, din cauza formei sale a ajuns să fie considerată emblematică pentru corpul omenesc.

Imaginea din insula Paştelui pe dosul căreia se află crucea Ansata

Faptul că crucea Ansata poate fi întâlnită în mai multe părţi de pe pământ este dovedit de sculptura din dosul unei misterioase imagini din piatră care poate fi văzută în insula Paştelui din Sudul Pacificului. Statuia despre care vorbim a fost adusă în Londra pe o navă şi se află acum în British Museum; crucea Ansata din dosul acestei este foarte vizibilă. Cele patru împărţiri majore ale structurii umane, oase, muşchi, nervi şi artere au contribuit la simbolismul crucii. Acest lucru se datorează mai ales faptului că nervii spinali se intersectează la baza coloanei vertebrale şi ne amintesc de faptul că Iisus a fost răstignit în Egipt.

Omul are patru mijloace de expresie cu ajutorul cărora Egoul spiritual contactează universul exterior: *natura fizică, natura vitală, natura emoţională şi natura mentală*. Fiecare dintre acestea ia parte la unul dintre elementele primare, iar cele patru creaturi care le sunt atribuite de cabalişti a făcut ca crucea să fie considerată emblema naturii compuse a omului.

Crucificarea - o alegorie cosmică

Numeroşi Mântuitori au murit pentru păcatele omenirii, trupurile lor fiind ucise de mâinile oamenilor, iar prin morţile lor ei au intervenit în Rai pentru iertarea celor care i-au osândit.

Martiriul Zeului-Om şi mântuirea Lumii, care a avut loc cu preţul sângelui acestuia, a fost o dogmă esenţială a multor religii.

Aproape toate poveştile venerau Soarele şi afirmau că glorioasa zi se ridică victorioasă din mormântul iernii. Cu siguranţă doctrina răstignirii se baza pe tradiţiile secrete ale înţelepciunii antice; ea ne aminteşte de faptul că natura divină a omului este răstignită în continuu pe organismul animal.

Anumite mistere păgâne includeau în ceremonia de iniţiere răstignirea candidatului pe o cruce sau aşezarea acestuia pe un altar care avea forma unei cruci.

Se spune că Apollonius din Tyana a fost iniţiat în tainele Egiptului în Marea Piramidă, unde a fost răstignit pe o cruce, şi a fost aşezat într-un mormânt *(mormântul lui Osiris)* timp de trei zile. În timp ce corpul său era inconştient, se credea că sufletul lui trecea în tărâmurile nemuririi. După ce acesta învingea moartea se întorcea iarăşi în trup, care se ridica din sicriu după ce fusese jelit de preoţi.

Preoţii credeau că el se întorcea din tărâmul morţii. Acest concept era o parte din învăţătura misterelor.

Era proba supremă a morţii - destruparea şi reîntruparea.

Mântuitorii răstigniţi

Lista muritorilor care au suferit pentru omenire, pentru ca oamenii să primească viaţa eternă este foarte lungă.

Printre cei care au fost asociaţi din punct de vedere istoric sau alegoric cu răstignirea se numără: *Prometeu, Adonis, Apollo, Arys, Bacchus, Buddha, Krishna, Horus, Indra, Ixion, Mithras, Osiris, Pitagora, Quetzalcoatl, Semiramis şi Jupiter.*

Potrivit documentelor noastre fragmentare toţi aceşti eroi şi-au dat vieţile pentru omenire şi au murit ca martiri pentru ca omenirea să progreseze.

În multe maniere misterioase felul în care au murit aceştia a fost ascuns, dar este posibil ca majoritatea dintre ei să fi fost răstigniţi pe o cruce sau pe un copac.

Primul prieten al omului, nemuritorul Prometeu a fost răstignit pe vârful Muntelui Caucaz, iar un vultur a fost pus pe ficatul acestuia pentru a îl chinui şi pentru a-i smulge carnea cu ghearele, deoarece Prometeu nu a ascultat porunca lui Zeus şi a dat focul oamenilor muritori.

Astfel el a suferit pentru oameni până când a apărut Hercule, un alt semizeu, care l-a eliberat.

În ceea ce priveşte răstignirea persanului Mithras, J. P. Lundy a scris:

„Mithras a murit răstignit şi a înviat pe 25 martie. În misterele persiene corpul unui tânăr, aparent mort, era expus şi era readus la viaţă. Se crede că prin suferinţa sa el a contribuit la salvarea omenirii şi de aceea a fost numit Mântuitorul. Preoţii i-au supravegheat mormântul până în ziua de 25 martie când deodată, la miezul nopţii, a apărut lumină din toate părţile.

Preoţii au strigat: bucură-te, sfântule iniţiat căci Dumnezeul tău s-a ridicat. Moartea, chinurile sale şi suferinţa sa au salvat omenirea." (vezi *Monumental Christianity*)

În unele cazuri, cum este şi cel al lui Buddha, miturile răstignirii trebuie analizate din punct de vedere alegoric, şi nu în sens literal, deoarece felul în care a murit acesta a fost scris de discipolii săi în *„Book of the Great Decease"*. Totuşi, faptul că acesta a murit răstignit pe un copac a fost asociat cu acei eroi care au murit asemenea Lui.

Echivalentul lui Hristos la popoarele indiene este nemuritorul Krishna, care, stând în pădure şi cântând la flaut, a fermecat păsările şi bestiile cu muzica sa. Se presupune că acest Mântuitor, inspirat de Divinitate, a fost răstignit pe un copac de duşmanii săi, dar toate dovezile care indicau acest lucru au fost distruse cu grijă.

În lucrarea sa „*The Bible in India*", Louis Jacolliot descrie moartea lui Krishna :

„Krishna a înțeles că a venit vremea să părăsească Pământul și să se întoarcă lângă cel care îl trimisese pe Pământ.

El le-a interzis discipolilor săi să-l urmeze și s-a dus pe malul râului Gange. Sosind la râul sacru, acesta s-a aruncat în apă de trei ori și apoi a îngenuncheat și s-a uitat înspre Rai rugându-se și așteptând să moară.

Stând astfel el a fost străpuns de săgeți de un dușman, ale cărui crime le demascase și care, auzind de călătoria acestuia la Gange, l-a urmărit pentru a-l asasina.

Corpul lui Krishna *(Christna)* a fost atârnat de un copac de către asasinul său pentru a rămâne drept pradă vulturilor.

După ce s-a împrăștiat vestea morții sale, oamenii, conduși de Ardjouna, care era discipolul cel mai drag al lui Krishna, au venit pentru a-i recupera rămășițele sacre.

Corpul muritor al acestuia dispăruse și intrase cu siguranță în lăcașul celest. Copacul de care fusese atârnat acesta a fost acoperit deodată cu niște flori roșii care aveau un parfum foarte plăcut."

Alte legende cu privire la moartea acestuia spun că el a fost legat de un copac în forma crucii înainte de a fi străpuns de săgeți.

În „*The Hindu Pantheon*", de Moor, există o imagine a lui Krishna, care are răni de gheare în mâini și picioare.

În „*Ancient Faiths*", de Inman, există o imagine a unei zeități orientale care are o rană făcută de gheare în picioare.

În ceea ce privește descoperirile care pot fi făcute cu privire la aceste lucruri, J. P. Lundy în lucrarea sa, intitulată „*Monumental Christianity*", prezintă următoarele informații:

„De unde au aflat persanii de noțiunea de profeție, de Hristos și de mila și dragostea acestuia față de omenire? Aceștia reprezintă moartea lui Hristos folosind simbolul crucifixului, care apare atât de frecvent pe monumentele lor.

Dacă aceste informații au venit din India, cum au ajuns ele acolo, dacă nu prin centrul comun și original al unei religii pure și primitive?

Există o imagine extraordinară care ilustrează acest subiect și a cărei reprezentare este anterioară creștinismului. Aceasta a fost copiată din „Hindu Pantheon", de Moor, deoarece este un monument unic al răstignirii.

Nu îndrăznesc să dau alt nume în afară de „răstignirea în spațiu". Oare acesta poate fi omul victimă, preotul victimă din mitologia hindusă care s-a sacrificat înainte de crearea lumii? Oare acesta este cel de-al doilea zeu al lui Platon, care s-a sacrificat și s-a imprimat pe Univers în forma unei cruci? Sau este acesta omul divin care a fost chinuit, torturat și căruia i s-au scos ochii; care a fost răstignit după ce a suferit toate chinurile?

Platon și-a învățat teologia în Egipt și a aflat de răstignirea lui Krishna, Buddha, Mithra, *etc.* Religia din India are propria sa victimă mitică care a fost răstignită și care este anterioară creștinismului."

Apollonius din Tyana

Din „*Historia Deorum Fatidicorum*"

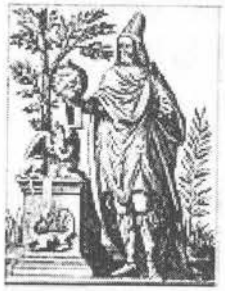

În ceea ce îl privește pe Apollonius și puterile sale remarcabile, Francis Barrett, în lucrarea „*Biographia Antiqua*", scrie:

„Acesta a călătorit mult și se numea legiuitor. El știa ce se întâmplă la distanțe foarte mari, și când Împăratul Domițian a fost înjunghiat, Apollonius era foarte departe și a spus: tiranul a murit! El înțelegea limbajul păsărilor; condamna dansurile și celelalte distracții de acest gen; el profesa mila; călătorea prin toată lumea și a murit la bătrânețe."

Lumea modernă are o atitudine greșită față de așa numitele zeități păgâne și le vede într-o lumină foarte diferită de ceea ce înseamnă și reprezintă ele cu adevărat.

Faptul că creștinii i-au ridiculizat pe Krishna (Christna) și Bacchus reprezintă exemple excelente ale persecuției principiilor nemuritoare de către cei care nu au reușit să înțeleagă sensul secret al alegoriei.

Cine a fost răstignitul Greciei despre care au existat atâtea zvonuri?

Higgins este de părere că a fost Pitagora și că adevărata poveste a morții sale a fost ascunsă de autorii creștini deoarece era în conflict cu învățăturile lor.

Oare este adevărat că legionarii romani purtau pe câmpurile de luptă cruci care simbolizau Omul Soare?

Crucificarea lui QUETZALCOATL

din Codex Borgianus
din *„Antiquities of Mexico”, de* Kingsborough

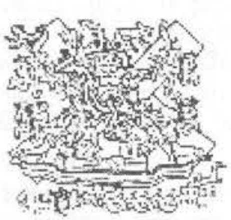

Lordul Kingsborough scrie: „Oare putem să nu ne referim la cea de-a șaptezeci și treia pagină a Codexului care îl înfățișează pe Quexalcoatl răstignit. Acesta arată de parcă ar fi fost tăiat în bucățele. Ne întrebăm dacă evreii din Noua Lume i-au aplicat lui Mesia toate profețiile din Vechiul Testament, care aveau legătură cu Hristos?”

Unul dintre cele mai remarcabile exemple ale Mântuitorilor Lumii este Zeul din America Centrală sau Soarele, Quetzalcoatl, a cărui activități au fost ținute în secret de către preoții indieni din Mexic și America Centrală.

Acest nemuritor, a cărui nume înseamnă *„Șarpele cu pene”* a apărut din mare și a adus cu el o cruce misterioasă.

Pe hainele sale erau brodați nori și niște cruci roșii. În onoarea sa erau puși în diferite locuri din Mexic șerpi sculptați din piatră.

Crucea lui Quetzalcoatl a devenit simbolul sacru al indienilor Maya, și potrivit unor surse, îngerii indienilor Maya aveau niște cruci de diferite culori pictate pe frunți. Cruci asemănătoare erau puse pe ochii celor care erau inițiați în mistere.

Când Cortez a sosit în Mexic, el a adus odată cu el și crucea.

Recunoscând această cruce, nativii credeau că Quetzalcoatl s-a întors deoarece acesta promisese să se întoarcă în viitor și să-și mântuiască poporul.

În *„Anacalypsi”*, Godfrey Higgins clarifică simbolismul pe care-l avea crucea în America :

„*Incas* avea o cruce din marmură fină sau din jasp foarte frumos. Aceasta avea o grosime de trei degete și era ținută într-o cameră sacră a palatului, fiind foarte venerată. Cei din Spania au

împodobit această cruce cu aur și cu bijuterii și au dus-o în catedrala de la Cuzco. Templele mexicane au fost construite în forma unei cruci și sunt îndreptate înspre cele patru puncte cardinale. Quexalcoatl este reprezentat în picturile lui Codex Borgianus și este legat de o cruce.

Uneori alături de el sunt răstigniți și doi hoți. În volumul II, imaginea 75, Dumnezeu este răstignit în Rai într-un cerc de nouăsprezece imagini. Acesta este numărul cercului metonic.

Un șarpe îi mănâncă organele de reproducere.

În Codex Borgianus, (pp. 4, 72, 73, 75,) Zeul mexican este răstignit pe o cruce și în altă imagine el ține o cruce în mâini.

Într-o imagine în care chipul nu este prea vizibil crucea este roșie, hainele sunt colorate și fața și mâinile sunt negre.

Dacă acesta era creștinul german Nestorius, cum a ajuns el să predice că Mântuitorul era negru? Numele Zeului care a fost răstignit era Quexalcoatl.”

Atât răstignirea cuvântului în spațiu cât și răstignirea porumbelului, care sunt folosite atât de des în simbolismul religios, ne amintesc de eclipsarea păgânilor.

Faptul că crucea este alcătuită din aripile unei păsări este cu siguranță unul dintre motivele pentru care egiptenii foloseau pasărea pentru a simboliza natura nemuritoare a omului.

Adesea pasărea stă deasupra corpului mortului și are în ghearele sale semnul vieții și semnul respirației.

Cuiele patimilor

Cele trei cuie ale patimilor sunt folosite în simbolismul multor rase și credințe.

Există multe legende cu privire la aceste cuie.

Potrivit uneia dintre ele, inițial au existat patru cuie, dar unul dintre ele a fost dematerializat de un cabalist evreu chiar când răstignitorii voiau să-l înfigă în piciorul mântuitorului. De aceea picioarele mântuitorului au fost încrucișate.

O altă legendă relatează că unul dintre cuie a fost pus într-o coroană și că aceasta există ca diademă imperială a casei europene.

Potrivit unei alte legende, bucata de căpăstru de la calul lui Constantin era un cui al patimilor. Este puțin probabil ca aceste cuie să fi fost făcute din fier, deoarece atunci se foloseau cuiele ascuțite din lemn.

Hargrave Jennings, în lucrarea sa intitulată *„Rosicrucians, Their Rites and Mysteries"*, ne atrage atenţia asupra faptului că semnul care este folosit în Anglia pentru a desemna proprietatea regală, şi care era numit *„săgeata cu vârful lat"*, reprezintă chiar cele trei cuie grupate împreună. Prin alăturarea lor se formează crucea TAU.

În lucrarea sa *„Ancient Freemasonry"*, Frank C. Higgins reproduce o imagine colosală, făcută din piatră, şi care poate fi văzută în Quirigua, Guatemala. Ornamentul central al acestui paravan este alcătuit din cele trei cuie ale patimilor, care sunt aranjate exact ca *„săgeata britanică"*.

Cele trei cuie au fost folosite în răstignirea lui Isus de acelaşi gen de criminali, cei care l-au ucis pe CHiram Abiff şi pe prinţul Coh.

C. W. King, în lucrarea sa *„Gnostics and Their Remains"*, descrie o bijuterie gnostică :

„Pleroma gnostică sau combinarea eonilor este reprezentată de un om care are un pergament. Mâna sa stângă are forma unor cuie care au fost îndoite; acesta este cu siguranţă acelaşi simbol pe care îl ţine Belus asupra cilindrilor babilonieni, şi care a fost descoperit apoi de cabaliştii evrei în litera Shin, şi de medievalii mistici în cele trei cuie de pe cruce."

În continuare Hargrave Jennings continuă speculaţiile lui King şi observă asemănarea cuielor cu un obelisc sau un stâlp.

Valoarea cabalistică a literei ebraice Shin este 300, adică o sută pentru fiecare cui.

Cuiele patimilor sunt nişte simboluri foarte importante, căci potrivit sistemelor şi practicilor esoterice există anumite centre secrete de forţă în palmă şi în talpă.

Scoaterea cuielor şi fluxul de sânge şi de apă care ţâşneşte din răni simbolizează anumite practici filosofice ale templului.

Multe dintre zeităţile orientale aveau simboluri misterioase pe mâini şi pe picioare *(dar nu erau generate de cuie)*.

Aşa numitele amprente ale lui Buddha sunt de obicei împodobite cu o magnifică izbucnire solară chiar în locul în care cuiul a străpuns piciorul lui Hristos.

În notele sale despre teologia lui Jakob Böhme, Dr. Franz Hartmann rezumă simbolismul mistic al răstignirii astfel:

„Crucea reprezintă viaţa terestră iar coroana de spini simbolizează suferinţele sufletului în corpul care este alcătuit din elemente şi victoria spiritului asupra elementelor întunericului.

Trupul este gol şi sugerează faptul că cel care vrea să obţină nemurirea trebuie să renunţe la toate dorinţele legate de lucrurile terestre.

Imaginea este legată de cruce şi simbolizează moartea şi capitularea voinţei, şi faptul că aceasta nu trebuie să încerce să realizeze nimic de una singură, ci trebuie să servească drept instrument al voinţei divine.

Deasupra capului sunt inscripţionate literele I. N. R. J a căror înţeles este *In Nobis Regnat Jesus,* care înseamnă: *„în noi domneşte Iisus"*. Înţelesul acestei inscripţii poate fi cunoscut doar de cei care au renunţat la toate dorinţele pământene şi s-au ridicat deasupra tentaţiei existenţei personale; cu alte cuvinte această inscripţie este cunoscută doar de cei care au devenit vii întru Hristos şi în care se află regatul lui Hristos."

Una dintre cele mai interesante interpretări ale alegoriei răstignirii este aceea care identifică omul Iisus cu acea conştiinţă personală a individului. Această conştiinţă personală este unică şi separată de celelalte. Înainte ca sufletul să fie reunit cu Tatăl omniprezent el trebuie să fie sacrificat astfel încât conştiinţa universală să fie eliberată.

Răstignirea în spaţiu

din *„Anacalypsis"*, de Higgins

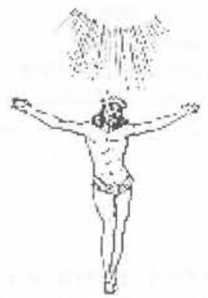

Despre acest remarcabil desen oriental, J. P. Lundy a scris: „Arată ca un crucifix creştin în multe privinţe, iar în unele aspecte diferă de acesta. Desenul, atitudinea, urmele de cuie din mâini şi din picioare sugerează faptul că acesta ar fi de origine creştină; coroniţa, absenţa lemnului şi a inscripţiei, razele de glorie de deasupra indică o altă origine. Oare acesta este victima, omul sau preotul din mitologia hindusă care s-a sacrificat înainte de crearea lumilor?"

MISTERUL APOCALIPSEI

Orașul sacru din Efes

Prezența templului Dianei în Ephesus a făcut ca acest oraș să fie considerat sacru pentru religia misterelor deoarece cele șapte minuni ale lumii antice au fost construite pentru a indica muzeele cunoașterii.

Despre Ephesus, H. P. Blavatsky scrie:

„Acesta era centrul doctrinelor secrete universale. Laboratorul în care se afla chintesența filozofiei lui Buddha, a lui Zoroastru și a caldeenilor. Artemis, simbolul uriaș al abstracțiilor teozofico-panteiste, Marea Mamă androgină și stăpâna scrierilor efesenilor a fost cucerită de Paul cu toate că dușmanii apostolilor au pretins că au ars toate cărțile, au rămas destule dintre acestea care au putut fi studiate de către cei interesați."

Ephesus a fost unul dintre cele mai mari centre ale învățăturilor păgâne și de aceea a reprezentat și scena multora dintre primele mituri creștine.

Se spune că acesta a fost ultimul loc unde a stat Fecioara Maria și că aici se afla și mormântul Sfântului Ioan. Potrivit legendei, Sfântul Ioan și-a ales cavoul înainte de a muri și a intrat în el când era încă în viață, închizându-se înăuntru și dispărând astfel pentru totdeauna.

În vechea cetate se zvonea că Sfântul Ioan va dormi în mormântul său până la întoarcerea Mântuitorului, și că atunci când apostolul se răsucește în sicriul său, pământul se mișcă și el precum cuverturile de pe un pat.

Autorul Apocalipsei

Apocalipsa, cea mai criticată carte din Noul Testament, despre care se spune uneori că a fost scrisă de Ioan, este de departe cea mai importantă și cea mai puțin înțeleasă de către creștinii gnostici.

Deși Justin Martyr a afirmat că Apocalipsa a fost scrisă de *„Ioan, unul dintre ucenicii lui Iisus"*, mulți au început să conteste această părere începând cu sec. al II-lea.

În sec. al III-lea aceste controverse s-au întețit și chiar Dionysius din Alexandria și Eusebius au atacat această teorie, fiind de părere că atât Apocalipsa cât și Evanghelia după Ioan au fost scrise de un anume Cerinthus, care a împrumutat numele ucenicului creștin pentru a le prezenta credincioșilor propriile sale doctrine. Mai târziu și Jerome a pus la îndoială paternitatea literară a Apocalipsei și în timpul reformei Luther și Erasmus s-au opus și ei teoriei potrivit căreia Apocalipsa ar fi fost scrisă de Ioan.

Din ce în ce mai multe persoane încep să privească cu neîncredere ipoteza conform căreia Apocalipsa redă o experiență mistică trăită de Sfântul Ioan în timp ce se afla în exil pe Insula Patmos.

Cercetătorii au început să caute alte soluții care să explice simbolismul răspândit de-a lungul întregii opere și intenția cu care a fost scrisă această carte. Cea mai plauzibilă dintre teorii ni se pare următoarea: mai întâi, în Apocalipsă găsim suficiente dovezi care să ne sugereze că aceasta este o scriere păgână, una dintre operele sacre ale misterelor eleusine sau frigiene. Adevăratul autor al unei asemenea opere, în care sunt explicate tainele misticismului grec și egiptean, trebuie să fi fost el însuși un inițiat forțat să scrie, folosind limbajul simbolic al misterelor.

Este posibil ca Apocalipsa să fi fost scrisă pentru a reconcilia discrepanțele dintre filosofia religioasă păgână și cea creștină.

Când bigoții bisericii păgâne creștine au vrut să creștineze păgânătatea, inițiații păgâni au răspuns la această provocare încercând la rândul lor să păgânească creștinismul.

Creștinii au eșuat, însă păgânii au reușit să facă ce și-au propus.

Odată cu declinul păgânătății, hierofanții *(preoții)* păgâni inițiați și-au transferat baza lor de operare în creștinismul păgân și au adoptat simbolurile acestui nou cult pentru a ascunde acele adevăruri eterne care sunt cele mai de preț bunuri ale înțelepților.

Apocalipsa prezintă cu exactitate rezultatul fuziunii dintre simbolismul creștin și cel păgân, făcând dovada faptului că aceste minți inițiate au acționat și în cadrul creștinismului. Unii au emis teoria conform căreia Apocalipsa reprezintă o încercare a membrilor fără scrupule ai unui anumit ordin religios de a defăima misterele creștine prin satirizarea filosofiei acestora. Aceștia sperau să reușească să facă ceea ce și-au propus, arătând că această nouă credință nu era în realitate decât o reafirmare a vechilor doctrine păgâne și ridiculizând astfel creștinismul, folosindu-se de simbolurile acestei religii, tocmai pentru a o compromite. De exemplu, steaua care a căzut pe pământ (Apocalipsa. viii. 10-11) poate simboliza steaua din Bethleem, iar amărăciunea acelei stele (numită „Wormwood", deoarece otrăvea omenirea) poate reprezenta învăţăturile *„false"* ale bisericii creştine.

Deşi foarte mulţi oameni adoptă acest ultim punct de vedere, cititorul avizat îşi va da seama că aceasta este cea mai puţin plauzibilă dintre cele trei ipoteze.

Totul devine clar pentru acele persoane care reuşesc să înţeleagă simbolismul prezent în Apocalipsă, acestea nemaiavând nevoie de alte dovezi.

Adevărata filosofie nu poate fi limitată nici de crezuri şi nici de sciziuni. De fapt, aceasta nu poate fi supusă nici unei limite exercitată de gândirea umană.

Originea Apocalipsei nu prezintă o importanţă deosebită. Ceea ce ne interesează este valoarea intrinsecă a acestei cărţi, valoare care se ascunde în magnificul rezumat al misterului universal.

Sfântul Jerome a afirmat că această carte poate fi interpretată în şapte moduri diferite. Dacă nu este foarte bine familiarizat cu gândirea din Antichitate, teologul modern nu poate face faţă problemelor complexe pe care le pune această carte, căci pentru el Apocalipsa nu reprezintă decât o fantasmagorie pe care are dreptul să o pună la îndoială.

În spaţiul restrâns pe care îl avem la dispoziţie nu putem decât să schiţăm câteva dintre trăsăturile dominante ale viziunii profetului din Patmos. O analiză minuţioasă a diverselor mistere păgâne ne va ajuta să umplem şi golurile care s-au ivit în acest rezumat.

Alfa şi Omega

În primul capitol din Apocalipsă, Ioan vorbeşte despre Alpha şi Omega, care se aflau în mijlocul a şapte sfeşnice de aur. Înconjurată de aceşti regenţi planetari în flăcări, această entitate sublimă ilustrează, printr-o singură imagine, întregul parcurs al omenirii, trecutul, prezentul şi viitorul acesteia.

Dr. Rudolph Steiner scrie că :

„Primele stadii ale dezvoltării terestre a omului se desfăşurau într-o perioadă în care Pământul era încă un loc feroce; primele încarnări umane au avut la bază elementul Foc; la sfârşitul traiectoriei sale terestre, omul va scoate la suprafaţă fiinţele din interiorul său cu ajutorul acestui element.

Profetului îi este prezentată această dezvoltare continuă de la începutul până la sfârşitul Pământului, moment în care vede pe planul astral arhetipul omului evolutiv.

Începuturile evoluţiei terestre se află în picioarele sale feroce, iar sfârşitul său în înfăţişarea sa feroce.

Puterea absolută a Lumii Creatoare, care trebuie câştigată în cele din urmă, se află în sursa feroce care iese din gură."

Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului

Din *lucrările* lui Jacob Behmen

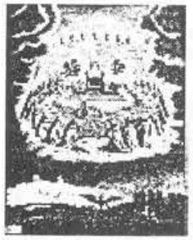

În faţa scaunului lui Dumnezeu se află Marea de Cristal, care o reprezentă pe *Schamayim*, sau Apele Vii care sunt situate deasupra Raiului. Tot aici se află şi patru creaturi: un taur, un leu, un vultur şi un om. Acestea reprezentă cele patru colţuri ale Creaţiei şi multitudinea de ochi care îi acoperă simbolizează stelele. Cei 24 de *bătrâni înţelepţi* au acelaşi simbolism ca preoţii adunaţi în jurul statuii lui Ceres, din marele ritual eleusin; aceştia simbolizează geniile perşilor sau zeii orelor, care formează o zi, zei care, aruncându-şi coroanele, îl slăvesc pe Dumnezeu.

Aceşti bătrâni venerează Spiritul trainic care nu este limitat de timp, Spirit ce se află în mijlocul lor.

James Morgan Pryse, în versiunea sa înnoită, a Noului Testament, afirmă că diferitele părţi din Alpha şi Omega au legătură cu cele şapte planete sacre din antichitate:

„Înfăţişarea de tip Logos descrisă este o imagine complexă a celor şapte planete sacre; acest personaj are părul alb de culoarea zăpezii al lui Kronos *(timpul)*, ochii strălucitori ai lui Zeus, sabia lui Ares, faţa luminoasă a lui Helios şi centura Afroditei; acesta are picioarele din mercur, iar mercurul este metalul sacru al lui Hermes; vocea Sa seamănă cu murmurul făcut de valurile oceanului, acest lucru făcând aluzie la Selene, Zeiţa Lunii, a celor patru anotimpuri şi a apelor."

Cele şapte biserici

Cele şapte stele pe care această fiinţă imensă le ţine în mâna sa dreaptă reprezintă cei şapte Guvernatori ai Lumii. Sabia în flăcări, care iese din gura sa, simbolizează ordinul sau puterea creatoare a Cuvântului cu ajutorul căruia este distrusă iluzia permanenţei materiale.

Tot aici este reprezentat, în toată splendoarea sa simbolică, Hierofantul din misterele frigiene, iar însemnele sale sunt emblematice pentru atributele sale divine. Acesta este slujit de şapte preoţi, care poartă nişte lămpi, iar stelele din mâna sa simbolizează cele şapte şcoli ale misterelor şi puterea acestora, putere care se află în mâinile sale.

Născându-se din nou, din întunericul spiritual, acest hierofant grăieşte astfel:

„Eu sunt cel care trăieşte deşi a murit; priviţi-mă, sunt viu pentru totdeauna, Amin; eu am cheile iadului şi ale morţii".

În capitolele doi şi trei, Ioan le aduce la cunoştinţă celor şapte biserici din Asia poruncile pe care le-a primit de la Alpha şi Omega.

Bisericile sunt analoage treptelor scării lui Mithras, iar Ioan fiind numai spirit a reuşit să urce până la sferele celor şapte planete sacre, până a ajuns la suprafaţa interioară a Empireului.

Autorul anonim al operei *„Mankind: Their Origin and Destiny"* scrie:

„După ce sufletul profetului, aflat într-o stare de extaz, a trecut rapid prin cele şapte planete, începând cu sfera Lunii şi terminând cu sfera lui Saturn, sau de la planeta care îi corespunde zodiei Cancerului, sau porţii oamenilor, până la planeta care îi corespunde Zodiei Capricornului sau porţii zeilor, o nouă poartă s-a deschis în faţa sa în Rai şi în Zodiac, dedesubtul căruia se rotesc cele şapte planete."

Dacă stabilim o corelaţie între aceste şapte biserici şi sistemul metafizic oriental, putem afirma că acestea reprezintă chakrele, sau reţeaua energetică, care corespunde cu sistemul nervos al omului, acesta aflându-se de-a lungul coloanei vertebrale; uşa din Rai simbolizează Brahmarandra, sau un punct din craniu prin care trece focul spinal pentru a se putea elibera. Biserica din Ephesus corespunde Muladharei sau *„Ganglionului sacru"*, iar celorlalte biserici le corespund celorlalţi ganglioni, şi chakrele, în conformitate cu ordinea din Apocalipsă.

Doctorul Rudolf Steiner a descoperit o legătură între cele şapte biserici şi ramurile rasei ariene:

„Astfel, biserica lui Ephesus reprezintă ramura strămoşilor indienilor, biserica din Smyrna, ramura strămoşilor perşilor, cea din Pergamos, ramura caldeenilor şi egiptenilor semiţi, cea din Thyatira, ramura grecilor, latinilor şi romanilor, cea din Sardis, ramura teutonilor anglo-saxoni, cea din Philadelphia, ramura slavilor, iar biserica din Laodicea reprezintă ramura maniheilor. Cele şapte biserici mai simbolizează şi vocalele greceşti, Alpha şi Omega reprezentând prima, respectiv ultima vocală."

Unii spun că nu aceasta este legătura corectă dintre biserici şi cele şapte planete. Ei afirmă că Saturn reprezintă biserica din Ephesus. Dar dacă ţinem seama de faptul că acest oraş era sacru pentru Zeiţa Lunii şi că Sfera Lunii este prima deasupra Pământului, putem accepta ordinea iniţială care începe cu Luna şi se termină cu Saturn.

Descrierea
Scaunului de Domnie

În capitolele patru şi cinci Ioan descrie scaunul de domnie al lui Dumnezeu care *„a fost, este şi va fi"*.

Deasupra scaunului se aflau 24 de scaune mai mici pe care stăteau 24 de înţelepţi îmbrăcaţi în veşminte albe şi purtând pe cap coroane din aur. Aici se auzeau tunete, fulgere şi voci.

În faţa Tronului se aflau şapte lămpi aprinse care reprezentau cele şapte spirite ale lui Dumnezeu. Cel care stătea pe Scaunul de Domnie ţinea în mână o Carte sigilată cu şapte sigilii pe care nu o putea deschide nici un om de pe Pământ sau din Rai. Apoi a apărut un Miel *(Berbecul, primul dintre semnele zodiacale)*, care fusese tăiat, şi care avea şapte coarne (*raze*) şi şapte ochi (*lumini*). Mielul a luat Cartea din mâna dreaptă a Domnului, şi atât cele patru creaturi cât şi înţelepţii au îngenuncheat şi i-au slăvit pe Domnul şi pe Miel.

În primele secole ale bisericii creştine Mielul era considerat simbolul lui Hristos, şi de abia după al cincilea sinod din Constantinopol acesta a început să simbolizeze răstignirea lui Iisus.

Aşa cum a observat foarte bine unul dintre autorii care au scris despre acest subiect, Mielul scoate în evidenţă originea persiană *(ariană)* a creştinismului, căci perşii erau singurul popor în care primul semn Zodiacal era simbolizat de un Miel.

Deoarece Mielul reprezenta îndeosebi jertfa adusă de păgânii din antichitate, creştinii mistici au considerat că acest animal nu îl poate simboliza pe Domnul. Grecii şi egiptenii slăveau şi ei acest animal şi puneau adesea coarnele sale pe frunţile zeilor.

Zeul scandinav Thor avea un ciocan făcut din coarnele unui miel.

Mielul este întrebuinţat mai des decât berbecul deoarece simbolizează puritatea şi blândeţea.

Şorţul din piele de miel, purtat de francmasoni, peste *„acea parte a corpului"*, simbolizată de Typhon sau de Iuda, reprezintă purificarea organelor de reproducere, purificare care reprezintă o premisă esenţială în drumul spre adevărata spiritualitate.

Episoade din misterele Apocalipsei

Din *„Historiae Biblicae Veteris et Novi Testamenti"* de Klauber

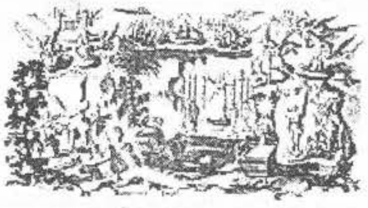

În centru îl putem vedea îngenuncheat pe Ioan în faţa Lui Alpha şi Omega. Acesta se află în mijlocul celor şapte lumini şi este înconjurat de o aureolă de flăcări şi fum. Deasupra, în Rai, se află cei 24 de înţelepţi cu harpele lor şi cu toţii se închină la scaunul domniei. Mielul ia cartea din mâinile Preaslăvitului. Cele şapte spirite ale lui Dumnezeu, în forma unor cupe din care ies limbi de foc, înconjoară capul Celui Sfânt, iar cele patru creaturi îngenunchează în cele patru colţuri ale scaunului său. În colţul din stânga sus sunt prezentaţi cei şapte îngeri cu trompetele lor. Tot aici se află altarul Domnului şi îngerul cu cădelniţa. În dreapta se află spiritele vântului. Dedesubtul lor este Fecioara îmbrăcată în veşmintele Soarelui, căreia i s-au dat aripi pentru a putea zbura în sălbăticie. În dreapta Sa se află o scenă care reprezintă spiritele lui Dumnezeu, care alungă Şarpele malefic într-o gaură fără fund. În partea din stânga-jos Ioan primeşte de la acest personaj măreţ, cu picioarele ca nişte stâlpi de foc şi cu faţa la fel de strălucitoare precum Soarele, cartea menţionată mai sus. Acestuia i se spune să înghită această Carte *(în sens figurativ)* dacă crede că în acest fel ar înţelege misterele vieţii spirituale.

Această tăbliţă conţine şi multe alte simboluri şi nişte episoade referitoare la distrugerea Lumii şi la Marea de Cristal care se revarsă din scaunul Domnului.

Misterele frigiene au fost perpetuate tocmai datorită acestor reprezentări ale concepţiilor simbolice sub forma unor ritualuri sau a unor episoade dramatice. Când aceste alegorii au fost dezvăluite omenirii şi toate sufletele au devenit propriile lor iniţiatoare în ritualul sfânt al vieţii filosofice omul a primit un dar pe care nu este capabil să-l aprecieze aşa cum ar merita.

În această alegorie Mielul îl simbolizează pe candidatul pur, iar cele şapte coarne ale sale reprezintă părţile raţiunii iluminate şi cei şapte ochi ai percepţiilor senzoriale desăvârşite.

Ruperea celor şapte Peceţi

În capitolele de la şase până la unsprezece inclusiv se povesteşte despre ruperea celor şapte sigilii ale Cărţii aflate în posesia Mielului:

„Când s-a rupt primul sigiliu, a înaintat un bărbat călare pe un cal alb, purtând pe cap o coroană şi ţinând în mână un arc.

Când s-a rupt al doilea sigiliu a înaintat un bărbat călare pe un cal roşu, ţinând în mâini o sabie.

Când s-a rupt al treilea sigiliu a apărut un om călare pe un cal negru. Acesta avea în mână un cântar.

La ruperea celui de-al patrulea sigiliu s-a ivit moartea. Aceasta era călare pe un cal plăpând, şi după ea a urmat iadul.

Cei patru călăreţi din Apocalipsă pot simboliza cele patru stadii principale din viaţa unui om.

Naşterea este reprezentată de bărbatul de pe calul alb, care vine pentru a cuceri. Impetuozitatea tinereţii este sugerată de bărbatul de pe calul roşu, care a răpit pacea de pe Pământ. Maturitatea este simbolizată de bărbatul de pe calul negru, care cântăreşte toate lucrurile prin prisma raţiunii. Moartea este reprezentată de bărbatul de pe calul firav, care a primit în stăpânire a patra parte a pământului.

În filosofia orientală aceşti patru călăreţi simbolizează cele patru *„yuga"* sau epoci ale lumii care înaintează când le vine timpul și devin pentru o anumită perioadă de timp stăpânii creației."

Cei patru cai

Dupuis remarcă faptul că fiecare din cele patru elemente este reprezentat de un cal ce poartă numele zeului care *stăpânește elementul respectiv* :

„Primul cal simbolizează focul eter, avea numele de Jupiter și ocupa cea mai înaltă poziție din ierarhia Elementelor. Acest cal era înaripat și foarte iute. Strălucea foarte puternic și pe corpul său se aflau imagini ale Soarelui, Lunii, stelelor și tuturor corpurilor din regiunile eterice.

Al doilea cal simboliza Elementul Aer și era numit Juno. Acesta este inferior calului lui Jupiter și stă într-un cerc mai mic. Calul este negru, însă partea expusă la Soare este luminoasă, întruchipând astfel condițiile diurne și nocturne ale Aerului.

Al treilea cal simbolizează Elementul Apă și îi aparține lui Neptun. Acesta înaintează cu greu și stă într-un cerc foarte mic.

Al patrulea cal simbolizează Elementul static al Pământului și nu se putea mișca. Acesta este armăsarul lui Vesta.

În ciuda diferențelor dintre ei, acești patru cai trăiau în armonie; acest lucru este în conformitate cu principiile filosofilor care au afirmat că Lumea va fi păstrată datorită înțelegerii și armoniei dintre elementele sale.

Odată cu trecerea timpului calul de cursă al lui Jupiter a ars coama calului Pământului.

Armăsarul lui Neptun a fost și el acoperit de sudoare și a inundat calul imobil al lui Vesta; așa a luat naștere Potopul.

Calul feroce al lui Jupiter distruge tot ce-i iese în cale iar cele trei elemente inferioare, purificate, se vor întoarce înnoite, formând „un nou Rai și un nou Pământ".

Când s-a rupt al cincilea sigiliu Ioan i-a văzut pe toți cei care au murit pentru a apăra Cuvântul Domnului.

La ruperea celui de-al șaselea sigiliu s-a produs un cutremur, Soarele s-a întunecat, iar Luna a devenit de culoarea sângelui. Acum au apărut îngerii vântului și un alt înger care i-a însemnat pe frunte pe cei 144 000 de copii ai Israelului care nu vor pieri.

Potrivit sistemului pitagoreic al filosofiei numerice, numărul 144.000 este redus la numărul 9, simbolul mistic al spiritului omului și numărul inițierii. Cel care reușea să treacă de cele nouă grade ale misterelor primea crucea ca simbol al regenerării și al eliberării sale din strânsoarea naturii sale inferioare.

Dacă reducem acest număr la 1,44 vom afla că este vorba despre cel de-al treilea nivel al misterelor.

Când s-a rupt cel de-al șaptelea sigiliu, timp de o jumătate de oră nu s-a auzit nici un sunet și a domnit o tăcere absolută în spațiu. Atunci au înaintat șapte îngeri și fiecare dintre ei a primit câte o trâmbiță.

Când cei șapte îngeri au cântat, aceștia au intonat Numele din șapte litere al Logosului și s-au produs numeroase catastrofe.

O stea cu denumirea de *„Wormwood"* a căzut din cer, simbolizând faptul că doctrina secretă a anticilor a căzut în mâinile oamenilor, care au profanat-o și care au stârnit astfel mânia lui Dumnezeu.

O altă stea, care întruchipa falsa lumină a rațiunii umane în opoziție cu rațiunea inițiatului a căzut din Rai și aceasta a primit cheia de la *„fântâna adâncului"* (Natura).

Când a deschis această *„fântână a adâncului" (groapă)*, din ea au ieșit la suprafață toate creaturile malefice.

A mai venit și un înger măreț îmbrăcat într-un nor; fața sa semăna cu Soarele iar picioarele sale păreau niște stâlpi de foc, un picior se afla în apă iar celălalt pe uscat.

Această ființă celestă i-a dat lui Ioan o Carte, spunându-i să o mănânce, ceea ce profetul a și făcut. Cartea reprezintă doctrina secretă, hrana spirituală care alimentează Spiritul. Ioan s-a hrănit astfel cu înțelepciunea lui Dumnezeu și astfel foamea sufletului său s-a îmblânzit.

În al doisprezecelea capitol se vorbește despre un miracol care s-a ivit în ceruri. Acolo a apărut o Femeie îmbrăcată de Soare, cu Luna sub picioare și cu o coroană alcătuită din douăsprezece stele pe capul său.

Această femeie reprezintă Constelația Balanței și pe Zeița egipteană Isis care este atacată de Typhon în momentul în care este pe cale de a-l aduce pe Lume pe fiul său Horus. Typhon încearcă să distrugă copilul deoarece zeii au profețit că acesta va nimici Spiritul Răului.

Viziunea Noului Ierusalim văzut de Ioan

Din *„Historiae Biblicae Veteris et Novi Testamenti”*, de Klauber

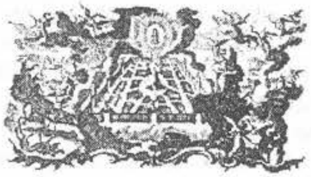

În colţul din dreapta-sus putem vedea distrugerea Babilonului şi îl putem zări pe îngerul care a aruncat piatra de moară în mare, spunând: *„Oraşul Bhabilon va fi distrus prin violenţă şi nu va mai exista pe suprafaţa Pământului”*. Dedesubt se află călăreţul numit *„cel credincios şi adevărat”*, aruncând bestia într-o groapă fără fund.

În partea din dreapta-jos se află Îngerul care are cheia de la această groapă şi acesta îl leagă pe diavol cu un lanţ rezistent pentru o mie de ani. Deasupra se află o imagine ce pare să-l înfăţişeze pe Fiul Omului, şi acesta duce o seceră, cu care taie recolta din întreaga Lume.

În centru se află oraşul sfânt, Noul Ierusalim, cu cele douăsprezece porţi ale sale şi cu Muntele Mielului, care se ridică în mijlocul cetăţii. De aici se revarsă şi Marele Râu de cristal, sau Apa Vie, care simbolizează doctrina spirituală. Toţi cei care descoperă aceste ape şi beau din ele devin nemuritori.

Îngenunchind pe o stâncă înaltă, Ioan priveşte oraşul mistic, arhetipul civilizaţiei perfecte. Deasupra Noului Ierusalim se află Scaunul de Domnie, Lumina tuturor celor care sălăşluiesc în Imperiul fără pereche al Spiritului.

Printre neiniţiaţi se află şi o mulţime de aleşi, care slujesc Spiritul.

Deşi aceştia cutreieră pământul, la fel ca orice muritor de rând, aceştia fac parte dintr-o altă lume, şi prin eforturile lor se va înfiinţa treptat, dar sigur, Regatul lui Dumnezeu pe Pământ.

Aceste suflete iluminate sunt constructorii Noului Ierusalim, corpurile lor reprezintă pietrele vii din zidurile acestui oraş. Ei îşi continuă drumul iluminaţi de torţa adevărului şi fac în aşa fel încât Epoca de Aur să se întoarcă pe Pământ şi să distrugă puterea păcatului şi a morţii. De aici şi afirmaţia că oamenii virtuoşi şi iluminaţi, în loc să urce în Rai, vor aduce Raiul pe Pământ şi îl vor înfiinţa chiar în mijlocul acestuia.

„Războiul din Ceruri” are legătură cu distrugerea planetei Ragnarok şi cu izgonirea îngerilor.

„Fecioara” poate simboliza atât doctrina secretă cât şi pe Fiul ei, iniţiatul născut din *„pântecele misterelor”*. Fecioara este Lumina. Din Lumină s-a născut Fiul Ei, Hristosul.

Spiritul Răului, personificat de marele dragon, a încercat să controleze omenirea, distrugând-o pe Mama acelor suflete luminate care au muncit neîncetat pentru mântuirea omenirii.

Misterele (*Fecioara*) au primit aripi şi au zburat în sălbăticie (*Lumea astrală*).

Dragonul malefic a încercat să le distrugă cu ajutorul unui potop (*doctrina falsă*) dar Pământul (*uitarea*) a înghiţit doctrinele false şi astfel misterele au dăinuit.

Numărul Fiarei

În capitolul 13 se vorbeşte despre *„Bestia”* care a ieşit din Mare, *„bestie cu şapte capete şi cu zece coarne”*.

Faber sugerează că acest monstru reprezintă Demiurgul sau Creatorul Lumii, care s-a ridicat din Oceanul de Lumină.

Deşi majoritatea interpreţilor Apocalipsei consideră că diversele bestii care apar în această carte sunt unelte ale răului, ei au ajuns la această concluzie deoarece nu sunt suficient de familiarizaţi cu doctrinele antice şi cu simbolismul acestora.

Din punct de vedere astronomic, monstrul care se ridică din apă reprezintă Constelaţia lui Cetus (*Balenei*).

Deoarece asceţii religioşi considerau că însuşi Universul este o născocire malefică şi ademenitoare, aceştia *„L-au privit şi pe Creatorul acestui Univers ca pe un ţesător de iluzii”*.

Monstrul din Mare (Lumea) şi Creatorul acesteia (Demiurgul), a cărui putere derivă din dragonul forţei cosmice, a ajuns să fie personificat de o *„Bestie distrugătoare care încearcă să înghită partea nemuritoare, respectiv natura umană”*.

Cele şapte capete ale acestei creaturi reprezintă cele şapte stele *(spirite)* care formează Constelaţia Marii Cupe.

Aceste spirite erau numite de hinduşi *„rishis”* sau spirite cosmice creatoare.

Faber afirmă că cele zece coarne îi simbolizează pe cei zece patriarhi. Acestea pot întruchipa şi vechiul Zodiac alcătuit numai din zece semne.

Numărul bestiei (666) reprezintă un exemplu interesant de folosire a Quabbalei în Noul Testament de către misticii creştini.

În tabelul de mai jos Kircher arată că numele Antichristului, aşa cum au fost ele date de Iranaeus au toate echivalentul numeric 666.

Numărul 666 este însă număr de om, adică numărul preotului iniţiat, Hierofantul.

NumărulFiarei poate fi aşadar mintea rea a unui preot iniţiat:

Τ	300	Λ	30	Λ	1	Λ	30
ε	5	α	1	ν	50	α	1
ι	10	μ	40	τ	300	τ	300
τ	300	π	80	ε	5	ε	5
α	1	ε	5	μ	40	ι	10
ν	50	τ	300	ο	70	ν	50
		ι	10	ς	200	ο	70
		ς	200			ς	200
	666		666		666		666

James Morgan Pryse observă că dacă aplicăm această metodă cuvântului grecesc „ή φρην", care înseamnă minte inferioară, obţinem tot echivalentul numeric 666.

Numărul 666 fiind număr de om, deducem că este numărul preotului iniţiat.

Quabbaliştii ştiu foarte bine că „Ἰησους", cuvântul care îl desemnează pe Iisus, are ca valoare numerică un alt număr sacru; este vorba despre 888. Dacă adăugăm cifrele care alcătuiesc numărul 666 şi cifrele sumei obţinute astfel obţinem numărul sacru 9, simbolul omului înainte de regenerarea sa, calea acestuia spre mântuire.

Capitolul 14 se deschide cu prezentarea Mielului *(Spiritul Pur, Neprihănit)*, care se află pe Muntele Sion *(Scaunul de Domnie)* înconjurat de 144.000 de copii *(spirite pure)* care au numele lui Dumnezeu scris pe frunţile lor.

Un înger anunţă căderea Babilonului, oraşul unde s-a iscat deşertăciunea lumească. Cei care nu sunt capabili să depăşească această stare şi să-şi dea seama că spiritul este cel care dăinuie, şi nu materia, vor pieri.

Neavând nici un alt interes în afară de cele materiale, ei vor fi nimiciţi odată cu Lumea materială.

Apoi Ioan l-a văzut pe Fiul Omului plutind pe un nor *(substanţele şi energia Lumii invizibile)*, şi ţinând în mână o seceră ascuţită cu care acesta curăţa Pământul.

Acesta este simbolul iniţiatorului care eliberează Natura superioară în sfera realităţii, întruchipată de spicele coapte.

Apoi a venit un alt înger *(Bootes)* sau Moartea, care avea şi el o coasă, cu care îi tăia pe cei care trăiseră conform falsei lumini.

Moartea îi arunca pe aceştia în teascul mâniei lui Dumnezeu *(purgatoriul sferelor)*.

În capitolele de la 15 la 18 se vorbeşte despre cei şapte îngeri (*pleiadele*) care şi-au vărsat sticluţele pe pământ. Conţinuturile celor şapte sticluţe *(energia eliberată a taurului cosmic)* poartă numele de *„cele şapte plăgi"*.

Acum este introdus un alt personaj simbolic, este vorba despre prostituata din Babilon; aceasta este descrisă ca fiind o Femeie ce stătea pe o *„bestie cu şapte capete şi cu zece coarne"*. Această creatură avea o culoare stacojie. Femeia era îmbrăcată în mov şi în stacojiu şi era împodobită cu aur, pietre preţioase şi perle, iar în mână ţinea o cupă plină de ocări. Probabil că aceasta a fost o încercare de a o defăima pe Cybele sau Artemis, Zeiţa mamă din antichitate. Înainte ca păgânii să o venereze pe Mater Deorum prin simboluri care întruchipau principiul reproducător feminin, păgânii au fost acuzaţi de primii creştini mistici, că ar fi venerat o curtezană. Deoarece în aproape toate misterele exista o probă care să testeze caracterul moral al neofitului, ispititoarea era mai întotdeauna o zeiţă păgână.

Căsătoria Mielului

În capitolele 19 şi 20 se pregăteşte împărtăşania mistică numită *Căsătoria Mielului.*

Mireasa este sufletul neofitului care dobândeşte nemurirea, unindu-se cu propria sa sursă spirituală. Cerul se deschide încă o dată şi Ioan vede un cal alb şi pe călăreţul acestuia *(mintea iluminată)* numit *„cel credincios şi adevărat"*.

Din gura sa a ieşit o sabie ascuţită şi armatele din ceruri l-au urmat.

În Rai s-a dat ultima mare bătălie între lumină şi întuneric.

Forţele răului conduse de Ahriman s-au luptat cu forţele binelui conduse de Ahura-Mazda.

Răul a fost învins, iar bestia şi profetul fals au fost aruncaţi într-un lac de pucioasă. Diavolul a fost legat pentru o mie de ani.

Apoi a urmat Judecata de apoi.

S-au deschis toate cărţile, inclusiv Cartea Vieţii.

Morţii (oamenii din trupuri, din *„mortalitate"*) au fost judecaţi în funcţie de faptele lor şi cei ale căror nume nu se aflau în Cartea Vieţii (*mai sunt şi decăzuţi precum şi demoni care ocupă trupurile umane ţi umblă c uele prin Lume*) au fost aruncaţi în Marea de Foc.

Pentru neofit, Armageddon reprezintă ultima bătălie dintre carne şi spirit; cu această ocazie sufletul iluminat se uneşte cu Eul său spiritual.

Judecata simbolizează cântărirea sufletului şi a fost împrumutată din misterele lui Osiris.

Ridicarea morţilor din mormânt şi din marea iluziei reprezintă încheierea procesului de regenerare umană. Marea de foc în care au fost aruncaţi cei care nu au trecut de testul de iniţiere simbolizează sfera feroce a lumii animale.

În capitolele 21 şi 22 sunt prezentate noul Rai şi noul Pământ.

Sfântul Ioan, al cărui spirit a fost dus pe un Munte mare şi înalt, priveşte Ierusalimul care coboară precum o Mireasă împodobită pentru Soţul său. Oraşul sfânt reprezintă lumea regenerată şi perfectă, adevăratul *„ashlar"* al masonilor, căci acest oraş era un cub perfect, *„lungimea, lăţimea şi înălţimea sa fiind egale"*. Temelia acestui Oraş Sfânt constă din 144 de pietre dispuse în 12 rânduri.

Este evident că Noul Ierusalim reprezintă microcosmosul modelat după Marele Univers în care se află. Cele douăsprezece porţi ale acestui oraş reprezintă semnele Zodiacului, prin care impulsurile celeste coboară în Lumea inferioară; bijuteriile reprezintă pietrele preţioase ale Semnelor Zodiacale.

Străzile transparente de aur reprezintă Lumina spirituală prin care trece iniţiatul în drumul său către Soare.

Nu există nici un templu material în acel oraş. Dumnezeu şi Mielul reprezintă Templul. Acolo nu se află nici Soare şi nici Lună, căci Dumnezeu şi Mielul reprezintă Lumina.

Iniţiatul spiritualizat este reprezentat aici ca un întreg oraş. Acest oraş se va uni în cele din urmă cu Spiritul lui Dumnezeu şi vor fi absorbiţi de Lumina Divină.

Sfântul Ioan a văzut un râu, Râul Vieţii, care se revărsa din tronul Mielului. Râul reprezintă cursul de apă care izvorăşte din primul Logos, Sursa Vieţii tuturor lucrurilor şi cauza activă a întregii Creaţii.

Acolo se afla şi Copacul Vieţii care dădea douăsprezece tipuri diferite de fructe.

Frunzele acestuia serveau la vindecarea popoarelor.

Copacul reprezintă şi anul, căci fiecare lună aduce un lucru bun pentru supravieţuirea tuturor creaturilor vii.

Apoi Iisus îi spune Sfântului Ioan că El este progenitura lui David, Steaua de Dimineaţă *(Venus)*.

Ioan încheie după cum urmează: *„Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi toţi! Amin!"*

Cei patru călăreţi din Apocalipsă

Din *„Biblische Figuren"* de Solios

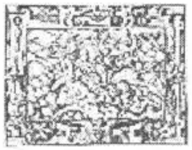

Potrivit misterelor filosofiei, alegoria celor patru călăreţi ilustrează condiţia umană în toate etapele existenţei sale. În starea spirituală omul nu-şi mai încape în pene de bucurie. În momentul în care coboară în tărâmul experienţei acesta ia cu sine sabia. Ajungând la expresia fizică, cea mai puţin spirituală dintre toate stările, omul ia cu sine cântarul, şi este eliberat din nou în sferele înalte prin *„moartea filosofică"*.

În jocurile romanilor din antichitate caleaşca Soarelui era trasă de patru cai de culori diferite; putem presupune că aceşti călăreţi din Apocalipsă reprezintă Energia solară care trece prin cele patru Elemente.

RELIGIA ISLAMULUI

Viaţa lui Mahommed

Manuscrisul lui Alexander Ross este reprezentativ pentru atitudinea creştinismului faţă de Islam şi a fost publicat în 1649, fiind tradus din lucrarea franceză a lui Sieur Du Ryer, Coranul.

Autorul acestui manuscris afirmă următoarele lucruri împotriva lui Mahommed şi a Coranului :

„Cititorule, impostorul arab a ajuns în cele din urmă şi în Anglia, prin intermediul Franţei, şi Coranul său a fost tradus în engleză. Dacă veţi arunca o privire pe Coran veţi găsi o amestecătură alcătuită din aceste patru ingrediente: contradicţii, blasfemii, fabule ridicule şi minciuni.

Acuzaţia de blasfemie îi este adusă lui Mahommed deoarece el a afirmat că Dumnezeu nu a fost căsătorit şi prin urmare acesta nu putea avea un Fiu. Acest argument îi aparţine profetului care a vorbit despre natura lui Dumnezeu în cea de-a doua *sura* a Coranului: „Allah domnea asupra Estului şi asupra Vestului; prin urmare, oriunde vă veţi uita şi oriunde vă veţi închina veţi vedea faţa lui Allah căci acesta este omniprezent şi omniscient. Ei spun că Allah a avut copii. Doamne fereşte. El domnea asupra Raiului şi asupra Pământului, totul este controlat de El, cel care a creat raiul şi pământul. Când el spune un lucru atunci aşa va fi."

Cu alte cuvinte Dumnezeul islamic nu trebuie decât să-şi dorească ceva şi dorinţa sa se îndeplineşte, iar Dumnezeul lui Alexander Ross procedează după legile reproducerii umane.

Mahommed, profetul Islamului, s-a născut la Mecca în anul 570, şi a murit în Medina, în anul 632, la un an după *„hegira"*.

Washington Irving a descris semnele şi minunile de la naşterea profetului după cum urmează :

„Mama sa nu a suferit de durerile naşterii. Când acesta a venit pe Lume, o lumină celestă a iluminat toată ţara iar noul născut a deschis ochii, s-a uitat spre cer şi a spus: *„Dumnezeu este mare iar eu sunt profetul lui Dumnezeu"*. Raiul şi Pământul au fost create după bunul său plac. Lacul Sawa s-a retras în mătcile sale şi a lăsat pământul uscat. Tigrisul a răbufnit în ţările vecine. Palatul lui Khosru, regele Persiei a fost zguduit din temelii şi mai multe dintre turnurile sale s-au dărâmat. În aceeaşi noapte Focul sacru al lui Zoroastru, care, fiind ghidat de magi, a ars fără întrerupere, s-a stins deodată, şi toţi idolii din lume au căzut."(vezi *Mahomet and His Successors*)

Când profetul era încă un bebeluş, îngerul Gabriel, care avea şaptezeci de aripi, a venit la el, l-a tăiat şi i-a scos inima. Acest Gabriel a scos păcatul originar care se află în fiecare inimă omenească din cauza perfidiei lui Adam şi apoi a pus organul înapoi la locul său. (vezi E. H. Palmer, *Qur'an.*)

În tinereţe, Mahommed a călătorit cu caravanele din Mecca, şi odată a cărat armura unchiului său. El a petrecut mult timp printre beduini, de la care a învăţat multe tradiţii religioase şi filosofice din Arabia antică.

În timp ce călătorea cu unchiul său Abu Taleb, Mahommed a intrat în contact cu creştinii nestorieni, iar într-o noapte a dormit lângă o mănăstirea de-a acestora.

Acolo viitorul profet a învăţat multe lucruri despre originea şi doctrinele religiei creştine.

Cu trecerea anilor Mahommed a început să aibă succes în afacerea sa, şi când a împlinit douăzeci şi şase de ani s-a căsătorit cu una dintre angajatele sale, o văduvă bogată, care era mai mare decât el.

Văduva, care se numea Khadijah era un fel de mercantil şi dându-şi seama că noul ei manager era foarte eficient ea a vrut să-l aibă alături toată viaţa.

Khadijah avea o mentalitate excepţională şi integritatea şi devotamentul său au contribuit la succesul cauzei islamice. Prin această căsătorie Mahommed s-a ridicat de la o poziţie modestă la una de bogăţie şi de putere. Acesta se purta exemplar şi era cunoscut în Mecca ca *„cel credincios şi onest"*.

Mahommed ar fi trăit şi ar fi murit ca un cetăţean onorat şi respectat dacă nu şi-ar fi sacrificat atât bogăţia cât şi poziţia socială şi dacă nu ar fi vrut să-l servească pe Dumnezeu, a cărui voce a auzit-o când medita în caverna din muntele Hira.

An după an, Mahommed s-a căţărat pe munţii stâncoşi Hira şi acolo, în singurătate, L-a implorat pe Dumnezeu să-i dezvăluie religia pură a lui Adam, acea doctrină spirituală care a fost pierdută de omenire din cauza diferitelor grupuri religioase.

Khadijah, care sprijinea practicile ascetice ale soţului ei, practici care puneau în pericol sănătatea acestuia, îl însoţea uneori în călătorii şi ghicea cât de mult se chinuia acesta.

Revelaţia din Coran

Într-o noapte, când acesta dormea pe podeaua unei caverne, şi avea în jur de patruzeci de ani, *„a văzut"* o lumină strălucitoare coborând spre el.

El a fost cuprins de un sentiment de pace şi de înţelegere şi apoi şi-a pierdut cunoştinţa. Când şi-a revenit, îngerul Gabriel stătea în faţa sa, arătându-i un şal care avea nişte inscripţii ciudate. Din aceste inscripţii Mahammed a învăţat doctrinele de bază care au fost scrise în Coran. Apoi îngerul Gabriel a vorbit şi i-a spus că el este profetul lui Dumnezeu.

Tremurând, Mahommed s-a dus la Khadijah, temându-se că viziunea pe care a avut-o a fost inspirată de spiritele rele care îi ajutau pe magicienii păgâni şi pe care el le dispreţuia atât de mult.

Ultima călătorie a lui Mahommed, călătoria spre Rai

din *„Tableau Général de l'Empire Othoman"*, de D'Ohsson

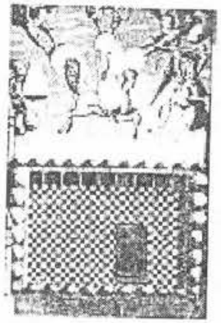

În cea de-a şaptesprezecea sura *(capitol)* a Coranului este scris că într-o noapte Mahommed a fost transportat din templul din Mecca în cel din Ierusalim, dar nu sunt date detalii despre această călătorie ciudată.

În *Mishkâteu 'l-Masabih*, Mahommed descrie cum a călătorit în Rai în prezenţa lui Dumnezeu şi cum s-a întors apoi în patul său, chiar în aceeaşi noapte. Mahommed a fost trezit în miezul nopţii de îngerul Gabriel, care, după ce a scos inima profetului a spălat-o cu apă sfântă şi i-a umplut inima cu credinţă şi ştiinţă.

O creatură ciudată care se numea *Alborak* a fost adusă lângă profet. Alborak este descris ca fiind un animal alb care avea forma şi mărimea unui măgar, capul unei femei şi coada unui păun.

Potrivit unor poveşti, Mohammed l-a călărit pe Alborak şi a coborât de pe acesta pe muntele Moriah.

Acolo el a văzut o scară aurie care cobora din Rai şi fiind însoţit de îngerul Gabriel a urcat în cele şapte sfere. La poarta fiecărei sfere stăteau patriarhii pe care îi saluta Mahommed.

La poarta primului Rai stătea Adam, la poarta celui de-al doilea stăteau John şi Jesus, la a treia poartă se afla Iosif, la a patra Enoch, la a cincea Aaron, la a şasea Moise şi la a şaptea Abraham.

Există şi un alt ordin al patriarhilor în care la cea de-a şaptea poartă se află Jesus şi se spune că ajungând la această poartă Mahommed L-a rugat pe acesta să intervină pentru el în faţa lui Dumnezeu.

Una din soţiile lui Mahommed l-a asigurat că viaţa sa virtuoasă îl va proteja de orice şi că nu trebuie să se teamă de vreun rău. Atunci Mahommed a aşteptat şi alte invitaţii de la îngerul Gabriel.

Când aceste invitaţii nu au venit, disperarea a pus stăpânire pe el şi acesta a vrut să se sinucidă. Când era cât pe ce să se arunce de pe o stâncă, Mahommed a fost oprit de apariţia bruscă a îngerului Gabriel.

Acesta l-a asigurat pe profet că revelaţiile sale sunt adevărate şi că oamenii au nevoie de învăţăturile sale.

Ca rezultat al acestor perioade de meditaţie Mahommed a trecut prin nişte leşinuri extatice.

Când scria Coranul acesta se afla într-o stare de inconştienţă şi era acoperit de transpiraţie, chiar dacă afară era foarte frig.

Aceste atacuri erau adesea instantanee; alteori Mahommed stătea înfăşurat într-o pătură pentru a nu răci din cauza transpiraţiei şi dicta diferite fragmente pe care i le scriau prietenii apropiaţi *(el nu ştia carte)*.

Odată Abu Bekr i-a spus lui Mahommed că are fire albe de păr în barbă şi Mahommed i-a răspuns că el trece printr-o agonie fizică în timpul perioadelor sale de inspiraţie.

Cei care susţin că scrierile atribuite lui Mahommed sunt doar nişte halucinaţii ale unui epileptic şi nu ţin cont de ele din acest motiv, ar trebui să-şi dea seama că odată cu doctrinele profetului ei subminează chiar învăţăturile creştine în care cred (?), deoarece se ştie că mulţi dintre discipolii, apostolii şi sfinţii misticilor creştini au suferit diverse tulburări nervoase.

Prima persoană pe care a reuşit s-o convertească Mahommed a fost soţia sa (care dintre ele?) şi aceasta a fost urmată de membrii familiei acestuia; acest fapt l-a determinat pe William Muir să afirme că:

„Sinceritatea lui Mohamed este dovedită de faptul că acesta a convertit oameni cu un caracter ireproşabil, proprii săi prieteni şi familia din care făcea parte. Aceştia erau foarte bine familiarizaţi cu viaţa profetului şi şi-ar fi dat seama dacă ar fi existat discrepanţe între profeţiile lui Mohamed şi viaţa sa personală. (sic!)"

Printre primii care a acceptat religia Islamului s-a numărat şi Abu Bekr care a devenit cel mai apropiat şi cel mai credincios prieten al lui Mohamed.

Acesta, un om cu realizări deosebite, a contribuit din punct de vedere material la succesul misiunii profetului şi, împlinind dorinţa profetului, a devenit conducătorul credincioşilor după moartea lui Mahommed.

A'isha, fiica lui Abu Bekr, a devenit una dintre soţiile profetului şi acest lucru a întărit şi mai mult legătura fraternă dintre cei doi oameni.

Încet dar sigur, Mahommed a reuşit să-şi promoveze doctrina într-un mic cerc de prieteni foarte influenţi.

Când entuziasmul adepţilor săi a devenit intens, acesta a fost nevoit să-şi anunţe în public misiunea, fiind deja conducătorul unei grupări puternice şi foarte bine organizate.

Temându-se de prestigiul dobândit de profet, prestigiu care sporea în fiecare zi, oamenii din cetatea Mecca, fiind conştienţi că nu aveau voie să verse sânge în interiorul cetăţii, au decis să înlăture Islamul asasinându-l pe profet.

Diverse grupări au luat parte la această crimă pentru ca vina să poată fi distribuită în mod egal.

Dându-şi seama de pericolul care îl pândea, Mahommed l-a lăsat pe prietenul său Ali în patul său şi a fugit cu Abu Bekr din oraş.

După ce a reuşit să scape de oamenii din Mecca, profetul s-a alăturat adepţilor săi care l-au aşteptat la Yathrib *(numit ulterior Medina)*. Sistemul cronologic islamic are la bază acest incident numit *„Hegira"* sau *„zborul", „fuga"*.

De la această întâmplare puterea profetului a crescut şi mai mult iar în anul 8 acesta a intrat din nou în Mecca, fără vărsare de sânge, şi a numit această cetate centrul spiritual al religiei sale.

Aşezând stindardul său în nordul cetăţii, acesta a mers călare până în oraş, şi după ce a înconjurat de şapte ori Caaba sacră, a ordonat distrugerea a 360 de imagini din interiorul cetăţii.

Apoi a intrat în templu, l-a golit de toate aluziile sale idolatre, şi a închinat această clădire lui Allah, Dumnezeul monoteist al Islamului.

Mahommed i-a iertat apoi pe toţi duşmanii care încercaseră să-l distrugă.

Sub ocrotirea sa puterea şi faima acestei cetăţi au crescut, Mecca devenind punctul central al unui pelerinaj anual care mai are loc şi în zilele noastre, şi la care participă zeci de mii şi milioane de credincioşi.

Ultimul pelerinaj

La zece ani după incidentul *Hegira*, Mohamed a condus pelerinajul şi a mers pentru ultima oară în fruntea credincioşilor conducându-i pe drumul sacru către Mecca şi Piatra Neagră.

Deoarece ştia că va muri, şi-a dorit ca acest pelerinaj să fie un model pentru miile de astfel de evenimente care vor urma.

Fiind conştient de faptul că flacăra vieţii sale se stingea, în timpul ultimului său sejur la Mecca, Mahommed a dorit să înrădăcineze doctrina sa în adâncurile inimilor şi minţilor adepţilor săi.

De aceea el predica adesea din amvon sau în aer liber, călare pe cămila sa.

El obişnuia să spună:

„Ascultaţi-mă, căci nu ştiu dacă ne vom mai întâlni după acest an. Eu nu sunt decât un om ca voi toţi. Îngerul morţii poate să apară oricând şi trebuie să mă supun dorinţei sale".

Se spune că în timpul predicii sale cerul s-a deschis şi că s-a auzit vocea lui Dumnezeu care a grăit astfel:

„Aceasta este ziua când am desăvârşit religia voastră şi v-am dat binecuvântarea mea".

La rostirea acestor cuvinte mulţimea a îngenuncheat şi cu toţii l-au slăvit pe Allah.

După acest pelerinaj, profetul s-a întors în Medina.

În anul 7 de după Hegira cineva a încercat să-l otrăvească pe profet în timp ce acesta se afla la Kheibar. Mahommed şi-a dat seama că mâncarea era otrăvită de la prima îmbucătură şi credincioşii spun că acesta a fost avertizat de divinitate.

Înghiţise deja o mică parte din otravă şi a simţit tot restul vieţii efectele otrăvii respective.

În anul 11, când s-a îmbolnăvit foarte tare, Mahommed a afirmat că sfârşitul său se apropie datorită efectelor subtile ale acelei otrăvi.

Se spune că într-o noapte s-a ridicat din pat şi a mers să viziteze un loc de înmormântare la ieşirea din Medina, fiind conştient de faptul că moartea sa era iminentă. Atunci i-a spus unui slujitor că a trebuit să aleagă între a-şi continua viața fizică şi a se duce la Creatorul Lumii şi a ales să plece la Dumnezeu.

Profetul avea nişte dureri de cap îngrozitoare şi avea febră, însă pe data de 8 iunie se părea că avea să-şi revină.

S-a alăturat adepților săi pentru rugăciune şi s-a aşezat în curte, unde a ținut o predică în timpul căreia a vorbit tare şi clar.

Se pare că şi-a supraestimat puterile, căci a fost ajutat pentru a ajunge în casa A'ishei care dădea în curtea unei moschee.

Pe o saltea tare, aşezată pe podeaua goală, şi-a petrecut profetul ultimele două ore din viața sa terestră.

Când a văzut cât de tare suferea vârstnicul său soț, A'isha, care nu avea pe atunci decât 20 de ani, a ridicat capul albit al omului pe care îl cunoştea de când ea era mic copil, şi pe care îl considera mai mult părinte decât soț, şi l-a sprijinit în brațele sale până ce acesta şi-a dat duhul.

Simțind că moartea sa era aproape, Mahommed s-a rugat la Dumnezeu să-l ajute să suporte chinurile din urmă.

Apoi a repetat de trei ori în şoaptă: *„Gabriele, vino la mine!"*

În lucrarea intitulată *„The Hero as Prophet"*, Thomas Calyle scrie despre moartea profetului:

„Ultimele sale cuvinte au fost de fapt o rugăciune, nişte exclamații frânte provenite dintr-o inimă care îşi pusese întreaga speranță în Domnul".

Profetul a fost înmormântat în podeaua casei în care a murit.

În prezent mormântul este descris ca arătând în următorul fel:

„Deasupra lui Hujrah se află o boltă verde pe care se află un semicerc care apare din mai multe globuri. În această clădire sunt mormintele lui Muhammad, Abū Bakr şi Umar, iar un spațiu din această clădire îi este rezervat lui Iisus Hristos, despre care aceştia spun că va vizita Pământul, că va muri şi va fi îngropat în acea clădire(?).

Mormântul profetului

Se presupune că mormântul Fātimah-ei, fiica profetului, este într-o parte separată a clădirii, cu toate că unii spun că ea este îngropată la Baqī'.

Se spune că trupul profetului a fost întins pe partea dreaptă, că mâna dreaptă a acestuia îi sprijină obrazul drept şi că fața sa este îndreptată înspre Makkah.

În spatele profetului se află Abū Bakr, care stă cu fața înspre umărul lui Muhammad, şi apoi Umar care stă la fel ca şi predecesorul său.

Printre istoricii creştini circulă povestea potrivit căreia mahomedanii credeau că sicriul profetului lor era suspendat în aer. Această poveste nu are nici un suport în literatura lor şi Niebuhr este de părere că povestea a fost inventată de străinii care cumpărau imagini din antichitate." (vezi *A Dictionary of Islam*)

Despre personalitatea lui Mohammed au existat nişte concepții foarte greşite. Nu există nici o dovadă care să sprijine acuzațiile de cruzime care i s-au adus acestuia.

Pe de altă parte, cu cât viața personală a lui Mohammed este analizată mai minuțios de cercetători, cu atât mai evidente devin calitățile acestuia.

În cuvintele lui Carlyle se arată :

„Din toate câte s-au spus despre el, Mohammed nu era un om senzual. Greşim dacă susținem că acest om era unul obişnuit, care se bucura de cele lumeşti la fel ca ceilalți oameni.

Gospodăria sa era săracă, iar el mânca în fiecare zi numai pâine şi apă. Acesta era un om sărac şi muncitor, care nu asculta ceea ce spun oamenii vulgari.

Voi spuneți că i se spunea profet? De ce, din cauză că stătea față în față cu ei? Acesta nu era învăluit în mister, îşi ştergea pantofii ca oricare om, sfătuia oamenii, le poruncea să facă anumite lucruri.

Ei au văzut ce fel de om era aşa că acesta poate fi numit cum doriți. Nici un împărat care avea toate bogățiile din lume nu era atât de ascultat ca acest om."

Fiind năucit de sarcina aparent lipsită de speranță de a reconcilia viața profetului cu declarațiile absurde care au fost acceptate drept autentice atât timp, Washington Irving consideră că acesta era un om drept.

„Triumfurile sale militare nu au trezit nici mândrie nici glorie, aşa cum ar fi făcut dacă ar fi avut scopuri egoiste. Atunci când avea cea mai multă putere, el a păstrat aceeaşi simplitate şi aceeaşi înfățişare pe care le avea atunci când nu era cunoscut de către oameni. Această perfectă abnegație de sine, împreună cu mila sa care venea din inimă formau personalitatea adevărată a lui Mohammed.

Când l-a înmormântat pe fiul său Ibrahim, el s-a resemnat şi a acceptat voința lui Dumnezeu chiar dacă suferea foarte mult. Consolarea sa a fost faptul că se va întâlni cu copilul său în Rai. (vezi *Mahomet and His Successors.*)

A'isha, care a fost interogată după moartea profetului despre obiceiurile acestuia, a spus că :

„El îşi cârpea singur hainele, că îşi ştergea încălțămintea şi o ajuta în gospodărie.

Cât de mult diferă această afirmație simplă a acesteia de concepțiile vestice despre caracterul lui Mahommed !

Ea a spus că acestuia îi plăcea foarte mult să coase.

El accepta invitațiile sclavilor şi stătea la masă cu aceştia spunând că el însuşi este un servitor.

Dintre toate viciile, profetul ura minciuna cel mai mult. El nu lăsa niciodată familia să folosească în scopuri personale banii pe care îi primea de la poporul său.

Înainte de a muri acesta şi-a eliberat toți sclavii. Îi plăceau foarte mult bomboanele şi să bea apă de ploaie.

El îşi împărțea timpul în trei: timpul dedicat lui Dumnezeu, cel petrecut cu familia şi cel care îl petrecea singur.

Timpul pe care îl petrecea singur era sacrificat adesea pentru oamenii care veneau la el şi îl rugau să-i sfătuiască.

El se îmbrăca mai ales în alb dar purta şi roşu, galben şi verde. Mohammed a intrat în Mecca purtând un turban negru. El purta numai veştminte simple şi credea că cele pline de bogății şi rafinate nu devin evlavioase.

Profetul nu-şi scotea papucii atunci când se închina.

El se preocupa foarte mult de curățirea dinților săi, şi în momentul morții sale, când nu mai putea vorbi, a arătat spre o scobitoare. Când îi era teamă că va uita ceva, profetul lega un fir de ață de inelul său.

Odată a avut un inel din aur foarte frumos, însă observând că urmaşii săi şi-au cumpărat toți astfel de inele, l-a aruncat pe al său pentru a nu da naştere unui obicei rău. (vezi *The Life of Mohammad*)

Cea mai aparentă şi cea mai periculoasă acuzație care i-a fost adusă lui Mohammed este cea de poligamie. Cei care cred sincer că haremul nu poate fi conciliat cu natura spirituală ar trebui să ceară scoaterea din Biblie a Psalmilor lui David şi Proverbele lui Solomon din lista scrierilor inspirate, căci haremul profetului era neînsemnat dacă era comparat cu cel al Regelui cel înțelept al Israelului.

Concepția populară potrivit căreia Mahommed predica că femeile nu au suflet şi nu pot ajunge în Rai decât dacă se căsătoresc, nu poate fi dovedită de cuvintele şi atitudinea profetului din timpul vieții sale, deşi era adevărată.

Într-o lucrare intitulată „*The Influence of Islam on Social Conditions*", Mohammed Webb afirmă :

„S-a spus că profetul şi Coranul credeau că femeia nu are suflet şi că ea este la fel ca animalele. În Coran femeia se află într-o poziție de egalitate cu bărbatul iar în unele din învățăturile profetului reiese că, în unele privințe, femeia îi este superioară bărbatului."

Caaba, locul sfânt al Islamului

din *„Tableau Général de l'Empire Othman"*, de D'Ohsson

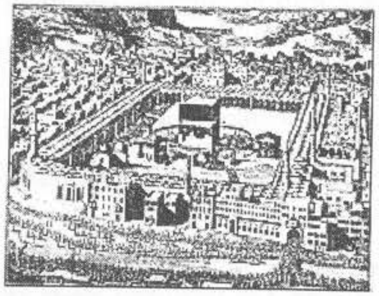

Caaba sau clădirea în formă de cub se află în mijlocul curţii din moscheea de la Mecca, şi este considerată cel mai sfânt loc din lumea islamică. Urmaşii profetului stau cu faţa înspre acest loc de cinci ori pe zi, atunci când se roagă. Ca şi credincioşii din alte religii, musulmanii stau cu faţa spre răsărit atunci când se roagă, dar apoi acestora li s-a ordonat să se întoarcă cu faţa înspre Mecca.

Se ştiu foarte puţine lucruri despre istoria Pietrei din Caaba, înainte ca aceasta să devină o moschee mahomedană. Această clădire a fost iniţial un templu păgân. Atunci când profetul a capturat Mecca, în Caaba şi în curtea care o înconjura se aflau 360 de idoli, care au fost distruşi de Mahommed înainte să o transforme în moschee.

„Casa antică", aşa cum este numită Caaba, este un cub neregulat, care are 38 de picioare lungime, 36 picioare lăţime, 35 de picioare înălţime şi 30 de picioare adâncime. Lungimea fiecărei părţi a peretelui variază foarte puţin iar cea a pereţilor din capăt variază cu un picior.

În colţul de sud-est al peretelui, la o distanţă convenabilă de Pământ, se află misterioasa şi sacra *Piatră Neagră* sau aerolitul lui Abraham.

Când îngerul Gabriel i-a dat această piatră primului patriarh, ea era atât de albă încât putea fi vizibilă din toate părţile Pământului, dar cu timpul aceasta a devenit neagră din cauza păcatelor omenirii (?).

Această Piatră Neagră, care are forma ovală, şi care are un diametru de *„şapte inch"* a fost sfărâmată în sec. al VII-lea iar acum este ţinută la un loc de un suport din argint.

Potrivit tradiţiei, cu 2000 de ani înainte de crearea Lumii, Caaba a fost construită mai întâi în Rai, unde încă mai există un model de-al său.

Adam a creat Caaba pe Pământ exact sub locul pe care îl avea aceasta în Rai, şi a ales pietrele care au fost folosite la construire din cei cinci munţi sacri: Sinai, al-Judī, Hirā, Olivet şi Lebanon.

Au fost aleşi zece mii de îngeri pentru a păzi această structură.

În momentul Potopului această casă sacră a fost distrusă, dar apoi a fost reconstruită de Abraham şi de fiul lui, Ishmael.

Este posibil ca iniţial Caaba să fi fost construită pe un altar preistoric din piatră sau pe un inel alcătuit din monoliţi neşlefuiţi asemănători cu cei din Stonehenge.

Ca şi templul din Ierusalim, Caaba a trecut prin multe, şi structura sa actuală nu a fost construită înainte de sec. al XVII-lea din era creştină.

Când Mecca a fost cucerită în anul 930 î.e.n. faimoasa Piatră Neagră a fost capturată de carmatieni şi a rămas în posesia acestora peste douăzeci de ani. Este o întrebare foarte controversată dacă piatra care le-a fost înapoiată acestora în schimbul unei răscumpărări este piatra originală sau un înlocuitor al acesteia.

Într-o parte din Caaba se află presupusele morminte ale lui Hagar şi Ishmael iar lângă uşă este piatra pe care a stat Abraham când a reconstruit Caaba.

Deasupra structurii în formă de cub au fost turnate mai multe acoperişuri.

Drapajul actual, care este schimbat în fiecare an, are culoarea neagră, şi este brodat cu aur. Mici bucăţi din draperiile vechi sunt venerate de pelegrini.

În Caaba se intră prin nişte trepte care sunt mobile.

Interiorul este împodobit cu marmură multicoloră, argint şi poleială.

Cu toate că această clădire a fost construită fără ferestre, încă se mai discută asupra acestui subiect.

Pe acoperiş se ajunge printr-o uşă placată cu argint.

Caaba conţine treisprezece lămpi.

În curtea din jurul clădirii se află un număr de obiecte sfinte şi aceasta este legată de o colonadă care avea iniţial 360 de stâlpi.

Curtea are nouăsprezece porţi iar numărul nouăsprezece este numărul sacru al ciclului metonic şi al pietrelor din inelul interior din Stonehenge.

Deasupra Caabei se află şapte turnuri minarete iar unul dintre ceremonialele sacre care are legătură cu clădirea include şapte înconjurări ale Caabei. Acest ceremonial simbolizează mişcarea corpurilor celeste.

Domnul Webb îşi justifică afirmaţia citând din cel de-al treizeci şi cincilea verset din a treizeci şi treia sura a Coranului:

„Cu adevărat credincioşii de ambele sexe, bărbaţii devotaţi, femeile devotate, bărbaţii sinceri, femeile sincere, bărbaţii răbdători, femeile răbdătoare, bărbaţii umili, femeile umile, bărbaţii care postesc, femeile care postesc, bărbaţii virtuoşi, femeile virtuoase îşi amintesc frecvent de Allah. Pentru ei Allah a pregătit iertarea şi o mare recompensă."

Aici se spune clar că vor ajunge în rai doar cei care merită acest lucru, fie ei bărbaţi sau femei.

În ziua morţii sale profetul i-a spus Fatimei, fiicei sale mult iubite, şi Safiyei, mătuşa sa:

„faceţi astfel încât să fiţi acceptate în casa lui Dumnezeu. Cu adevărat vă spun că eu nu am cum să vă salvez".

Profetul nu le sfătuia pe femei să se bazeze pe virtuţile soţilor lor şi nici nu predica că salvarea femeilor depinde de soţii acestora.

Mahommed nu este responsabil pentru contradicţiile şi inconsistenţele din Coran deoarece volumul a fost scris abia după douăzeci de ani de la moartea sa.

În actuala stare, Coranul este un amestec de zvonuri printre care se mai află ocazional şi un exemplu al inspiraţiei divine.

Doctrina secretă a Islamului

Din ceea ce se ştie despre omul Mahommed, putem îndrăzni să presupunem că, aceste porţiuni din Coran care par a fi inspirate de divinitate sunt doctrinele adevărate ale profetului; celelalte secţiuni care rămân sunt nişte interpolări şi nişte falsuri care au fost scrise cu scopul de a satisface ambiţiile şi de a cuceri Islamul.

Despre acest subiect Godfrey Higgins scrie:

„Aici avem Coranul lui Mahommed şi primii patru patriarhi sinceri şi Coranul cuceririi Saracenilor, care este plin de mândrie şi de vanitate. Coranul filosofului eclectic nu era pe placul cuceritorilor din Asia. Din cel vechi a fost alcătuit un Coran nou, pentru a găsi o justificare pentru monstruozităţile acestora."

Este evident că Mahommed cunoştea acea doctrină secretă care constituia miezul fiecărei instituţii filozofice, religioase sau etice. Este posibil ca Mahommed să fi intrat în contact cu învăţăturile misterelor antice. Acesta putea să fi intrat în contact direct cu marea şcoală în lumea invizibilă. O altă posibilitate este ca el să fi intrat în contact cu ajutorul călugărilor creştini nestorieni. Misterele antice îi puteau fi dezvăluite de către omul misterios care apărea şi dispărea frecvent şi care îl ajuta pe acesta în scrierea Coranului.

Mahommed ar fi putut afla învăţăturile misterelor antice de la o şcoală care există în Arabia şi care deţinea secretele înţelepciunii antice. Tainele Islamului au la bază misterele antice ale păgânilor care existau în Caaba cu câteva secole înainte de naşterea profetului. De fapt este recunoscut că multe dintre ceremonialele misterelor islamice reprezintă de fapt supravieţuirea misterelor păgâne ale Arabiei.

Principiul feminin este accentuat frecvent în simbolismul islamic. De exemplu vinerea, care îi este sacră lui Venus, este ziua sfântă a Moslemului.

Verdele este culoarea profetului şi este simbolul tinereţii. Prin urmare acesta este asociat inevitabil cu lumea mamă; semicercul islamic poate simboliza atât forma Lunii cât şi forma lui Venus.

„Faimoasa Piatră din Cabar, Kaaba, Cabir sau Kebir, din Mecca - scrie Jennings -, care este atât de slăvită de cei credincioşi este un talisman. Se spune că figura lui Venus poate fi văzută şi astăzi gravată pe aceasta. Această Caaba a fost iniţial un templu de idolatrie în care arabii îl venerau pe Al-Uzza, adică pe Venus." (vezi Enoch, The Second Messenger of God, de Enoch).

Sir William Jones scrie: *„Musulmanii sunt deja un fel de creştini heterodocşi; ei sunt crestini dacă Locke a gândit bine, deoarece ei cred în concepţia imaculată, în caracterul divin şi în miracolele lui Mesia. Ei sunt heterodocşi deoarece neagă vehement existenţa Fiului şi egalitatea acestuia cu Dumnezeu Tatăl. Ei consideră că doctrina noastră este o blasfemie şi că scrierile din Scripturi au fost modificate de evrei şi de creştini."*

Următoarele rânduri au fost spuse de urmaşii profetului şi au fost şterse din Scripturile creştine:

„Iar Iisus a spus, voi, copii ai Israelului trebuie să credeţi că eu sunt cu adevărat Apostolul pe care Dumnezeu vi l-a trimis şi vă mărturisesc că după mine va veni alt profet care se va numi AHMED." (?)

În acest fragment se vorbeşte despre un profet care va veni după Isus; se crede că acest profet a fost Mahommed (deşi nu este aşa).

Când li s-a cerut un lucru care să dovedească faptul că Scripturile iniţiale conţineau un astfel de fragment, musulmanii au cerut documentele iniţiale care stau la baza creştinismului.

Până când nu vor fi găsite dovezi care să susţină afirmaţiile de mai sus, acest subiect va fi unul foarte controversat.

Ignorarea culturii care a fost moştenită de Islam ar fi o greşeală de neiertat deoarece atunci când semicercul a înlocuit crucea în Europa de Sud acesta a fost vestitorul unei civilizaţii care nu a avut nici un egal nici chiar în prezent.

În lucrarea sa care este intitulată *„Studies in a Mosque"*, Stanley Lane-Poole scrie:

„Timp de aproape opt secole, cât a fost condusă de mahomedani, Spania a fost un exemplu pentru întreaga Europă. Arta, literatura şi ştiinţa au prosperat ca în nici o altă ţară din Europa. Studenţii au plecat din Franţa, Germania şi Anglia pentru a bea din fântânile de învăţătură din Spania.

Chirurgii şi doctorii din Andaluzia erau în goană după ştiinţă; femeile erau încurajate să studieze iar doamnele doctor erau respectate de către oamenii din Cordova. Matematica, astronomia, botanica, istoria, filozofia şi jurisprudenţa erau dezvoltate doar în Spania."

The Library of Original Sources rezumă după cum urmează consecinţele pe care le-a avut Islamul în Spania :

„Rezultatele mahomedanismului au fost de neestimat. În secolele după moartea profetului acesta s-a extins în Asia Minor, Africa şi Spania şi în mai mult de jumătate din lumea civilizată. În timpul Evului Mediu timpuriu aceasta era cea mai răspândită religie din întreaga lume. Rasa arabilor s-a dezvoltat foarte mult şi această religie a fost monoteistă până când turcii au câştigat controlul asupra ei."

Printre oamenii de ştiinţă şi filosofii islamici care au contribuit la dezvoltarea cunoaşterii umane se numără Gerber, care a pus bazele chimiei moderne în secolul nouă; Ben Musa, care în secolul zece a introdus teoria algebrei; Alhaze care în sec. al XI-lea studia optica şi a descoperit puterea lentilelor convexe; Avicenna, a cărui enciclopedie medicală a reprezentat apogeul din acea vreme, şi marele cabalist Avicebron.

„Uitându-ne la ştiinţa mahomedanilor, vom observa că ei au pus bazele chimiei şi au progresat enorm în matematică şi optică. Descoperirile lor nu au influenţat aşa cum ar fi trebuit Europa modernă, dar acest lucru s-a întâmplat din cauză că Europa nu a vrut să folosească descoperirile lor. Observaţia lui Gerber potrivit căreia fierul oxidat cântăreşte mai mult decât înainte de a fi oxidat a trebuit să fie descoperită din nou.

La fel s-a întâmplat cu descoperirile din optică şi cu multe descoperiri geografice.

Compoziţia prafului de puşcă a fost descoperită tot de aceştia.

Nu trebuie să uităm că Evul Mediu timpuriu din Europa creştină a fost o perioadă benefică pentru mahomedani.

În domeniul filosofiei arabii au adoptat teoria neo-platoniciană pe care au găsit-o în Europa."

Ce semnificaţie are misterul subtil al păsării Phoenix care renaşte odată la şase sute de ani ?

Răspunsul poate fi dedus din sanctuarul Misterelor Lumii.

Cu şase sute de ani înainte de naşterea lui Hristos, Phoenixul înţelepciunii *(Pitagora?)* şi-a desfăcut larg aripile şi a murit pe altarul omenirii fiind ars de focul sacrificiilor.

Această pasăre a renăscut iarăşi din cenuşa sa în Nazaret, şi a murit pe copacul care avea rădăcinile în craniul lui Adam.

Pasărea Phoenix a suferit din nou, de data aceasta din cauza otrăvii lui Kheibar, şi s-a ridicat din cenuşa sa deasupra Mongoliei, unde, în secolul doisprezece, Genghis Khan a stabilit regula înţelepciunii.

Făcând înconjurul deşertului Gobi, Phoenixul şi-a pierdut iarăşi forma şi acum zace îngropată într-un sarcofag din sticlă dedesubtul unei piramide pe care sunt gravate figurile inefabile ale misterelor.

După ce a lipsit şase sute de ani de la moartea lui Genghis Khan, Napoleon Bonaparte care credea că este un instrument al destinului, a aflat în timpul călătoriilor sale despre această legendă a renaşterii periodice a înţelepciunii.

Oare acesta a simțit avântul aripilor păsării Phoenix înăuntrul său şi a crezut că speranța omenirii a renăscut odată cu el ?

Vulturul de pe steagul său poate să fi fost de fapt pasărea Phoenix.

Astfel se explică de ce el se considera predestinat pentru a conduce regatul lui Hristos pe Pământ.

Poate astfel se explică prietenia pe care el le-a arătat-o musulmanilor.

SIMBOLISMUL INDIENILOR AMERICANI

Simbolismul mistic al indienilor americani

Indienii din nordul Americii sunt, prin însăşi natura lor, simbolişti, mistici şi filosofi. Ca la majoritatea popoarelor aborigene, sufletul indianului se află în legătură cu forțele cosmice care se manifestă în jurul său. Manidos controlează creația din locurile lor exaltate de deasupra norilor şi coboară în lumea oamenilor, amestecându-se printre copiii lor roşii. Norii de culoare gri care se văd la orizont reprezintă fumul de la pipele zeilor, care puteau face focul, sau lemn fosilizat, folosind cometele drept flăcări.

Acest popor a populat pădurile, râurile şi cerul cu mii de ființe invizibile şi suprafizice. Există legende despre triburi întregi de indieni care locuiau pe fundul lacurilor, despre rase care nu puteau fi niciodată văzute în timpul zilei şi care ieşeau din peşterile lor ascunse numai la lăsarea întunericului, cutreierând pământul şi atrăgând în curse călătorii neavizați.

Se vorbeşte şi despre indienii liliac, care au corpuri de om şi aripi de liliac; aceştia trăiesc în pădurile mohorâte şi pe stâncile unde nu poate ajunge nimeni şi dorm cu capul atârnând în jos pe crengi sau în crăpăturile stâncilor. Se pare că această filosofie a omului roşu cu privire la creaturile elementale a rezultat de pe urma contactului acestuia cu natura, ale cărei puteri inexplicabile au devenit motivul acestor speculații metafizice.

La fel ca şi scandinavii, indienii din America de Nord considerau că Pământul *(Marea Mamă)* este un plan intermediar, legat în partea superioară de o sferă celestă *(sălaşul Marelui Spirit)* şi în partea inferioară de o lume subterană întunecată şi înfricoşătoare *(lăcaşul umbrelor şi al puterilor de sub pământ).* Aceştia împărțeau intervalul dintre suprafața Pământului şi Rai în mai multe straturi, ca şi caldeenii.

Un strat era cel al norilor, altul al căii corpurilor celeste şi tot aşa.

Lumea subterană era împărțită cam în acelaşi fel şi reprezenta pentru inițiat, la fel ca în cazul sistemului grecesc, casa misterelor mici.

Acele creaturi capabile să trăiască în două sau mai multe elemente erau considerate mesagerii dintre spiritele din diversele planuri.

Se pare că lăcaşul morţilor se afla într-un loc foarte îndepărtat, în Cerul de deasupra, în Pământul de dedesubt, în colţurile îndepărtate ale Lumii sau peste mările adânci.

Câteodată un râu străbate distanţa dintre tărâmul morţilor şi cel al oamenilor în viaţă, asemănându-se în această privinţă cu teologia greacă, egipteană şi creştină.

La indieni numărul patru este considerat sfânt, probabil deoarece Marele Spirit a creat Universul său în forma unui pătrat. Acest lucru explică şi venerarea tetradei de către pitagoreici, care considerau că aceasta este cel mai potrivit simbol al Divinităţii.

Călătoria în tărâmul morţilor

Legendele referitoare la ciudatele aventuri ale eroilor cutezători care au reuşit să ajungă în tărâmul morţilor, deşi se aflau în stare fizică, dovedesc fără nici o urmă de îndoială că cest cult al misterelor era cunoscut şi de oamenii roşii din America de Nord. Aceste mistere erau considerate echivalentele filosofice ale morţii, căci cei care treceau prin ritualurile acestora, trăiau toate stările de după moarte, deşi se aflau în corpul lor fizic.

La încheierea ritualului, iniţiatul învăţa să intre şi să iasă din corpul său fizic oricând dorea. Aceasta este temelia filosofică a tuturor alegoriilor din tărâmul umbrelor sau din lumea fantomelor la indieni.

Ritual despre „pipa păcii"

Hartley Burr Alexander scrie că: *„pipa sfântă era considerată altarul indienilor, iar fumul său era ofranda adusă cerurilor"*.

Autorul descrie ceremonialul pipei după cum urmează :

„Maestrul ceremoniilor, ridicându-se în picioare, a umplut şi a aprins pipa păcii din propriul său foc. Trăgând trei fumuri unul după altul, acesta l-a suflat pe primul spre zenit, pe al doilea spre Pământ şi pe al treilea spre Soare.

Prin prima sa acţiune i-a mulţumit Marelui Spirit pentru că l-a ţinut în viaţă în anul care a trecut, şi pentru că i-a permis să participe la această întrunire.

Prin a doua i-a mulţumit Mamei sale, Pământul, pentru diferitele sale roade care l-au ajutat să supravieţuiască.

Prin al treilea act al său, i-a mulţumit Soarelui pentru veşnica sa lumină care străluceşte peste toate lucrurile."

Indianul trebuia să obţină pentru pipa sa piatra roşie din cariera unde venise în trecutul îndepărtat Marele Spirit; acesta, după ce îşi făcuse o pipă impunătoare cu propriile sale mâini, a aruncat fumul său în cele patru colţuri ale Creaţiei şi a înfiinţat astfel acest ritual sacru.

Zeci de triburi de indieni, unii dintre ei nevoiţi să călătorească mii de mile, veneau după piatra sfântă din această unică carieră deoarece Marele Spirit decretase că acesta este sălaşul păcii eterne.

Indienii nu venerează Soarele; ei consideră că această Sferă strălucitoare este mai degrabă simbolul Marelui Spirit al Binelui, care emană în continuu viaţă pentru copiii săi.

În simbolismul indian Şarpele, îndeosebi Marele Şarpe, reprezintă încă o dovadă a prezenţei misterelor pe continentul nord american.

Şarpele zburător este simbolul atlant al iniţiatului.

Şarpele cu şapte capete reprezintă cele şapte mari insule atlante *(oraşele din Chibola?)* şi cele şapte mari şcoli preistorice de filosofie esoterică.

Mai mult, cine se poate îndoi de existenţa acestei doctrine secrete în America când se află în faţa Muntelui Şarpelui din ţinutul Adams, Ohio, unde uriaşa reptilă este ilustrată dând afară Oul Existenţei?

Mulţi indieni sunt fiinţe reîncarnate, sau care s-au transmutat. Aceştia le dau copiilor lor numele pe care chipurile le-au avut într-o altă existenţă.

Există o legendă potrivit căreia un părinte i-a dat din greşeală copilului său un nume greşit şi copilul a plâns până ce acesta şi-a dat seama de greşeala sa şi i-a schimbat numele.

Şi eschimoşii împărtăşesc această credinţă în reîncarnare.

Eschimoşii vârstnici se sinucid adesea pentru a se reîncarna în familia unei persoane care tocmai s-a măritat.

Indienii fac diferenţa între o fantomă şi sufletul unui mort, iar aceste cunoştinţe nu sunt decât la dispoziţia iniţiaţilor.

Ca şi adepţii lui Platon, aceştia au înţeles principiile Sferei arhetipale unde există *„tiparele tuturor formelor de viaţă"* care se manifestă pe Pământ.

Navaho, o pictură pe nisip

După *„un desen original"*, de Hasteen Klah

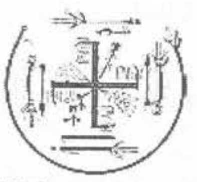

Picturile Navaho, uscate sau pe nisip, sunt făcute prin stropirea cu nişte pigmenţi de diferite culori, pe o suprafaţă de nisip neted. Imaginea pe care am reprodus-o în această carte este încercuită de Zeiţa Curcubeului şi ilustrează un episod din mitul cosmogonic Navaho. Potrivit spuselor lui Hasteen Klah, preotul care a desenat această imagine nu crede în idolatrie; aceşti preoţi nu desenează zei, perpetuând doar conceptul mintal al acestora. La fel cum zeii desenează imagini pe norii mişcători, preoţii fac aceste picturi pe nisip, şi după ce scopul picturii a fost îndeplinit, aceştia şterg desenul respectiv cu mâna.

Acest cercetător afirmă că rasele Zuni, Hopi şi Navaho au o geneză comună. Toate au ieşit din pământ, după care s-au împărţit în trei naţiuni.

Rasa Navaho a apărut pentru prima dată în urmă cu aproximativ 3000 de ani într-un loc numit *Muntele La Platte,* în Colorado.

Această naţiune are următorii munţi sacri: muntele La Platte, muntele Taylor, muntele Navaho şi muntele San Francisco.

În timpul în care aceste trei naţiuni s-au aflat sub Pământ, sub ele se aflau patru lanţuri de munţi. Munţii estici erau albi, cei din sud albaştri, cei din vest galbeni, iar cei nordici erau negri.

Ridicarea şi căderea acestor munţi a cauzat alternarea zilei şi nopţii. Când se ridicau munţii albi, sub pământ era zi; când se ridicau munţii galbeni, era crepuscul; munţii negri aduceau noaptea iar cei albaştri răsăritul.

Acest popor avea şapte zeităţi principale, însă Hasteen Klah nu poate spune dacă indienii au stabilit o legătură între aceste şapte zeităţi şi cele şapte planete.

Bakochiddy, unul dintre aceşti zei, era alb, avea părul roşu şi ochii gri. Tatăl său era Raza Soarelui şi Mama sa Lumina Zilei. Acesta a urcat în Rai şi existenţa sa seamănă în multe privinţe cu cea a lui Iisus.

Acesta a provocat un mare potop pentru a răzbuna răpirea fiului său, Kahothsode, zeul Peşte.

Pentru a nu fi distruşi, popoarele Zuni, Hopi şi Navaho au urcat la suprafaţa Pământului.

Pictura reprodusă aici face parte dintr-o serie medicinală preparată pentru tămăduirea bolilor. În ceremonialul de vindecare pacientul trebuie

să se aşeze pe desen; desenul este făcut într-o colibă sfinţită şi nimeni nu are voie să se apropie de locul respectiv.

Zvastica sfântă din centrul desenului este probabil una dintre cele mai universale embleme religioase şi reprezintă cele patru colţuri ale lumii.

Cei doi zei cocoşaţi din dreapta şi din stânga îşi datorează înfăţişarea norilor de pe spatele lor.

În arta religioasă a acestui popor, divinităţile de sex masculin sunt reprezentate cu cap sferic iar cele de sex feminin au întotdeauna capul pătrat.

Aceştia cred şi în teoria conform căreia există nişte suflete vârstnice şi înţelepte care au grijă de ei şi de speciile animale.

Paracelsus ar fi fost încântat de această credinţă a oamenilor roşii în spirite protectoare.

Când devin păzitorii unui întreg clan sau trib, aceşti paznici iau numele de *„toteme"*.

Unele triburi acordă o importanţă deosebită momentului în care tinerii bărbaţi sunt trimişi în pădure pentru a se ruga şi a posti, rămânând acolo până când li se arată spiritul lor protector. Creatura care le apare, indiferent de natura ei, devine geniul lor protector la care vor apela în vremuri de necaz.

Hiawatha

Cel mai de seamă erou din folclorul indienilor din America de Nord este Hiawatha. Potrivit spuselor lui Lewis Spence, acest nume înseamnă *„cel care caută colierul de scoici"*.

Se spune că Hiawatha a anticipat cu câteva secole visul lui Woodrow Wilson cu privire la Liga Naţiunilor.

Urmând paşii unei şcoli de meşteşuguri, Longfellow l-a confundat pe legendarul Hiawatha cu Manabozho, un erou mitologic al popoarelor Algonquin şi Ojibwa.

Hiawatha, un conducător al tribului Iroquois, a reuşit să unească cele cinci mari naţiuni ale acestei rase Iroquois sub numele de *„Liga celor cinci naţiuni"*, după multe eforturi şi dezamăgiri. Această ligă a fost înfiinţată iniţial pentru a opri războaiele; neînţelegerile trebuiau rezolvate de un consiliu, însă acesta nu a avut succes întotdeauna; puterea acestui *„lanţ de argint"* a făcut ca aceste cinci naţiuni să fie mai solidare decât oricare alte confederaţii ale indienilor din America de Nord.

Hiawatha a cunoscut aceeaşi soartă ca orice mare idealist, indiferent de timpul în care a trăit sau de rasa din care a făcut parte.

Shamanii au întors propria sa magie împotriva sa şi au creat o pasăre malefică care a coborât din ceruri şi i-a sfâşiat în bucăți unica sa fiică, în fața ochilor săi.

După ce şi-a îndeplinit misiunea, Hiawatha a luat drumul răsăritului şi poporul său a înțeles adevărata măreție a binefăcătorului lor, transformându-l într-un fel de semizeu.

În poemul intitulat *„Song of Hiawatha"*, Longfellow îl aşează pe acest mare conducător al indienilor într-un decor magic.

În acest labirint de simboluri şi de alegorii se poate zări imaginea lui Hiawatha inițiatul, întruchiparea omului roşu şi a filosofiei sale.

Popol Vuh, Cartea Sfântă

Nici o altă carte sfântă nu prezintă atât de amănunțit ritualurile de inițiere ale marii şcoli de filozofie mistică. Acest volum face dovada superiorității filosofice incontestabile a rasei roşii.

James Morgan Pryse scrie:

„Copiii roşii ai Soarelui nu venerează un singur Dumnezeu. Pentru ei Dumnezeu este impersonal şi toate forțele care emană de la acesta sunt personale. Concepția aceasta se opune concepției vestice potrivit căreia Dumnezeu este personal şi forțele Naturii sunt impersonale. Puteți decide şi dumneavoastră care din aceste două concepții este mai filosofică.

Aceşti copii ai Soarelui îl venerează pe Şarpele înaripat, care este Mesagerul Soarelui. Acesta este zeul Quetzalcoatl din Mexic, Gucumatz din Quiché, *Amaru* din Peru. Denumirea de *„America"* derivă din acest ultim termen. Traducerea literală a termenului „Amaruca" este „pământul şarpelui înaripat".

Preoții acestui zeu al păcii conduceau cândva ambele Americi din centrul lor de căpetenie de la Cordilleras.

Toți oamenii roşii care au rămas credincioşi vechii religii se află încă sub influența acestora. Unul dintre cele mai influente centre era cel din Guatemala şi autorul cărții Popol Vuh făcea parte din acest ordin. În limba poporului Quiché Gucumatz reprezintă echivalentul exact al lui Quetzalcoatl din limba Nahuatl; *„quetzal"*,pasărea paradisului; *„coatl"*, şarpele - *„şarpele îmbrăcat în penele păsării paradisului"*.

Această *Carte* a fost descoperită de părintele Ximinez în secolul şaptesprezece.

A fost tradusă în franceză de către Brasseur de Bourbourg şi publicată în 1861.

Singura traducere engleză completă este cea a lui Kenneth Sylvan Guthrie, care a ajuns în fişierele revistei *„The Word"* şi care a servit drept bază pentru acest articol.

Un fragment din această carte a fost tradus în engleză şi completat cu nişte comentarii foarte valoroase de către James Morgan Pryse, însă din nefericire acesta nu şi-a terminat niciodată traducerea.

A doua parte din această carte este dedicată ritualurilor de inițiere ale națiunii Quiché.

Aceste ceremonii au o importanță deosebită pentru cei care studiază simbolismul masonic şi filosofia mistică, deoarece dovedesc fără vreo urmă de îndoială existența unei şcoli de mistere antice pe continentul american.

Lewis Spence oferă o serie de traduceri ale titlului acestui manuscris. Trecând de transpunere, el consideră că cel mai bun titlu este *„Colecția Frunzelor Scrise"*. Popol înseamnă *„corabia pregătită"*, iar vuh *„hârtie"* sau *„carte"*. Doctorul Guthrie spune că titlul corect este *„Cartea Senatului"* sau *„Cartea Consiliului Sfânt"*, Brasseur de Bourbourg o numeşte „Cartea Sfântă" iar părintele Ximenez spune că aceasta este *„Cartea Națională"*.

În articolele sale despre Popol Vuh în al cincisprezecelea volum din *„Lucifer"*, James Morgan Pryse numeşte această carte *„Cartea Vălului din azur"*. Cel care a adunat materialele pentru această carte se referă la ea ca fiind *„povestea existenței umane în tărâmul umbrelor şi despre cum omul a văzut lumina şi viața"*.

Documentele native ale acestei națiuni, deşi puține, susțin teoria conform căreia civilizațiile din America Centrală şi de Sud au fost sub influența artelor negre ale preoțimii.

Vrăjitorii indieni capturau în convexitățile oglinzilor lor magnetizate inteligențele ființelor elementale şi uitându-se în adâncurile acestor dispozitive înfricoşătoare, făceau în aşa fel încât sceptrul să slujească bagheta. Îmbrăcați în veşminte întunecate, neofiții care se aflau în căutarea adevărului erau conduşi prin pasajele confuze ale necromanției de către nişte ghizi sinistri. Prin drumul din partea stângă aceştia coborau în adâncurile sumbre ale lumii inferioare, unde învățau să înzestreze pietrele cu puterea de a vorbi şi de a ademeni mințile oamenilor cu ajutorul cântecelor şi fetişurilor lor.

Nimeni nu putea ajunge la Marile Mistere până când nu ucidea o ființă vie cu propriile sale mâini iar inima sângerândă a victimei era aşezată în fața privirii răutăcioase a idolului din piatră făurit de preoțime.

Membrii acesteia erau pe deplin conştienţi de natura înfricoşătoare a acestui demon făurit de om. Ritualurile sângeroase şi de nedescris practicate de mulţi dintre indienii din America Centrală reprezintă rămăşiţele ceremonialului atlantic al misterelor Soarelui.

Potrivit tradiţiei secrete, în această epocă magia neagră şi vrăjitoria au dominat şcolile esoterice, ducând la săvârşirea unor ritualuri de sacrificiu sângeroase şi crude; acest lucru a dus la destrămarea imperiului atlant şi la războiul religios din lumea lui Arys.

Iniţierile din Xibalba

Prinţii din Xibalba şi-au trimis cele patru bufniţe mesager la Hunhun-ahpu şi Vukub-hunhun-ahpu, poruncindu-le să vină imediat la locul de iniţiere din fortăreaţa din munţii Guatemala.

Deoarece nu au trecut testele impuse de prinţii din Xibalba, cei doi fraţi au plătit cu vieţile, potrivit tradiţiei antice. Hunhun-ahpu şi Vukub-hunhun-ahpu au fost înmormântaţi împreună, însă capul lui Hunhun-ahpu a fot aşezat printre crengile unui copac sacru care a crescut în mijlocul drumului care ducea spre înfricoşătoarele mistere ale Xibalbei.

Acest copac a dat imediat roade iar capul lui Hunhun-ahpu nu se mai vedea, căci se unise cu fructele acestui copac.

Xquiq era fiica virgină a prinţului Cuchumaquiq. Acesta a învăţat-o minunile acestui copac şi deoarece dorea să intre în posesia fructelor, a pornit spre locul respectiv. Când Xquiq a încercat să culeagă un fruct, o parte din saliva din gura lui Hunhun-ahpu a ajuns la ea şi capul i-a vorbit, spunându-i următoarele lucruri :

> „Această salivă şi sudoare reprezintă posteritatea mea pe care tocmai ţi-am dat-o ţie. Acum capul meu va înceta să vorbească căci nu este decât capul unui cadavru, care nu mai este acoperit de carne".

Urmând povaţa lui Hunhun-ahpu, tânăra fată s-a întors acasă.

Tatăl ei, Cuchumaquiq, descoperind apoi că avea să fie mamă, a întrebat-o cine este tatăl copilului pe care îl poartă în pântece. Xquiq i-a răspuns că acest copil a fost zămislit în timp ce se uita la capul lui Hunhun-ahpu din copacul sfânt şi că nu fusese a nici unui bărbat.

Cuchumaquiq nu a crezut-o şi instigat de prinţii din Xibalba, a cerut inima ei într-o urnă.

Condusă de călăii săi, Xquiq i-a implorat să-i cruţe viaţa şi aceştia s-au învoit, înlocuindu-i inima cu rodul unui anumit copac al cărui fruct era roşu şi părea plin de sânge.

Când prinţii din Xibalba au pus aşa-zisa inimă pe cărbunii din altar pentru a o arde, au fost cu toţii uimiţi de parfumul pe care l-a emanat căci nu ştiau că arseseră de fapt rodul unei plante mirositoare.

Xquiq a născut doi gemeni, pe care i-a numit Hunahpu şi Xbalanque.

În timpul vieţii lor aceştia au încercat să răzbune moartea lui Hunhun-ahpu şi Vukub-hunhun-ahpu. Anii au trecut şi băieţii au devenit nişte bărbaţi foarte viteji.

Aceştia au săvârşit nişte fapte măreţe. Erau foarte buni la un joc numit tenis, joc care se asemăna întrucâtva cu hocheiul.

Ajungându-le la urechi vitejia acestor tineri, prinţii din Xibalba au întrebat cine sunt acei care au început să joace deasupra capetelor lor şi cărora nu le este frică să cutremure pământul. Ei s-au gândit că poate fi vorba de morţii Hunhun-ahpu şi Vukub-hunhun-ahpu, care doresc să se arate în faţa lor.

Fragment de ceramică indiană
Cele şapte zile (trepte)
ale iniţierii în misterele străvechi

Mulţumită Aliciei Palmer Henderson

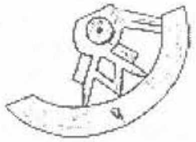

Acest fragment straniu a fost găsit la patru picioare sub pământ şi reprezintă o porţiune dintr-un vas indian din ruinele Casa Grande din Arizona. Acesta seamănă izbitor de mult cu busola masonică şi cu pătratul masonic. Coşurile de olărit indiene şi păturile au adesea pe ele nişte desene care prezintă un interes deosebit pentru cei care studiază masoneria sau filosofia.

Prinţii din Xibalba au trimis după cei doi bărbaţi, Hunahpu şi Xbalanque, pentru a-i putea distruge în timpul celor şapte zile ale misterelor.

Înainte de a pleca, cei doi fraţi şi-au luat rămas bun de la bunica lor şi au plantat fiecare câte o trestie de mare în mijlocul casei, spunând că în acest mod ea va şti că ei trăiesc atât timp cât vor trăi şi plantele. Aceştia i-au spus femeii să nu plângă şi să se uite la semnul pe care i l-au lăsat. Apoi cei doi fraţi au plecat.

Aceştia au călătorit foarte mult timp, au trecut prin trecători întortocheate şi printre stânci abrupte, pe lângă păsări stranii şi izvoare care fierbeau.

Chinurile propriu-zise ale misterelor din Xibalba erau în număr de şapte. La început cei doi au traversat un râu din noroi şi apoi un şuvoi de sânge, depăşind aceste obstacole folosindu-şi „sabarcanele" drept poduri.

Continuând să meargă, aceştia au ajuns într-un punct în care drumul se împărţea în patru: un drum negru, unul alb, unul roşu şi unul verde.

Acum Hunahpu şi Xbalanque ştiau că prima încercare consta în a face diferenţa dintre prinţii din Xibalba şi efigiile din lemn îmbrăcate în aşa fel încât să le semene. Ei ştiau că trebuie să le spună prinţilor pe nume fără a primi aceste informaţii de la cineva.

Pentru a afla această informaţie, Hunahpu şi-a smuls un fir de păr de pe picior, fir care s-a transformat într-o insectă ciudată cu numele de Xan.

Zumzăind şi mergând pe drumul negru, acesta a intrat în camera de întrunire a prinţilor din Xibalba şi a înţepat piciorul persoanei care se afla lângă uşă, care s-a dovedit a fi un pitic. Prin aceeaşi metodă a aflat că cea de-a doua persoană era din lemn. În momentul în care a înţepat a treia persoană, acesta a primit un răspuns. Înţepându-i pe rând pe fiecare din cei doisprezece prinţi, insecta a aflat numele fiecăruia dintre ei, căci prinţii au început să vorbească despre cauza acestor muşcături misterioase. Apoi insecta a zburat înapoi la cei doi fraţi care s-au apropiat fără teamă de Xibalba şi s-au prezentat în faţa celor doisprezece prinţi.

Când li s-a spus să cinstească regele, Hunahpu şi Xbalanque au râs, căci aceştia ştiau că figura spre care arătau aceştia era piticul neînsufleţit.

Tinerii li s-au adresat celor doisprezece prinţi spunându-le pe nume, după cum urmează:

„Vă salutăm, Hun, Vukub, Xiquiripat, Cuchumaquiq, Ahalpuh, Ahalcana, Chamiabak, Chamiaholona, Quiqxic, Patan, Quiqre, Quiqrixqaq."

Când au fost invitaţi să ia loc pe o bancă de piatră, cei doi fraţi au refuzat, spunând că ştiau prea bine că piatra fusese încălzită astfel încât să fie arşi de vii în momentul în care s-ar aşeza pe ea.

Apoi prinţii le-au spus lui Hunahpu şi lui Xbalanque să petreacă noaptea în Casa Umbrelor şi astfel s-a încheiat prima treaptă a misterelor din Xibalba.

A doua încercare a avut loc în casa umbrelor. Fiecare candidat a primit câte o torţă şi un trabuc; ei trebuiau să facă în aşa fel încât acestea să nu se stingă în timpul nopţii şi să fie înapoiate în dimineaţa următoare fără a fi consumate. Ştiind că dacă nu trec de această probă vor muri, cei doi tineri au ars pene de aras în locul surcelelor de pin şi au pus licurici în vârful trabucurilor. Văzând luminile, cei care îi urmăreau au crezut că Hunahpu şi Xbalanque căzuseră în capcană.

Dimineaţa aceştia le-au înapoiat paznicilor torţele şi trabucurile, aprinse, însă neconsumate. Fiind foarte uimiţi, prinţii s-au uitat îndelung la aceste două obiecte căci nu se întâmplase niciodată ca acestea să fie înapoiate intacte.

A treia probă a avut loc într-o peşteră numită *„Casa Suliţelor"*. Aici tinerii au fost nevoiţi să se apere neîncetat împotriva celor mai puternici şi mai îndemânatici războinici care erau înarmaţi cu suliţe.

Hunahpu şi Xbalanque au făcut pace cu aceşti luptători care au încetat să-i mai atace.

Apoi şi-au îndreptat întreaga atenţie asupra celei de-a doua părţi a testului, care era mult mai dificilă. Trebuiau să facă patru vaze în care să strângă cele mai rare flori din lume fără a părăsi templul pentru a le strânge.

Nefiind capabili să treacă de paznici, cei doi tineri au cerut ajutorul furnicilor. Aceste creaturi minuscule s-au furişat în grădinile din templu şi s-au întors cu bobocii; până dimineaţă cele patru vaze erau umplute cu flori.

Când Hunahpu şi Xbalanque le-au arătat florile celor doisprezece prinţi, unul dintre ei şi-a dat seama că aceste flori fuseseră luate din grădinile lor private.

Uimiţi peste măsură, prinţii au ţinut sfat pentru a plănui cum să-i distrugă pe aceşti neofiţi cutezători şi au pregătit următoarea probă.

Pentru a patra încercare, tinerii au trebuit să intre în *„Casa Frigului"*, unde au rămas pe timpul nopţii.

Prinţii ştiau că frigul din peştera respectivă este de nesuportat, căci era denumit drept *„lăcaşul vânturilor îngheţate din nord"*. Hunahpu şi Xbalanque au reuşit să se apere de frig, făcând focuri din conuri de pin; căldura provocată de acestea l-a determinat pe spiritul frigului să plece.

La ivirea zorilor, cei doi tineri nu erau morţi ci nespus de însufleţiţi.

Prinţii din Xibalba au fost şi mai miraţi decât înainte când cei doi fraţi au intrat în sala de întrunire împreună cu paznicii lor.

Şi a cincea probă s-a petrecut în timpul nopţii. Hunahpu şi Xbalanque au fost duşi într-o cameră foarte încăpătoare care a fost umplută cu o mulţime de tigri înfricoşători. Ei au fost obligaţi să rămână aici până la ivirea zorilor. Cei doi tineri le-au aruncat oase tigrilor şi aceştia le-au sfărâmat în bucăţi în fălcile lor puternice.

Uitându-se în *„Casa Tigrilor"*, prinţii i-au zărit pe aceştia mestecând oase şi şi-au spus: *„Cei doi fraţi au cunoscut în cele din urmă puterea lui Xibalba şi s-au lăsat pradă bestiilor".*

Dimineaţa, când Hunahpu şi Xbalanque au ieşit din *„Casa Tigrilor"* nevătămaţi, prinţii au strigat: *„Ce fel de oameni sunt aceştia?"*

Imagine cu iniţiaţii din Midewiwin pe o coajă de mesteacăn

Mulţumită *Aliciei Palmer Henderson*

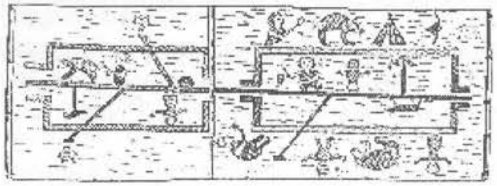

Sulul din coajă de mesteacăn este unul dintre cele mai de preţ bunuri ale iniţiatului din Midewiwin sau Marea Societate de Medicină. Cu referire la aceste suluri, colonelul Carrick Mallery scrie:

„Pentru persoanele care sunt familiarizate cu societăţile secrete, aceste diagrame Midewiwin pot fi comparate cu planşele ordinului masonic, planşe tipărite şi publicate fără a dezvălui totuşi secretele acestui ordin. Acestea sunt semnificative şi folositoare ştiinţei esoterice căci oferă multe detalii cu privire la aceste ceremonii."

Cea mai completă şi mai demnă de încredere relatare cu privire la Midewiwin a fost oferită de W. J. Hoffman în cel de-al şaptelea raport anual al departamentului de etnologie.

Acesta scrie:

„Midewiwin, societatea Şamanilor este alcătuită dintr-un număr nedefinit de oameni de ambele sexe. Această societate este împărţită în patru trepte distincte deşi mulţi sunt de părere că gradele 2, 3 şi 4 nu sunt decât o imitaţie a primului grad.

Aceşti şamani obişnuiau să ţină anumite documente pe foi din coajă de mesteacăn, şi trasau nişte linii subţiri care reprezentau din punct de vedere grafic numărul de grade la care avea dreptul o anumită persoană. Aceste diagrame sunt secrete şi nu sunt niciodată expuse în public."

Cele două diagrame în formă de dreptunghi reprezintă cele două grade ale lojii şamanilor iar linia dreaptă trasată în centru simbolizează calea spirituală sau drumul drept şi strâmt care trece prin toate gradele. Liniile care sunt tangente cu drumul central simbolizează tentaţiile iar feţele de la capătul acestora reprezintă spiritele puternice.

Cu referire la şcoala din Midewiwin, una dintre marile autorităţi în acest domeniu scrie:

„această societate vizează să-i înveţe pe iniţiaţi doctrinele înalte ale existenţei spirituale, natura şi modul său de viaţă şi influenţa pe care aceasta o exercită asupra oamenilor. Această societate reprezintă o asociaţie de oameni care profesează cea mai înaltă cunoaştere care se află în mâinile triburilor.

Potrivit legendei, *Manabozho,* marele iepure, care era un servitor al lui *Dzhe Manido,* spiritul bun, s-a uitat în jos la progeniturile poporului Ojibwa şi şi-a dat seama că acestea nu posedă nici un fel de cunoaştere spirituală. Acesta i-a arătat unei vidre misterele din Midewiwin. *Manabozho* a construit un Midewigan şi a iniţiat vidra, trimiţându-l pe sacrul Migis (*o scoică de dimensiuni mici, simbolul sacru al şamanilor*) în corpul vidrei. Apoi i-a oferit nemurire acestui animal şi i-a încredinţat secretele acestei societăţi de medicină.

Ceremonialul de iniţiere este precedat de o serie de băi cu transpiraţie şi constă în înlăturarea influenţelor spiritelor malefice. Iniţiatul primeşte instrucţiuni în ceea ce priveşte arta tămăduirii şi este învăţat să direcţioneze forţele care se mişcă prin centrele vitale ale corpului omului. Deşi crucea reprezintă un simbol important al ritualurilor din Midewiwin, trebuie să menţionăm că aceşti preoţi au refuzat să renunţe la religia lor şi să se convertească la creştinism.

Cei doisprezece prinţi nu puteau înţelege cum au reuşit cei doi fraţi să scape de mânia tigrilor. Apoi au pregătit un alt test pentru cei doi tineri. Aceştia trebuiau să rămână de la răsărit până la apus în *„Casa Focului"*.

Hunahpu şi Xbalanque au intrat într-o cameră mare în care se afla un cuptor. Flăcările se ridicau de peste tot şi nu puteau respira aerul de acolo. Căldura era atât de intensă încât cei care intrau în această cameră nu puteau supravieţui decât câteva momente. La răsărit când s-au deschis uşile de la această cameră, cei doi fraţi au ieşit de acolo nefiind atinşi deloc de furia flăcărilor. Prinţii din Xibalba, dându-şi seama că cei doi tineri cutezători au reuşit să treacă de toate probele inventate de ei, au fost cuprinşi de groază şi s-au temut ca nu cumva secretele Xibalbei să cadă în mâinile lui Hunahpu şi Xbalanque.

Aceştia au pregătit ultima probă, un test mult mai îngrozitor decât toate celelalte şi erau siguri că cei doi fraţi nu vor reuşi să scape cu viaţă şi de această dată.

Această a şaptea probă s-a desfăşurat în *„casa liliecilor"*. Într-un labirint subteran întunecat se aflau multe creaturi ciudate şi înfricoşătoare care distrugeau tot ce le ieşea în cale. Creaturi imense zburau prin coridoare şi atârnau cu aripile întinse de picturile de pe pereţi şi de pe tavan. Tot aici sălăşluia Camazotz, zeul liliecilor, un monstru hidos cu corp de om şi capul unui liliac. Camazotz ducea o sabie imensă şi îi decapita cu o singură lovitură pe toţi călătorii neavizaţi care încercau să-şi găsească drumul în aceste camere unde predomina groaza. Xbalanque a trecut cu succes de acest test, însă Hunahpu a lăsat garda jos şi a fost decapitat de Camazotz.

Mai târziu, Hunahpu a fost readus la viaţă cu ajutorul magiei şi cei doi fraţi, după ce au trecut cu succes toate testele prin care prinţii din Xibalba au încercat să le curme viaţa, s-au lăsat arşi pentru a răzbuna astfel moartea lui Hunhun-ahpu şi Vukub-hunhun-ahpu.

Oasele lor au fost aruncate într-un râu şi s-au transformat pe loc în doi mari oameni-peşte. Apoi au luat forma unor călători în vârstă, au dansat pentru prinţii din Xibalba şi au săvârşi nişte miracole ciudate.

Unul dintre ei îl tăia pe celălalt în bucăţi şi îl readucea la viaţă cu ajutorul unui singur cuvânt. Altădată obişnuiau să dea foc la case, după care le construiau la loc.

Faima celor doi dansatori, care erau de fapt Hunahpu şi Xbalanque, a ajuns la urechile celor 12 prinţi care au dorit să-i cunoască pe aceşti doi făuritori de miracole.

După ce Hunahpu şi Xbalanque au măcelărit câinele prinţilor şi l-au readus la viaţă, au dat foc la palatul regal, după care l-au reconstruit, şi au făcut alte demonstraţii ale puterilor lor magice, monarhul din Xibalba le-a cerut magicienilor să-l ucidă şi să-l aducă la viaţă.

Hunahpu şi Xbalanque i-au măcelărit pe prinţi însă nu i-au readus la viaţă, răzbunând astfel moartea lui Hunhun-ahpu şi Vukub-hunhun-ahpu.

Apoi aceşti eroi au mers în rai unde s-au transformat în lumina celestă."

Misterele din Xibalba

Le Plongeon se întreabă dacă nu cumva aceste iniţieri reamintesc de ceea ce Enoch a spus că a văzut în viziunile sale.

Acea casă de cristal, uneori fierbinte şi alteori rece ca gheaţa, acel loc unde se aflau arcul de foc, tolba cu săgeţi şi sabia de foc, acel loc unde a trebuit să traverseze râul care susura, şi râul de foc şi acele extremităţi ale pământului umplute cu tot felul de bestii şi de păsări imense, locul unde a apărut Fiinţa Supremă, aşezată pe o Sferă a Soarelui şi în cele din urmă tamarindul din mijlocul pământului, care reprezenta copacul rece al cunoaşterii, au toate asemănări cu copacul sfânt din mijlocul drumului unde oamenii din Xibalba au pus capul lui Hunhun Ahpu după ce l-au sacrificat, deoarece nu a reuşit să treacă de prima probă a testului de iniţiere.

Acestea erau probele înfricoşătoare prin care trebuiau să treacă candidaţii la iniţierea în misterele sacre din Xibalba. Oare acestea nu se aseamănă cu testele de iniţiere în misterele eleusine? Şi oare acestea nu seamănă la rândul lor cu misterele din Egipt pe care le-au copiat? Oare înşiruirea tuturor lucrurilor pe care trebuiau să le ştie candidaţii la misterele din Xibalba pentru a putea fi admişi nu ne aduce aminte de isprăvile săvârşite de fraţii din India, de Mahatma şi de câteva pasaje din cartea lui Daniel, care fusese iniţiat în misterele Caldeenilor sau magilor care, potrivit spuselor lui Eubulus, erau împărţite în trei clase dintre care cea mai înaltă era cea a înţelepţilor?

În nota sa introductivă la cartea sfântă *„Popol Vuh"*, doctorul Guthrie vorbeşte despre un număr de asemănări importante dintre această carte a rasei Quichés şi scrierile sfinte ale altor mari civilizaţii.

„Acesta consideră că testele prin care au trebuit să treacă Hunahpu şi Xbalanque au unele analogii cu semnele zodiacale folosite în misterele egiptenilor, caldeenilor şi grecilor: Berbecul traversează râul de noroi; Taurul traversează râul de sânge; Gemenii îi detectează pe cei doi regi fictivi; Cancerul reprezintă Casa Întunericului; Leul, Casa Sulițelor; Fecioara, Casa Frigului; Balanța, Casa Tigrilor; Scorpionul, Casa Focului; Săgetătorul, Casa Liliecilor unde Zeul Camazotz l-a ucis pe unul dintre eroi; Capricornul, arderea celor doi frați; Vărsătorul, cenuşa lor care este aruncată în râu; iar Peştii, cenuşa lor care se transformă în oameni peşte şi apoi din nou în oameni."

Unii consideră că ar fi mai bine să-i atribuim râul de sânge Berbecului şi râul de noroi Taurului şi este posibil ca ordinea acestor două râuri să fi fost inversată de-a lungul timpului.

Dr. Guthrie încearcă să identifice Xibalba cu Atlantida, continentul dispărut. El vede în cei 12 prinți conducătorii imperiului din Atlantida şi în distrugerea acestora cu ajutorul magiei lui Hunahpu şi Xbalanque sfârşitul alegoric, tragic al acestui continent.

Pentru inițiat, Atlantida reprezintă doar o imagine simbolică care se referă la misterul originilor.

Pryse, care se ocupă mai ales cu anatomia mistică, face legătura dintre diversele simboluri descrise în Popol Vuh şi centrele oculte ale conştiinței din corpul omului. El consideră că mingea elastică reprezintă glanda pineală, iar Hunahpu şi Xbalanque întruchipează curentul electric dual care trece prin coloana vertebrală. Din nefericire, domnul Pryse nu a tradus porțiunea din această carte sfântă în care se vorbeşte tocmai despre ceremonialul de inițiere. Acesta este de părere că Xibalba reprezintă sfera eterică care, potrivit învățăturilor misterelor, este localizată în interiorul corpului planetei.

În a patra parte din această carte sfântă se vorbeşte despre ridicarea unui templu maiestuos, alb, unde se păstrează o piatră secretă, neagră şi profetică ce are forma unui cub. Gucumatz (sau Quetzalcoatl) are multe dintre atributele regelui Solomon.

Înălțarea acestui templu ne aminteşte de ridicarea Templului lui Solomon şi are o semnificație similară.

Brasseur de Bourbourg a hotărât să studieze aceste paralelisme religioase deoarece şi-a dat seama că templul din cartea sfântă era numit Caabaha, un nume foarte asemănător cu Caaba, templul în care se află *piatra neagră sacră* a Islamului.

Peripețiile lui Hunahpu şi Xbalanque au loc înainte de crearea rasei umane şi prin urmare trebuie considerate nişte mistere spirituale.

Nu există nici o îndoială asupra faptului că Xibalba simbolizează Universul inferior din filozofia caldeeană şi pitagoreică; prinții din Xibalba îi reprezintă pe cei 12 guvernatori din Universul inferior; cei doi pitici sau oameni falşi pot fi interpretați ca două semne false ale Vechiului Zodiac, semne introduse doar pentru a-i induce în eroare pe profanii care încearcă să înțeleagă misterele.

Coborârea lui Hunahpu şi Xbalanque în regatul subteran din Xibalba prin traversarea râurilor cu ajutorul unor poduri făcute din armele lor are o analogie subtilă cu coborârea naturii spirituale a omului în corpul fizic prin anumite canale suprafizice care pot fi asemănat cu nişte tuburi.

Sabarcanul este o emblemă a măduvei spinării şi reprezintă puterea din interiorul său.

Cei doi tineri sunt invitați să participe la *„jocul vieții"* cu zeii morții şi ei pot ieşi triumfători numai cu ajutorul puterilor supranaturale care le-au fost furnizate de către înțelepți.

Testele simbolizează sufletul care cutreieră tărâmurile subzodiacale ale Universului creat.

Victoria finală asupra zeilor morții reprezintă ascensiunea naturii spirituale şi eliberarea conştiinței iluminate din natura inferioară care a fost consumată în întregime de focul purificării spirituale.

Este evident că rasa Quiché poseda informații cu privire la misterul regenerării şi am ajuns la această concluzie după ce am analizat simbolurile care apăreau pe imaginile preoților şi zeilor.

În al doilea volum al cărții *„Anales del Museo Nacional de México"* avem reproducerea capului unei imagini despre care se spune că îl reprezintă pe Quetzalcoatl. Această sculptură are un caracter oriental pronunțat şi pe coroana pe care o poartă acest zeu pe cap apar atât miile de petale ale iluminării spirituale cât şi şarpele focului spinal eliberat.

Chakra hindusă nu poate fi confundată şi apare adesea în lucrările religioase de pe continentul american. Unul dintre monolitele sculptate din America Centrală este împodobit cu capul a doi elefanți şi a dirijorilor acestora. Aceste animale nu au mai existat în emisfera vestică din timpuri preistorice. Este evident că aceste sculpturi au fost realizate în urma contactului cu îndepărtatul continent asiatic.

Printre misterele indienilor din America Centrală se numără o doctrină remarcabilă referitoare la mantaua sfințită sau, aşa cum era aceasta numită în Europa, pelerina magică. Deoarece cei care îi vedeau puteau muri pe loc, aceşti zei se îmbrăcau cu aceste mantii atunci când li se înfăţişau preoţilor iniţiaţi. Alegoria şi fabula reprezintă mantaua în care este înfăşurată această doctrină secretă.

O asemenea pelerină magică este şi Popol Vuh căci în interiorul acestei cărţi se află zeul filozofiei Quiché. Piramidele impunătoare, templele şi monolitele din America Centrală pot fi asemănate cu picioarele zeilor căci partea superioară a acestora este înfăşurată în mantia magică invizibilă.

MISTERELE ŞI EMISARII ACESTORA

Întemeietorii misterelor păgâne

Lanţul de aur al lui Homer

Oare cunoaşterea divină care reprezenta bunul suprem al preoţimii păgâne a supravieţuit distrugerii templelor acesteia? Mai este aceasta accesibilă omenirii sau zace ea îngropată sub gunoiul timpului, întemniţată în aceleaşi sanctuare care odinioară reprezentau splendoarea ei ?

Origen scrie:

„În Egipt filozofii posedau o cunoaştere sublimă şi secretă în ceea ce priveşte natura lui Dumnezeu. Ce a vrut să spună Julian când a vorbit despre iniţierile secrete în misterele sacre ale zeului cu şapte raze care mântuia sufletele prin propria sa natură?

Cine erau binecuvântaţii teologi care au înţeles aceste aspecte atât de profunde despre care Julian nu a îndrăznit să vorbească?

Dacă această doctrină a fost întotdeauna ascunsă de mase, cu ajutorul unui cod foarte simplu, nu este foarte probabil ca exponenţii tuturor aspectelor civilizaţiilor moderne, filosofic, etic, religios şi ştiinţific, să nu aibă nici o idee referitoare la adevărata semnificaţie a teoriilor şi dogmelor care stau la baza tuturor convingerilor lor?

Oare artele şi ştiinţele pe care le-am moştenit de la strămoşii noştri nu ascund un mister atât de mare încât semnificaţia acestuia nu poate fi înţeleasă decât de cei mai înţelepţi oameni din Lume?

Albert Pike, care a adunat dovezi considerabile cu privire la perfecţiunea doctrinelor promulgate de Mistere, îşi sprijină teoria cu citate din scrierile lui Clement din Alexandria, Platon, Epictetus, Proclus, Aristophanes, Cicero, deoarece toţi aceşti autori au lăudat idealurile înalte ale acestor instituţii.

Nu există nici o îndoială asupra faptului că iniţiaţii din Grecia, Egipt şi din alte ţări din antichitate posedau răspunsul la cele mai importante probleme culturale, intelectuale, morale şi sociale cu care se confruntă omenirea în zilele noastre.

Nu am vrut să spun că Antichitatea a prevăzut şi analizat toate problemele complexe ale acestei generaţii, ci că Misterele au găsit o metodă prin care au antrenat mintea cu privire la adevărurile fundamentale ale vieţii astfel încât aceasta să se poată descurca în orie situaţie, fie ea cât de neaşteptată.

Gândirea a fost organizată printr-un proces simplu de cultură mentală, căci se ştia că acolo unde domneşte raţiunea nu poate exista incoerenţă.

Înţelepciunea îl ridică pe om la condiţia de Zeu şi acest fapt explică afirmaţia enigmatică conform căreia Misterele transformă *„bestiile în divinităţi"*.

Superioritatea oricărui sistem filosofic poate fi dovedită numai prin superioritatea produşilor săi. Misterele au demonstrat perfecţiunea culturii lor, oferindu-i Lumii nişte minţi atât de luminate, nişte suflete atât de frumoase şi nişte existenţe atât de impecabile încât învăţăturile acestor intelectuali reprezintă standardele spirituale, intelectuale şi etice actuale, deşi aceste şcoli au dispărut de atâtea secole.

Iniţiaţii din diversele şcoli de mistere din trecut formează un adevărat lanţ de aur al suprabărbaţilor şi suprafemeilor care fac legătura dintre pământ şi rai. Acestea sunt verigile lanţului de aur homeric, despre care Zeus a afirmat că poate lega cu el diversele părţi ale Universului de Turnul din Olimp.

Fii şi fiicele lui Isis sunt într-adevăr nişte personalităţi ilustre, fondatori ai ştiinţelor şi filosofiei, patroni ai artelor şi meşteşugurilor, reazeme ale structurilor religioase pe care le sprijină cu ajutorul puterii lor divine transcendente, structuri care au fost înălţate întru cinstea lor.

Întemeietori ai doctrinelor care au modelat viaţa a numeroase generaţii de oameni, aceşti profesori iniţiaţi fac dovada acelei culturi spirituale care a existat întotdeauna, a instituţiei divine din lumea oamenilor.

Acele persoane care întruchipează un ideal ce nu poate fi înţeles de mase se vor confrunta cu persecuţiile unei mulţimi de oameni care nu gândesc şi cărora le lipseşte idealismul divin ce duce la progres şi acele facultăţi de gândire care disting fără greşeală adevărul de falsitate.

Prin urmare această misiune a profesorului iniţiat nu este tocmai una uşoară.

Pitagora a fost răstignit iar Universitatea sa a fost arsă.

Hypatia a fost trasă din caleaşca ei şi sfâşiată în bucăţi.

Jacques de Molay a fost ars, Savonarola a fost şi el ars în piaţa din Florenţa, Galileo a fost silit să abdice de la teoria sa în genunchi, Giordano Bruno a fost ars de Inchiziţie, Roger Bacon a fost obligat să-şi continue experimentele în celula sa şi să-şi lase cunoaşterea ascunsă cu ajutorul unui cod. Dante Alighieri a murit exilat din ţara sa mult iubită, Francis Bacon a fost persecutat de numeroase ori, Cagliostro a fost cel mai calomniat om din epoca modernă. Toate aceste acte de cruzime dovedesc încă o dată lipsa de omenie a omului faţă de semenii săi.

Lumea nu s-a mândrit niciodată cu faptul că şi-a ridicat în slăvi proştii şi şi-a calomniat marii gânditori.

Uneori mai există şi excepţii, precum în cazul contelui de St.-Germain, un filosof care a supravieţuit persecuţiilor şi a devenit imun datorită geniului său.

Dar chiar şi acest ilustru conte, al cărui intelect luminat era demn de toată lauda, nu a putut scăpa de atributele de impostor şi şarlatan.

Din această lungă listă de bărbaţi şi femei nemuritori care au reprezentat înţelepciunea antică, am ales trei exemple pe care le vom studia în amănunt. Este vorba despre cea mai de seamă femeie filosof din toate timpurile, de cel mai persecutat şi defăimat om de la începuturile erei creştine şi de cel mai strălucitor şi mai cunoscut exponent modern al înţelepciunii antice."

Hypatia

Urmând drumul filosofiei, drum care i-a fost deschis de tatăl său, Theon matematicianul, nemuritoarea Hypatia a reprezentat timp de foarte mulţi ani cea mai de seamă personalitate din şcoala alexandrină de neoplatonism.

Renumită datorită profunzimii învăţăturilor şi farmecul personalităţii sale, consultată adesea de conducătorii oraşului, această femeie nobilă apare în paginile istoriei ca cel mai ilustru martir al păgânătăţii.

Aceasta a fost discipolul magicianului Plutarch, era foarte bine familiarizată cu doctrinele şcolii platoniciene şi a eclipsat prin judecata sa toţi susţinătorii doctrinelor creştine din Egiptul de Nord.

Deşi scrierile sale au fost distruse odată cu arderea bibliotecii din Alexandria de către musulmani, autorii contemporani cu aceasta au făcut în operele lor unele aluzii la filosofia sa.

Se pare că Hypatia a scris un comentariu la Aritmetica lui Diophantus şi un altul cu privire la Canonul Astronomic al lui Ptolemeu, şi un al treilea despre Teoria Secţiunilor Conice a lui Apollonius din Perga.

Însemnările lui Cebes

Templul lui Kronos din Atena

Şcoala Hypatiei

Din *„Theatro Moral de la Vida Humana"*, *de* Vaenius

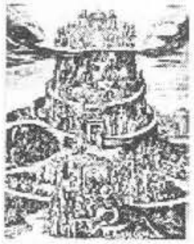

Există o legendă potrivit căreia această operă, *„The tablet of Cebes"*, un dialog dintre Cebes şi Gerundio, are la bază o masă antică din templul lui Kronos de la Atena sau Teba, masă pe care era prezentat progresul existenţei umane. Autorul acestei cărţi a fost un discipol al lui Socrate şi a trăit în jurul anului 390 î.e.n. Lumea este reprezentată ca fiind un munte înalt. La poalele acestuia se află miile de creaturi umane care încearcă să urce în căutarea adevărului şi a nemuririi.

Deasupra norilor care ascund vârful acestui munte se află idealul omului, fericirea adevărată.

Personajele şi grupele sunt aranjate după cum urmează: (1) uşa de la peretele vieţii; (2) geniul sau inteligenţa; (3) înşelăciunea; (4) părerile, dorinţele şi plăcerile; (5) norocul; (6) puterea; (7) desfrâul, lăcomia, linguşirea; (8) necazul; (9) tristeţea; (10) sărăcia; (11) durerea; (12) mânia sau disperarea; (13) casa ghinionului; (14) penitenţa; (15) adevărata părere; (16) falsa părere; (17) falsa doctrină; (18) poeţii, oratorii, oamenii de ştiinţă; (19) desfrâul, plăcerea sexuală şi convingerile; (20) calea adevăratei doctrine; (21) abstinenţa şi răbdarea; (22) adevărata doctrină; (23) adevărul şi puterea de convingere; (24) ştiinţa şi virtuţile; (25) fericirea; (26) cea mai mare plăcere a înţelepţilor; (27) leneşii şi cei care s-au abătut de la drum

Prietenul său credincios, Synesius, episcopul din Ptolemais, i-a scris Hypatiei pentru a-i cere ajutorul pentru a construi un astrolab şi un periscop.

Mulţi oameni din alte naţiuni au venit la şcoala unde preda aceasta pentru a se bucura de învăţăturile ei. Mulţi autori au afirmat că scrierile acesteia sunt creştine în spirit.

Ea a reuşit să îndepărteze vălul de mister în care se înfăşurase acest nou cult, şi a vorbit cu atâta înţelepciune despre principiile acestei doctrine încât mulţi dintre cei care se convertiseră la creştinism au renunţat la această religie pentru a deveni discipolii săi.

Hypatia a reuşit să dovedească originea păgână a creştinismului şi a făcut publice miracolele despre care creştinii spuneau că sunt semne de la divinitate, dovedind că în realitate nu este vorba decât despre legile naturale care guvernează toate fenomenele.

În acea perioadă Cyril, care va fi cunoscut mai târziu ca fondatorul trinităţii creştine, era episcopul din Alexandria.

Dându-şi seama că această femeie reprezintă o ameninţare constantă în calea promulgării doctrinei creştine, Cyril a contribuit indirect la sfârşitul său tragic. Deşi s-au făcut eforturi pentru a-l exonera, se ştie că acesta nu a încercat absolut deloc să înlăture această crimă nesăbuită şi brutală.

Acest episcop, orbit de magia fanatismului, a crezut că Hypatia este o vrăjitoare aflată în cârdăşie cu diavolul, însă acest lucru nu-l scuză decât într-o foarte mică măsură.

Deşi scrierile lui Charles Kingley sunt nişte opere valoroase în ansamblu, nu putem să nu observăm descrierea infantilă a Hypatiei, descriere făcută în cartea cu acelaşi nume.

Puţinele referinţe istorice despre această femeie filosof vorbesc despre virtutea, integritatea şi devotamentul său absolut faţă de bine şi adevăr.

Moartea Hypatiei

Deşi este adevărat că minţile iluminate creştine din acea perioadă nu au participat în mod direct la crimă, ura nestăvilită a lui Cyril a fost transmisă supuşilor săi fanatici, îndeosebi unui grup de călugări din deşertul din Nitra.

Conduşi de Peter, un analfabet sălbatic, aceştia au atacat-o pe Hypatia în plină zi în timp ce se ducea de la Academie spre casă.

Smulgând femeia fără apărare din caleaşca sa, aceştia au dus-o la biserica lui Cezar. Acolo i-au sfâşiat veşmintele şi au lovit-o cu bâtele până când aceasta şi-a dat duhul, după care au jupit carnea de pe oase şi au cărat rămăşiţele mutilate într-un loc numit Cindron, unde au ars tot ceea ce mai rămăsese din Hypatia.

Aşa a decedat în 415 e.n. cea mai de seamă femeie iniţiat din lumea antică şi odată cu ea a dispărut şi şcoala neoplatoniciană din Alexandria.

Amintirea Hypatiei s-a perpetuat în biserica romano-catolică şi a luat forma Sfintei Ecaterina din Alexandria.

Contele Cagliostro

Magnificul Cagliostro a fost pentru câteva clipe idolul Parisului, după care a devenit un prizonier singuratic dintr-o temniţă întunecată a Inchiziţiei.

Acesta a străbătut suprafaţa Franţei ca un meteorit.

Conform memoriilor scrise de acesta în timp ce se afla închis la Bastilia, Alessandro Cagliostro s-a născut în Malta, dintr-o familie de nobili, familie pe care nu o cunoaştem.

A fost crescut şi educat în Arabia sub îndrumarea lui Altotas, un om care era foarte bine familiarizat cu diversele ramuri ale filosofiei şi ştiinţei şi care stăpânea artele transcendentale.

Deşi cei care au scris biografia lui Cagliostro iau în derâdere această relatare, aceştia nu au fost capabili să ofere o altă teorie care să explice cum a dobândit acest bărbat toate cunoştinţele sale secrete.

Acesta a fost etichetat drept impostor şi şarlatan, despre miracolele sale s-a spus că nu sunt decât nişte escrocherii abile iar în ceea ce priveşte generozitatea sa, s-a afirmat că aceasta avea un motiv ascuns.

Contele Cagliostro este fără îndoială cel mai calomniat om din istoria modernă.

W. H. K. Trowbridge scrie:

„Neîncrederea pe care magia o inspiră adesea a făcut în aşa fel încât Cagliostro şi personalitatea sa fantastică să fie o ţintă uşoară. După ce l-au calomniat şi defăimat de nenumărate ori, oamenii au încercat să-l linşeze, metaforic vorbind.

Timp de o sută de ani s-a spus despre acesta că a fost o personalitate infamă. Destinul său tragic s-a datorat tocmai faimei sale. Acesta este pomenit în analele istoriei, dar nu pentru ceea ce a făcut ci pentru toate chinurile prin care a trecut."

Se spune că numele adevărat al lui Cagliostro era Giuseppe Balsamo, şi că acesta a fost fiul unui sicilian. În ultimii ani di ce în ce mai mulţi autori au pus sub semnul întrebării această afirmaţie. Se poate dovedi, cel puţin parţial, că abuzurile pe care le-a suferit nefericitul conte fuseseră în realitate destinate altcuiva.

Giuseppe Balsamo s-a născut în 1743 iar părinţii săi erau nişte oameni modeşti. Încă din adolescenţă acesta s-a dovedit a fi egoist, fără valoare şi cu instincte criminale. După o serie de escapade, acesta a dispărut.

Trowbridge aduce dovezi solide care să susţină că Cagliostro nu a fost de fapt Giuseppe Balsamo, scăpându-l astfel pe conte de cea mai infamă dintre toate calomniile care i-au fost aduse.

După şase luni de închisoare la Bastilia, Cagliostro a fost achitat de orice culpă referitoare la furtul *„colierului reginei"* şi mai târziu s-a dovedit că acesta îl avertizase pe cardinalul Rohan.

Deşi a fost declarat nevinovat de către tribunalul din Franţa, un artist mai degrabă talentat decât inteligent a făcut eforturi disperate pentru a-l defăima pe conte şi a pictat un tablou în care Cagliostro avea în mână fatalul colier.

Procesul lui Cagliostro a fost considerat preludiul Revoluţiei Franceze.

Animozitatea înăbuşită dintre Maria Antoaneta şi regele Ludovic al XVI-lea, amplificată şi mai mult de acest proces, a reprezentat holocaustul domniei de teroare.

Henry R. Evans, în broşura sa intitulată *„Cagliostro and His Egyptian Rite of Freemasonry*", îl apără cu foarte multă măiestrie pe acest bărbat persecutat, absolvindu-l de toate infamiile care i-au fost atribuite.

Cercetătorii care au studiat faptele referitoare la viaţa şi la misterioasa moarte a lui Cagliostro sunt de părere că poveştile care circulă pe seama sa nu sunt decât nişte născociri ale Inchiziţiei, care a încercat în acest mod să-şi justifice persecuţia.

Cagliostro a fost acuzat că ar fi încercat să înfiinţeze o lojă masonică la Roma, doar atât. Toate celelalte acuzaţii au fost aduse mult mai târziu.

Nu se ştie de ce, însă Papa a schimbat sentinţa contelui din pedeapsa cu moartea la închisoare pe viaţă. Acest lucru sugerează că Cagliostro era stimat până şi de duşmanii săi.

Deşi se crede că a murit câţiva ani mai târziu într-o temniţă din castelul San Leo, această ipoteză nu este deloc plauzibilă. Se zvoneşte că Cagliostro a reuşit să scape şi că a fugit în India, unde a fost apreciat la adevărata sa valoare, în contrast cu ceea ce a păţit în Europa.

După ce a creat un ritual egiptean, Cagliostro a spus că femeile au fost acceptate în misterele din antichitate şi că nu vede nici un motiv pentru care acestea ar putea fi excluse din ordinele moderne.

Prinţesa de Lamballe a acceptat demnitatea de stăpână onorifică a acestui ordin şi cei mai importanţi membri de la curtea franceză au fost prezenţi la ceremonia sa de iniţiere.

Strălucirea acestui eveniment a atras atenţia lojilor masonice din Paris.

Reprezentanţii acestora, dorindu-şi sincer să înţeleagă misterele masonice, l-au ales pe învăţatul Court de Gebelin drept purtătorul lor de cuvânt şi l-au invitat pe Cagliostro să participe la o conferinţă şi să răspundă la o serie de întrebări în ceea ce priveşte filosofia masonică.

Contele a acceptat invitaţia acestora.

Pe data de 10 mai 1875, Cagliostro a participat la conferinţa respectivă şi toţi cei prezenţi acolo l-au privit cu stimă datorită puterii şi simplităţii sale.

După ce au schimbat doar câteva cuvinte, Court De Gebelin şi-a dat seama că se află în faţa unui savant care îi este cu mult superior.

Cagliostro s-a purtat şi a vorbit atât de diferit faţă de ceilalţi oaspeţi încât toţi cei prezenţi au rămas fără grai.

Contele a afirmat că crucea cu trandafiri este simbolul antic şi adevărat al misterelor şi după ce a descris pe scurt simbolismul său original, a început să vorbească despre semnificaţia simbolică a literelor, profeţind în faţa acestei adunări viitorul Franţei şi făcând dovada că este un deosebit, cu puteri supranaturale.

Aranjând într-o manieră destul de ciudată literele alfabetului, Cagliostro a reuşit să prezică revoluţia, căderea monarhiei şi a descris cu lux de amănunte soarta diverşilor membri ai familiei regale.

Acesta a vorbit şi despre Napoleon şi despre înfiinţarea primului său imperiu.

Contele a făcut toate aceste lucruri pentru a demonstra ce se poate înfăptui cu ajutorul cunoaşterii superioare.

Când a fost arestat şi întemniţat la Bastilia, Cagliostro a scris un mesaj criptic pe pereţii din celula sa.

Acest mesaj a fost interpretat după cum urmează: *„Pe data de 14 iulie 1789 Bastilia va fi dărâmată.”*

Contele era membrul misterios al ordinului Cavalerilor Templieri, Iniţiatul rozicrucian ale cărui învăţături sunt atestate de profunzimea ritualului egiptean al Francmasoneriei.

Acest conte rămâne unul dintre cele mai ciudate personaje din istorie; prietenii săi au crezut că acesta a trăit veşnic şi că a luat parte de nunta din Caana iar duşmanii l-au acuzat că ar fi întruchiparea diavolului.

Puterile sale profetice sunt descrise cu măiestrie de Alexandre Dumas în *„Colierul Reginei”*.

Lumea pe care a încercat să o slujească în felul său nu l-a primit, şi a persecutat secole întregi memoria acestui iniţiat ilustru care, nefiind capabil să săvârşească tot ceea ce şi-a propus, s-a dat deoparte şi l-a lăsat în locul său pe compatriotul care a avut mai mult succes, contele Saint Germain.

Contele Saint Germain

În prima parte a sec. al XVIII-lea a apărut în cercurile diplomatice din Europa cea mai controversată personalitate din paginile istoriei, un om a cărui viaţă a fost atât de misterioasă încât nici contemporanii şi nici istoricii nu au reuşit să-i găsească adevărata identitate.

Contele a fost un savant şi un lingvist de seamă al epocii sale. Cunoştea toate domeniile, de la chimie şi istorie până la poezie şi muzică. Cânta la mai multe instrumente muzicale cu o deosebită măiestrie şi a compus o operă foarte scurtă.

Acesta a fost şi pictor, reuşind să creeze pe pânză nişte efecte luminoase remarcabile şi se spune că în acest scop a întrebuinţat un praf secret şi pigmenţii săi. Era cunoscut în întreaga lume deoarece era capabil să reproducă în picturile sale strălucirea exactă a pietrelor preţioase care apăreau pe hainele modelelor sale. Cunoştinţele sale lingvistice erau aproape supranaturale. Vorbea germana, engleza, italiana, portugheza, spaniola, franceza, greaca, latina, sanscrita, araba şi chineza atât de fluent încât toţi credeau că este unul dintre locuitorii de baştină din locurile pe care le vizita. Era ambidextru, putând scrie cu ambele mâini odată. Când aşeza cele două bucăţi de hârtie una în spatele celeilalte se putea observa că scrisul de pe prima foaie acoperea exact scrisul de pe cea de-a doua pagină, literă cu literă.

Contele era la curent cu toate evenimentele istorice din ultimii două mii de ani şi putea descrie în detaliu episoade care se petrecuseră cu câteva secole în urmă în care jucase un rol considerabil.

Acesta l-a ajutat pe Mesmer să descopere teoria mesmerismului şi se crede că el a fost de fapt cel care a descoperit această ştiinţă. Acesta putea îndepărta defectele de pe diamante şi alte pietre preţioase şi a făcut acest lucru la cererea lui Ludovic XV în 1757.

Era cunoscut drept critic de artă şi era consultat adesea cu referire la diverse picturi.

Acesta susţinea că posedă elixirul vieţii şi afirmaţia sa a fost susţinută de doamna de Pompadour, care a descoperit că acesta îi dăduse unei doamne de la curte un lichid care servea la păstrarea tinereţii şi frumuseţii timp de 25 de ani peste durata normală.

Acesta a prezis cu acurateţe căderea monarhiei franceze şi era conştient de soarta nefericită a familiei regale înainte ca Revoluţia să aibă loc.

Contele înţelegea foarte bine situaţia politică a Europei şi îşi înfrunta adversarii diplomatici cu foarte multă îndemânare. A fost angajatul diverselor guverne din Europa, a lucrat chiar pentru guvernul francez ca agent secret şi era întotdeauna primit în cele mai exclusiviste cercuri.

Doamna Cooper, în *„The Comte de St.-Germain, the Secret of Kings"*, enumără principalele nume sub care a fost cunoscută această persoană între anii 1710 şi 1822: marchizul de Montferrat, contele de Bellamare sau Aymar la Veneţia, cavalerul Schoening la Pisa, cavalerul Weldon la Milano şi Leipzig, contele Soltikoff la Genoa şi Leghorn, Graf Tzagory la Schwalbach şi Triesdor, prinţul Ragoczy la Dresda şi contele Saint Germain la Paris, Londra, St. Petersburg şi Haga.

Este evident că acest conte a împrumutat toate aceste nume din raţiuni politice, căci se pare că acesta a fost un agent secret pe tot parcursul vieţii sale.

Contele de St.-Germain avea o înălţime medie, era bine proporţionat şi avea trăsături simetrice şi plăcute. Părul său era de un negru închis cu toate că era pudrat adesea. Acesta se îmbrăca simplu, de obicei în negru dar hainele îi veneau foarte bine şi erau de cea mai bună calitate. Îi plăceau foarte mult diamantele pe care le purta nu numai în inele ci şi în ceas şi la catarame.

Un bijutier a estimat odată cataramele sale la 200.000 de franci.

Contele este reprezentat de obicei ca având vârstă mijlocie, fără nici un rid şi nu suferă de vreo infirmitate fizică.

Acesta nu mânca carne şi nu bea vin şi rareori cina în prezenţa unei alte persoane. Cu toate că unii nobili de la curtea din Franţa îl considerau un şarlatan şi un impostor, Louis XV a mustrat sever un om de la curte care a vorbit urât la adresa contelui. Graţia şi demnitatea care îl caracterizau, împreună cu calmul pe care îl avea în orice situaţie dovedeau faptul că acesta era un om rafinat şi avea o cultură vastă.

Această persoană remarcabilă avea capacitatea de a ghici chiar în amănunt întrebările interlocutorilor săi chiar înainte ca aceştia să le rostească.

Datorită faptului că poseda un fel de telepatie, el simţea când era nevoie de prezenţa sa într-o anumită ţară sau într-un anumit stat.

Se spunea că acesta apărea şi dispărea din apartamentul său şi din apartamentele prietenilor săi fără a folosi uşa.

Contele a călătorit în multe ţări. În timpul domniei lui Peter III acesta era în Rusia iar între anii 1737 şi 1742 se afla în curtea Shah din Persia, fiind un oaspete de onoare.

Despre călătoriile acestuia Una Birch scrie:

„Călătoriile contelui au durat mulţi ani şi acesta a vizitat diverse ţări. El se ducea din Persia în Franţa şi din Calcutta în Roma unde era cunoscut şi respectat.

Horace Walpole a vorbit cu el în Londra în 1745; Clive l-a cunoscut în 1756; doamna d'Adhémar spune că l-a întâlnit în Paris în 1789 la cinci ani după presupusa sa moarte; alte persoane susţin că au discutat cu el la începutul secolului nouăsprezece.

Acesta era prietenul capetelor încoronate din Europa şi era un prieten apropiat al multor persoane distinse din diverse ţări.

Contele este menţionat în diverse memorii şi scrisori şi era considerat un om misterios.

Frederick cel Mare, Voltaire, doamna de Pompadour, Rousseau, Chatham şi Walpole, l-au cunoscut personal şi erau curioşi despre originea acestuia.

Nimeni nu a reuşit să descopere de ce acesta a apărut ca agent al iacobinilor în Londra, conspirator în Petersburg, alchimist şi cunoscător de pictură în Paris, sau general rus în Neapole.

Acum, cortina care îi umbrea viaţa a fost dată la o parte şi noi îl putem vedea în sala de muzică de la Versailles, bârfind cu Horace Walpole în Londra, stând cu Frederick cel Mare la Berlin sau conducând întâlniri iluministe în cavernele din Rhine." (vezi *The Nineteenth Century*).

Contele a fost o persoană importantă şi a jucat un rol primordial în activităţile francmasonilor.

Au fost făcute eforturi repetate pentru a discredita afiliaţiile sale masonice.

Un exemplu al acestui lucru este povestea care apare în *„The Secret Tradition in Freemasonry"*, de Arthur Edward Waite.

„Divinul" Cagliostro

din *„Bust of Cagliostro"*, de Houdon

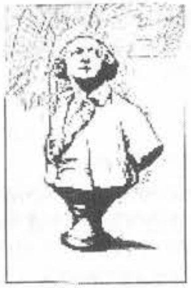

Contele de Cagliostro este descris ca un om de înălțime medie, cu umeri pătrați și cu un piept adânc. Capul său mare era acoperit cu păr negru care era pieptănat pe spate. Ochii săi erau negri și foarte strălucitori și când vorbea foarte aprins pupilele i se dilatau, sprâncenele i se ridicau și el dădea din cap ca un leu. Picioarele și mâinile sale erau mici și indicau faptul că acesta este de origine nobilă iar atitudinea sa era demnă. Contele avea foarte multă energie și putea munci ore în șir fără să obosească. El se îmbrăca mai ciudat și a fost numit *„tatăl săracilor"*, deoarece nu accepta nimic de la nimeni și locuia într-un magnific templu palat din Sourdière.

Potrivit propriei sale afirmații, acesta a fost inițiat în mistere de contele de St.-Germain.

El a călătorit prin toate părțile lumii și în ruinele din Babilon și Nineve a descoperit înțelepții care înțelegeau toate secretele vieții omenești.

Acest autor a făcut câteva afirmații uluitoare cu privire la acest subiect iar în articolul său a reprodus o gravură a unui alt conte și nu a celui de St.-Germain, deoarece nu a fost în stare să facă diferența între marele iluminist și generalul francez.

Suntem siguri de faptul că acest conte de St.-Germain a fost și mason și cavaler al meșteșugarilor.

Memoriile lui Cagliostro conțin o afirmație potrivit căreia acesta a fost inițiat în ordinul cavalerilor meșteșugari chiar de contele St.-Germain. Multe dintre persoanele ilustre cu care a fost asociat contele St.-Germain erau masoni și au fost păstrate destule documente despre discuțiile care au fost ținute pentru a dovedi că acest conte era un francmason. Se pare că acesta a avut legături și cu rozicrucienii și este posibil ca el să fi fost conducătorul acestui ordin.

Contele cunoștea foarte bine principiile ezoterismului oriental. El practica sistemul estic de meditație și de concentrare iar cu diferite ocazii a fost văzut stând cu picioarele încrucișate ca un Buddha al hindușilor.

Acesta se retrăgea periodic în inima munților Himalaya pentru a medita.

Odată acesta a declarat că va rămâne în India optzeci și cinci de ani și că apoi se va întoarce în Europa.

De mai multe ori contele a recunoscut că el era supusul unei puteri superioare dar nu a menționat că această putere era școala misterelor care îl trimisese în lume cu un anumit scop.

Contele St.-Germain și Sir Francis Bacon sunt cei doi mari emisari care au fost trimiși în lume de către frăția secretă în ultima mie de ani.

E. Francis Udny, un scriitor filosof este de părere că acest conte nu era fiul prințului Rákóczy din Transilvania și că acesta era chiar prințul care avea o profundă natură mistică și filozofică.

Același autor consideră că el a trecut printr-o *„moarte filosofică"* ca și Francis Bacon în 1626, ca și François Rákóczy in 1735, ca și contele St.-Germain in 1784.

El susține că acest conte era de fapt contele Gabalis.

Se știe că mulți membri ai societăților europene secrete și-au înscenat moartea din diverse scopuri.

Marshal Ney, membru al societății filosofilor necunoscuți a scăpat de brigada de foc sub numele de Peter Stuart Ney.

Acesta a predat la o școală în nordul Carolinei în jur de treizeci de ani. Pe patul de moarte acesta i-a spus doctorului că el este Marshal Ney din Franța.

În concluzia unui articol cu privire la identitatea contelui St.-Germain, Andrew Lang scrie:

> „oare contele chiar a murit în palatul prințului Charles de Hesse în jur de 1780-1785? Oare el a scăpat din închisoarea din Franța în care pretinde că l-a văzut Grosley în timpul revoluției franceze? Era cunoscut acesta ca lordul Lytton în jur de 1860? Este acesta misteriosul sfătuitor al lui Dalai Lama? Cine știe? Despre acesta au scris multe lucruri scriitorii din sec. al XVIII-lea, dar nu putem fi siguri că lucrurile care au fost scrise despre el sunt adevărate."(*Historical Mysteries.*)

Episoade din istoria Americii

De multe ori s-a pus întrebarea dacă viziunea *„Noului Atalantis"*, a lui Francis Bacon a fost un vis profetic despre marea civilizație care avea să se ridice pe pământul Noii Lumi? Nu ne putem îndoi de faptul că societățile secrete din Europa au conspirat pentru a stabili pe continentul american *„o nouă națiune liberă care va avea grijă ca toți oamenii să fie egali"*.

Două incidente din istoria Statelor Unite dovedesc influenţa acestor societăţi secrete care au ghidat destinele popoarelor şi ale religiilor.

Datorită lor au fost create naţiuni care propagă idealuri iar naţiunile care sunt credincioase acestor ideale sunt cele care supravieţuiesc; când aceste naţiuni nu-şi păstrează idealurile ele dispar ca şi Atlantisul care a încetat să *„cunoască zeii"*.

În acest tratat admirabil *„Our Fla"*, Robert Allen Campbell descrie detaliile unui episod obscur dar important din istoria Americii şi anume apariţia steagului din 1775. Această poveste este despre un om misterios despre care nu se ştie nimic cu excepţia faptului că acesta îi cunoştea pe generalul George Washington şi pe Dr. Benjamin Franklin.

Următorul fragment a fost luat din tratatul lui Campbell:

„Se ştiu foarte puţine lucruri despre originea acestui gentleman bătrân; din materialele din care a fost alcătuită această poveste numele său nu a fost nici măcar menţionat deoarece el este numit *„profesor"*. Cu siguranţă acesta avea mai mult de treizeci de ani. El vorbea adesea despre evenimente istorice care se întâmplaseră cu un secol înainte de parcă ar fi fost martor la aceste evenimente. El era înalt, viguros şi activ, foarte inimos, puternic şi energic. El avea trăsături fine şi o conduită foarte demnă. Luând în considerare obiceiurile coloniştilor, el avea un mod ciudat de viaţă. El nu mânca nici peşte nici carne; nu folosea niciodată la mâncare vreun lucru verde; nu bea lichior, vin sau bere.

Mânca cereale şi produse din cereale, fructe care se coceau la soare, nuci, ceai, miere şi dulciuri.

Acesta era foarte bine educat, cult, cunoştea foarte multe lucruri şi era foarte studios. Îşi petrecea mult timp în compania unor cărţi foarte vechi şi foarte rare şi în compania unor manuscrise pe care dorea să le descifreze, pe care le traducea şi le descifra.

Aceste cărţi şi aceste manuscrise, împreună cu scrierile sale nu au fost arătate nimănui cât timp a trăit el; nu menţiona despre existenţa acestora în conversaţiile pe care le avea cu familia; cărţile erau încuiate întotdeauna cu grijă într-un cufăr mare, demodat care avea formă cubică, de fiecare dată când acesta ieşea din cameră, chiar dacă ieşea numai pentru a lua masa.

El se plimba adesea singur, stătea pe culmile dealurilor din vecinătate sau în mijlocul câmpului plin de verdeaţă şi de flori.

Îşi cheltuia banii într-un mod degajat, dar nu era cheltuitor, deşi avea o avere suficientă. Era tăcut, deşi era o persoană foarte interesantă; putea vorbi despre orice dacă dorea acest lucru.

Pe scurt era un om observat, şi respectat de toată lumea, cunoscut foarte bine de puţine persoane şi nimeni nu îndrăznea să-l interogheze despre propria sa persoană, adică de unde venea, cu ce se ocupa sau pe unde călătorea."

Nu doar dintr-o simplă coincidenţă comitetul care a fost numit de Congresul colonial pentru a crea un steag a acceptat invitaţia familiei la care stătea şi profesorul, în Cambridge.

Aici a venit şi generalul Washington, pentru a stabili împreună o emblemă potrivită pentru steag.

Era evident că atât generalul Washington cât şi profesorul l-au recunoscut pe profesor şi printr-un vot unanim acesta a fost invitat să devină membru activ al Comitetului.

În timpul şedinţelor care au urmat profesorul era tratat cu respect şi toate sugestiile sale erau ascultate. El a propus un model care era potrivit pentru noul steag şi acesta a fost acceptat fără ezitare de ceilalţi şase membri ai comitetului care au votat adoptarea acestui model. După aceste şedinţe profesorul a dispărut şi nu s-a mai ştiut nimic despre el.

Oare generalul Washington şi Doctor Franklin ştiau că profesorul este un emisar al şcolii misterelor care controla destinele politice ale planeteli ?

Benjamin Franklin a fost un filozof şi un francmason şi poate un iniţiat rozicrucian. El şi Marquis de Lafayette, care era şi el un om al misterelor, reprezintă cele mai importante legături care au avut drept punct culminant stabilirea celor treisprezece colonii americane care alcătuiau o naţiune liberă şi independentă.

Cunoştinţele filosofice ale Doctorului Franklin sunt descrise foarte bine în *„Poor Richard's Almanac,"* şi au fost publicate de acesta mulţi ani sub numele de Richard Saunders.

Interesul pe care l-a arătat acesta cu privire la cauza Francmasoneriei este dovedit de republicarea lucrării *„Constitutions of Freemasonry"*, de Anderson, care este o lucrare foarte rară şi foarte controversată.

În timpul serii din 4 iulie, 1776, s-a întâmplat cel de-al doilea eveniment misterios.

În vechea Casă a Statului din Philadelphia s-au adunat un grup de oameni pentru a lega ţara nouă de cea veche. Acesta era un moment solemn şi nu puţini din cei care erau prezenţi se temeau că îşi vor pierde vieţile din cauza îndrăznelii lor.

În mijlocul dezbaterii s-a auzit o voce aspră. Celelalte voci s-au oprit şi toţi şi-au întors privirile şi s-au uitat la străinul care a vorbit. Cine era acest om care apăruse în mijlocul lor şi care atrăsese atenţia asupra sa? Nu-l mai văzuseră niciodată dar faţa sa palidă şi constituţia sa i-au mirat foarte mult. Vocea sa era foarte pătrunzătoare şi străinul le-a intrat în suflete.

Ultimele sale cuvinte au fost: *„Dumnezeu a creat America pentru ca aceasta să fie liberă!”.*

Apoi străinul care era extenuat s-a aşezat pe un scaun iar toţi ceilalţi au fost cuprinşi de entuziasm.

Pe pergament se scriau nume după nume; astfel a fost semnată Declaraţia de Independenţă.

Dar unde era omul care reuşise să îndeplinească această sarcină?

Cel care le ridicase voalurile de pe ochi şi care le-a dezvăluit scopul pentru care fusese creată naţiunea lor ?

Acesta a dispărut şi nu a mai fost văzut de atunci; identitatea sa nu a fost descoperită niciodată.

Acest episod este asemănător cu altele din istoria anticilor. Oare acestea sunt simple coincidenţe sau demonstrează faptul că înţelepciunea divină a misterelor antice este prezentă în lume şi în zilele noastre şi că ajută omenirea fără ca aceasta şa ştie?

Concluzie

Philip, regele Macedoniei care dorea să găsească un profesor care era în stare să îl înveţe pe fiul său Alexandru, de paisprezece ani, ramurile superioare de învăţătură şi care dorea ca prinţul să aibă un mentor faimos şi erudit dintre marii filosofi, a decis să ia legătura cu Aristotel.

El i-a scris acestuia următoarea scrisoare:

„Philip către Aristotel. Eu am un fiu; le mulţumesc zeilor pentru naşterea sa; acesta a fost născut în vremea ta şi cred că dacă va fi educat şi instruit de tine va deveni demn de regatul pe care îl va moşteni la moartea mea.”

Acceptând invitaţia lui Philip, Aristotel a călătorit în Macedonia în cel de-al patrulea an al Olimpiadei din 108, şi a rămas acolo opt ani ca tutore al lui Alexandru.

Afecţiunea tânărului prinţ pentru acesta a început să o egaleze pe cea pe care o avea prinţul faţă de tatăl său.

El spunea că tatăl său i-a dat viaţă şi că Aristotel i-a oferit cunoştinţe.

Principiile de bază ale înţelepciunii antice i-au fost împărtăşite de către Aristotel lui Alexandru şi la picioarele marelui filosof tânărul prinţ a început să cunoască transcendenţa învăţăturii greceşti, care era personificată în discipolul nemuritor al lui Platon.

Fiind elevat de către acest profesor iluminat, prinţul a zărit lumea înţelepţilor, lumea pe care credinţa şi limitele sufletului i-au spus să nu o cucerească.

În orele sale libere, Aristotel edita Iliada lui Homer, şi când a terminat, i-a prezentat volumul lui Alexandru.

Tânărul cuceritor preţuia atât de mult această carte încât o lua cu el oriunde se ducea.

Când a triumfat asupra lui Darius, el a descoperit un magnific coş cu unguente pe care l-a vărsat pe pământ şi a declarat că în cele din urmă a găsit ceva demn de Iliada lui Aristotel.

Pe când era într-o campanie de cucerire în Asia, Alexandru a aflat că Aristotel a publicat unul dintre cele mai preţioase discursuri iar acest lucru l-a îndurerat pe tânărul rege.

Astfel Alexandru, cuceritorul cunoscutului, i-a trimis lui Aristotel, cuceritorul necunoscutului o scrisoare patetică şi plină de reproşuri:

„Alexandru către Aristotel. Nu trebuia să publici acele ramuri ale ştiinţei care trebuie dobândite doar prin viu grai. În ce pot să-i întrec pe alţii dacă nu în cunoaşterea pe care am dobândit-o de la tine, cunoaştere pe care tu ai publicat-o pentru a fi cunoscută de toţi.

Prefer să le fiu superior oamenilor în ramurile sublime ale ştiinţelor şi nu în putere şi în dominaţie. Adio”.

Aristotel nu a schiţat nici un gest când a primit această scrisoare şi i-a răspuns că deşi discursul său fusese publicat, cei care nu-l auzeau nu puteau înţelege acest discurs.

Cu câţiva ani mai târziu Alexandru s-a stins din viaţă şi Imperiul care fusese ridicat de acesta şi-a pierdut din măreţie.

Un an mai târziu a murit şi Aristotel, dar aşa cum acesta i-a fost superior lui Alexandru în viaţă, aşa l-a întrecut şi în moarte deoarece, deşi trupul său zăcea într-un mormânt, marele filozof continua să trăiască prin realizările sale intelectuale.

Oamenii din toate generaţiile l-au respectat şi i-au analizat operele.

Acesta a fost *„stăpânul celor care ştiu"*, după cum l-a numit Dante, şi a devenit cuceritorul lumii pe care Alexandru a vrut să o stăpânească cu ajutorul sabiei.

Astfel este evident faptul că prin capturarea unui om nu-i putem înlănţui şi sufletul.

Pentru a fi liber un om trebuie eliberat din ignoranţa în care se află. Cucerirea fizică va eşua întotdeauna deoarece aceasta aduce numai ură şi răzbunare; toţi oamenii trebuie să se supună, fie că doresc sau nu acest lucru, acelui intelect care le este superior.

Chiar şi moderniştii trebuie să recunoască faptul că acele culturi filozofice din Grecia, Egipt şi India le sunt superioare în toate privinţele celor moderne.

Epoca de aur a esteticii, intelectualismului şi eticii greceşti nu a fost egalată niciodată.

Adevăratul filozof aparţine celui mai nobil ordin de oameni: naţiunii sau rasei, care este binecuvântată, deoarece are mulţi gânditori iluminaţi şi care va fi cunoscută întotdeauna datorită acestora.

În faimoasa şcoală pitagoreică din Crotona filosofia era considerată indispensabilă pentru viaţa omenească. Cel care nu înţelegea demnitatea puterii raţiunii nu trăia în sensul adevărat al cuvântului. Prin urmare, când un membru se retrăgea voluntar din această şcoală sau era dat afară cu forţa de Frăţia filosofică, acestuia i se punea o piatră funerară în cimitirul comunităţii.

Cel care renunţa la scopurile intelectuale şi etice pentru a reintra în sfera materială care este plină de iluzii şi de ambiţii false, era considerat mort.

Viaţa care era reprezentată de simţurile lumeşti era considerată de pitagoreici moarte spirituală.

Filosofia este necesară în viaţă deoarece aceasta dezvăluie demnitatea şi scopul de a trăi.

Materialitatea umbreşte acele facultăţi ale sufletului omenesc care sunt responsabile de însufleţirea gândurilor creative şi a virtuţilor nobile.

Cât de inferioare sunt standardele după care se ghidează oamenii din secolul douăzeci !

Astăzi omul, o creatură sublimă care are o capacitate infinită de îmbunătăţire de sine, încercând să fie credincios unor principii false, se

scufundă în tărâmul iluziilor materiale fără a-şi da seama de consecinţele acestui lucru.

El îşi dedică viaţa unui efort patetic de a deveni o putere stabilă în tărâmul lucrurilor efemere.

Treptat amintirea vieţii sale ca fiinţă spirituală dispare din mintea sa obiectivă şi el se concentrează doar asupra industriei şi puterii, pe care le consideră singurele realităţi.

Ioan şi viziunea Apocalipsei

dintr-o *„Gravură"*, de Jean Duvet

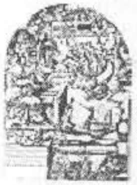

Jean Duvet din Langres, era cel mai bătrân şi cel mai remarcabil gravor din renaşterea franceză. Se ştiu foarte puţine lucruri despre viaţa acestuia cu excepţia faptului că a fost bijutierul regelui Franţei. Gravurile sale pentru Cartea Revelaţiei care au fost făcute când el avea mai mult de şaptezeci de ani sunt capodoperele sale. Faţa lui Ion este de fapt portretul lui Duvet. Această imagine este bogată în simbolism filozofic. Din înălţimile egoismului omul se scufundă încet în adâncurile întunecate ale efemerităţii. El ajunge la nivelul bestiei şi murmură lucruri despre insuficienta cunoaştere a planului divin. Din tumultul infernului industrial, politic şi comercial, omul care este deja în agonie ajunge în vârtejurile de ceaţă ale succesului şi puterii.

Necunoscând cauza vieţii, necunoscând scopul vieţii şi ceea ce se află dincolo de misterul morţii, chiar dacă răspunsul se află chiar în interiorul său, omul este dispus să sacrifice frumosul, adevărul şi binele pe altarul ambiţiei lumeşti.

Lumea filosofiei, grădina frumoasă în care locuiesc cei înţelepţi dispare treptat. În locul ei se ridică un imperiu din piatră, oţel, fum şi ură, o lume în care milioane de creaturi încearcă să supravieţuiască şi să menţină instituţia vastă pe care au creat-o şi care se îndreaptă spre un sfârşit inevitabil. În acest imperiu fizic, pe care omul îl construieşte crezând că poate depăşi astfel regatul celest, totul se schimbă în piatră. Fiind fascinat de strălucirea câştigului, omul se uită la faţa meduzei, care este faţa lăcomiei şi este pietrificat pe loc.

În această epocă comercială ştiinţa este preocupată doar de clasificarea cunoaşterii fizice şi de cercetarea părţilor temporare ale naturii. Aşa numitele sale descoperiri practice îi orbesc pe oameni şi îi leagă de limitele fizice.

Religia a devenit materialistă. Frumusețea și demnitatea credinței sunt măsurate de stâlpii uriași ai masoneriei, de proprietăți.

Filosofia care unește raiul și pământul și care este asemănătoare unei scări puternice pe care au urcat savanții din toate epocile a devenită o știință a unor noțiuni care intră în conflict.

Frumusețea, demnitatea și transcendența sa nu mai există. Ca și alte ramuri de știință, ea a devenit materialistă, practică, iar activitățile sale contribuie la clădirea acestei lumi moderne de piatră și de oțel.

În rangurile așa numiților învățați apare un ordin nou de gânditori care poate fi numit școala înțelepților lumești. După ce au ajuns la concluzia uimitoare că sunt intelectuali, acești domni s-au numit judecătorii cunoașterii divine și terestre. Acest grup de oameni afirmă că toți misticii au fost epileptici și că toți sfinții au fost nevrotici. Ei declară că Dumnezeu este doar o fabricare a oamenilor primitivi care erau superstițioși, că Universul nu a fost creat cu un scop anume, că nemurirea există doar în imaginația oamenilor și că individualitatea este doar o combinație de celule.

Ei spun că Pitagora a suferit de un complex, că Socrate era un bețiv notoriu, că Paracelsus a fost un impostor, contele de Cagliostro un escroc și contele de St.-Germain cel mai mare șarlatan din istorie.

Ce au în comun Mântuitorii lumii și înțelepții iluminați cu acești *„intelectuali"* din secolul douăzeci ?

Oamenii din toată lumea care sunt conduși de sistemele culturale din zilele noastre plâng după întoarcerea epocii de frumusețe și de iluminare.

Unii oameni încep să-și dea seama că așa numite civilizație este pe cale de dispariție; răceala, lipsa de emoții, comercialismul și eficiența materială sunt nepractice.

Doar acea civilizație care oferă șansa exprimării dragostei și a idealurilor este demnă de a exista.

Toată lumea este în căutarea fericirii, dar nu știe în ce direcție să se îndrepte.

Oamenii trebuie să învețe că fericirea încoronează sufletul care este în căutarea inteligenței. Doar prin obținerea binelui infinit poate fi asigurată pacea interioară.

În ciuda geocentrismului oamenilor, există ceva în mintea omenească care tânjește spre filosofie, nu spre acest cod filosofic ci spre filosofia în sensul ei cel mai simplu și cel mai pur.

Marile instituții filosofice din trecut trebuie să se înalțe din nou deoarece doar ele pot îndepărta voalul care desparte lumea cauzelor de cea a efectelor. Doar misterele, acei sacri colegi ai înțelepciunii, îi pot dezvălui omenirii un Univers glorios care este adevărata casă a ființei spirituale care se numește om.

Filosofia modernă a eșuat deoarece consideră gândirea un simplu proces intelectual. Gândul materialist este un cod lipsit de speranță al vieții, ca și spiritul comercial. Puterea de a gândi în adevăratul sens al cuvântului este adevăratul salvator al omenirii.

Mântuitorii mitologici și istorici din toate epocile sunt personificări ale acestei puteri.

Cel care gândește mai mult decât vecinul său este un pic mai bun decât acesta. Dezvoltarea rațională este adevărata măsură a statului evolutiv al individului.

Pe scurt, adevăratul scop al filosofiei antice era cel de a descoperi o metodă prin care dezvoltarea naturii raționale putea fi accelerată.

Procesele supreme ale naturii, această supremă sursă de putere, această realizare de cunoaștere, această dezvăluire a lui Dumnezeu care se află înăuntrul său este ascunsă în declarația epigramatică a vieții filozofice. Aceasta era cheia marii opere, misterul pietrei filosofale căci însemna că transmutarea alchimică a fost îndeplinită.

Astfel filosofia antică însemna în primul rând trăirea vieții și în cel de-al doilea o metodă intelectuală. Poate deveni filosof adevărat doar cel care trăiește *„viața filozofică"*. Omul ajunge să cunoască ceea ce trăiește. Prin urmare, un adevărat filosof este cel a cărui viață trinitară: fizică, mentală și spirituală este pătrunsă în întregime de rațiunea sa.

Natura fizică, mentală și emoțională a omului furnizează medii benefice sau dăunătoare.

Deoarece natura fizică constituie mediul celei mentale, doar acea minte este capabilă de gândire rațională, gândire care este întronată în constituția materială. De aici acțiunea corectă, sentimentul și gândirea corectă sunt premise ale cunoașterii corecte și obținerea puterii filosofice poate fi realizată doar de cei a căror gândire este în armonie cu ceea ce trăiesc aceștia.

În consecință cei înțelepți au declarat că nici un om nu poate cunoaște în întregime această știință dacă nu cunoaște în întregime știința vieții.

„Puterea filosofică este creșterea naturală a vieții filosofice".

Așa cum existența fizică accentuează importanța lucrurilor fizice, așa cum ascetismul metafizic stabilește dorința unei stări extatice, absorbția filosofică conduce conștiința gânditorului în cea mai elevată și mai nobilă dintre toate sferele, adică în lumea filosofică sau rațională.

Într-o civilizație care se preocupă în primul rând de stabilirea unor activități temporare, filosoful reprezintă un intelect echilibrat care este capabil să ghideze creșterea culturală.

Stabilirea unui ritm filosofic în natura unui individ are loc în cincisprezece - douăzeci de ani. În timpul acestei perioade discipolii erau supuşi unei discipline foarte stricte. Fiecare activitate din viață era oprită treptat şi discipolul se concentra asupra părții raționale a vieții.

În lumea antică exista un factor care era vital pentru producerea intelectelor raționale şi care nu poate fi înțeles de gânditorii moderni.

Acesta era inițierea în misterele filozofice. Un om care demonstra că este potrivit din punct de vedere mintal şi spiritual era acceptat în Frăția celor învățați, iar apoi îi erau dezvăluite tainele sacre, care se păstrau din generație în generație. Această moştenire a adevărului spiritual este comoara neprețuită a tuturor epocilor şi fiecare discipol care era admis în Frăția celor înțelepți îşi aducea contribuția la această cunoaştere sac.

Singura speranță a Lumii este filosofia deoarece toate tristețile din lumea modernă se datorează lipsei unui cod filosofic adecvat.

Cei care simt măcar parțial demnitatea vieții îşi vor da seama că viața din epoca modernă este una superficială.

S-a spus că nici un individ nu va reuşi în viață dacă nu şi-a dezvoltat o filozofie a vieții.

Nici o rasă sau o națiune nu va atinge măreția dacă nu stăpâneşte o filosofie adecvată şi dacă nu şi-a dedicat existența unei politici care este consecventă cu filozofia.

În timpul războaielor mondiale, când aşa numita civilizație era dezbinată, oamenii au distrus ceva mult mai prețios decât viața omenească: ei au distrus rațiunea umană care ghida viața într-un mod inteligent.

Mahommed avea dreptate când spunea că cerneala filosofilor este mai prețioasă decât sângele martirilor.

Documente prețioase, cunoaşterea care a fost fondată de-a lungul secolelor de observare calmă şi de experimente, au fost distruse şi au lăsat în urmă doar nelinişte sufletească şi regret.

Ce reprezentau cunoaşterea, adevărul, frumusețea, dragostea, idealismul, filosofia sau religia în comparație cu dorința oamenilor de a controla un loc minuscul în cosmos pentru scurt timp?

Pentru a satisface un capriciu sau o ambiție a unui om ambițios care doreşte să cucerească Lumea, cu toate că ştie că nu va mai trăi mult timp, oamenii au purtat războaie care au distrus tot ceea ce era valoros.

Războiul, dovada irefutabilă a absurdității mocneşte şi în prezent în inimile oamenilor. El va muri doar atunci când egoismul uman va dispărea. Având la dispoziție diferire invenții care au capacitatea de a distruge, civilizația va continua conflictele în anii care urmează. Omul se teme de un lucru şi anume de faptul că în cele din urmă civilizația va sfârşi prin a se autodistruge într-o luptă dezastruoasă.

Intrarea în Casa Misterelor

din *„Amphitheatrum Sapientiae”*, de Khunrath

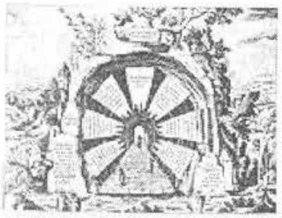

Această imagine simbolică reprezintă calea către viața cea nemuritoare şi este descrisă de Khunrath după cum urmează: „Aceasta este poarta amfiteatrului înțelepciunii eterne, o poartă îngustă dar suficient de impunătoare, o poartă închinată lui Iehova. În fața acestei intrări se află o serie de trepte mistice, după cum se poate observa şi în imaginea alăturată. Acestea sunt cele şapte trepte teozofice sau mai bine spus, filosofice, ale doctrinei fiilor credincioşi. După urcarea acestor scări, drumul duce către Dumnezeu Tatăl, fie direct cu ajutorul inspirației, fie prin alte mijloace mediate. Potrivit celor şapte legi profetice de la intrare, cei care sunt inspirați de divinitate au puterea de a intra aici cu ochii corpului şi ai minții, de a vedea, de a contempla şi de a cerceta într-o manieră quabbalistă şi creştină, fizică şi chimică, divină şi magică natura înțelepciunii; aceştia nu se sting din punct de vedere sofistic ci trăiesc într-o manieră teozofică, iar filosofii ortodocşi pot explica creația lui Dumnezeu şi pot să-l slăvească în voie pe Acesta”.

Imaginea de mai sus constituie una dintre cele mai remarcabile prezentări a *Casei Înțeleptului* şi a modului în care se poate intra aici.

Trebuie să rejucăm drama eternă a reconstrucției. Din ruinele civilizației care s-a stins odată cu idealismul de care a dat dovadă, nişte popoare primitive şi slab dezvoltate trebuie să construiască o lume nouă.

Prevăzând această necesitate, filosofii tuturor timpurilor au dorit să încorporeze în structura acestei noi Lumi cele mai bune lucruri din ceea ce a existat înainte.

Temelia acestei noi ordini a lucrurilor este alcătuită din realizările anterioare. Marile comori filosofice ale omenirii trebuie păstrate.

Lucrurile superficiale pot fi înlăturate, însă lucrurile fundamentale trebuie să rămână, indiferent de prețul care trebuie plătit în acest scop.

Platonicienii vorbeau despre două forme elementare de ignoranţă, respectiv ignoranţa simplă şi ignoranţa complexă.

Ignoranţa simplă poate fi definită drept lipsă de cunoaştere şi este specifică tuturor creaturilor care au apărut după Prima Cauză, singura care posedă perfecţiunea cunoaşterii. Acest tip de ignoranţă este permanent activă şi sileşte sufletul să dobândească cât mai multe cunoştinţe. Această stare stă la baza dorinţei omului de a-şi îmbunătăţi condiţia mentală. Intelectul uman este mereu înconjurat de forme de existenţă care nu pot fi percepute de facultăţile noastre dezvoltate numai parţial.

În acest tărâm al obiectelor neînţelese se află sursa permanentă a stimulilor mentali. Prin urmare înţelepciunea rezultă ca urmare a efortului de a găsi o soluţie raţională la problemele pe care le pune necunoscutul.

Dacă cercetăm cu atenţie lucrurile, ne dăm seama că numai Ultima Cauză este înţeleaptă. Cu alte cuvinte, numai Dumnezeu este bun.

Socrate a afirmat că virtutea, cunoaşterea şi caracterul folositor se îmbină în natura interioară a binelui. Cunoaşterea este o condiţie a stării de a şti, virtutea o condiţia a stării de a fi iar caracterul folositor o condiţie a stării de a face.

Dacă înţelepciunea este sinonimă cu deplinătatea mentală, este evident că această stare nu poate exista decât ca întreg, căci lucrul care este mai puţin decât un întreg nu poate poseda completitudinea întregului. Nici o parte a creaţiei nu este completă. Fiecare parte este imperfectă deoarece nu reprezintă un întreg. Acolo unde există lipsa unei completări, există şi ignoranţa.

Fiecare parte, deşi este capabilă sa-şi cunoască propriul Eu, nu poate deveni conştientă şi de Eul celorlalte părţi. Din punct de vedere filosofic, creşterea din perspectiva evoluţiei umane este un proces care trece de la caracterul eterogen la cel omogen de-a lungul timpului.

Prin urmare, conştiinţa izolată a fragmentelor individuale se reuneşte pentru a se transforma în conştiinţa completă a întregului.

Atunci şi numai atunci poate condiţia cunoaşterii absolute deveni realitate.

Prin urmare toate creaturile sunt într-o anumită măsură ignorante şi înţelepte în acelaşi timp. Microscopul îi arată omului semnificaţia acestuia iar telescopul îi prezintă lipsa sa de importanţă. În Eternitatea existenţei omul capătă din ce în ce mai multă înţelepciune. Conştiinţa sa începe să includă din ce în ce mai multe lucruri externe în zona Sinelui. Chiar şi în actuala stare imperfectă a omului ne dăm seama că acesta începe să realizeze că nu va putea fi cu adevărat fericit până ce va atinge perfecţiunea.

Dintre toate facultăţile care contribuie la această auto-perfecţionare, cea mai importantă este intelectul raţional. În acest labirint al diversităţii doar mintea luminată poate conduce sufletul spre lumina perfectă a unităţii.

Pe lângă ignoranţa simplă, care reprezintă cea mai importantă premisă în vederea dezvoltării mintale, există încă un tip de ignoranţă mult mai periculoasă şi mai subtilă. Această a doua formă poartă numele de *ignoranţă complexă sau duală* şi poate fi definită pe scurt drept *ignoranţa ignoranţei.*

Venerând Soarele, Luna şi stelele şi oferind sacrificii vântului, omul primitiv şi sălbatic încerca să-şi îmblânzească zeii cu ajutorul fetişurilor sale. Acesta trăia într-o lume plină de minuni, pe care nu le înţelegea.

Acum, marile oraşe sunt construite în locurile unde trăia cândva omul cu oasele strâmbe.

Omenirea nu se mai consideră primitivă sau aborigenă.

Uimirea şi groaza au fost înlocuite de sofisticaţii. În zilele noastre omul slăveşte propriile sale realizări şi nu mai ţine seama aproape deloc de imensitatea timpului şi a spaţiului.

Secolul douăzeci face din civilizaţie un fetiş şi este copleşit de propriile sale realizări.

Omenirea venerează zeii pe care i-a creat ea însăşi. Omul a uitat cât de neînsemnat, nestatornic şi ignorant este.

Ptolemeu a fost luat în derâdere deoarece a crezut că Pământul este centrul Universului şi totuşi civilizaţia modernă se bazează pe ipoteza conform căreia planeta Pământ este cea mai permanentă şi mai importantă dintre toate sferele celeste şi că zeii, aşezaţi pe tronurile lor stelare, sunt fascinaţi de evenimentele monumentale care au loc pe acest muşuroi de furnici sferic din haos.

Oamenii construiesc neîncetat oraşe pe care să le conducă cu fală, ca şi cum un lingou de aur sau zece milioane de vasali l-ar putea ridica pe om deasupra demnităţii propriilor sale gânduri.

Această planetă care se învârte în jurul propriei sale orbite cară câteva miliarde de fiinţe care trăiesc şi mor uitând de existenţa nemăsurată de dincolo de bulgărele de pământ unde trăiesc.

Cine sunt conducătorii industriei şi ai finanţelor dacă îi măsurăm în funcţie de infinitul spaţiului şi al timpului?

Dacă unul din aceşti plutocraţi ar reuşi să conducă Pământul, ce ar fi acesta dacă nu un despot demn de milă aflat pe un fir de praf cosmic?

Filosofia îi dezvăluie omului legătura sa cu întregul. Îi arată acestuia că este fratele Soarelui care punctează cerul, îl ridică de la starea de contribuabil la cea de atom care se rotește și devine cetățean al cosmosului.

Îl învață că deși este legat de Pământ din punct de vedere fizic, în el se află o putere spirituală, un Eu divin prin care acesta devine unul cu Întregul.

Ignoranța ignoranței reprezintă acea stare de complacere și de neștiință în care omul, necunoscând nimic în afară de zona limitată a simțurilor sale fizice, afirmă cu aroganță că nu există nici un lucru pe care să nu-l cunoască.

Omul care nu știe altă viață decât cea fizică este prin excelență ignorant, însă cel care afirmă că viața fizică este singura importantă, ridicând-o pe aceasta la rangul de realitate supremă, ignoră propria sa ignoranță.

Dacă infinitul nu ar fi dorit ca omul să devină înțelept, acesta nu l-ar fi înzestrat cu facultatea de a cunoaște.

Dacă nu ar fi vrut ca omul să devină virtuos, nu ar fi semănat în inima omului semințele virtuții.

Dacă ar fi predestinat omul să se limiteze la îngusta sa viață fizică, acesta nu l-ar fi înzestrat cu facultățile de a înțelege, cel puțin parțial, imensitatea Universului exterior.

Filosofia îi invită pe toți oamenii să fie frați întru spirit, să-și convoace Eul.

Filosofia îl invită pe om să renunțe la zădărnicia egoismului, să scape de necazurile ignoranței și de disperarea lumească, de haina ambiției și de ghearele lăcomiei, de infernul roșu al urii și de mormântul rece al idealismului mort.

Filosofia îl conduce pe om în tărâmurile adevărului căci lumea filosofiei este o lume a păcii unde se pot exprima cele mai subtile calități ale sufletului omului. Aici li se arată oamenilor miracolele firelor de iarbă; fiecare băț și fiecare piatră este înzestrată cu darul de a vorbi și poate spune secretul existenței sale. Toate formele de viață, îmbrăcate în lumina înțelegerii, devin o realitate minunată și nespus de frumoasă.

Filosofia dezvăluie scopul existenței. Înțelepciunea și bunătatea străbat întregul și pot fi astfel percepute de intelectul imperfect al omului.

Inima omenirii își găsește tovarășul care scoate din cele mai îndepărtate adâncuri ale sufletului acea cantitate de bine care sălășluiește acolo precum metalele prețioase într-o carieră bine ascunsă.

Urmând calea arătată de înțelepți, cel care caută adevărul va ajunge până la urmă în vârful muntelui înțelepciunii și uitându-se în jos, va zări panorama vieții care se întinde în fața ochilor săi.

Orașele nu sunt decât niște boabe minuscule iar orizontul este întunecat de necunoscut.

Sufletul își dă seama că înțelepciunea se află în întinderea viziunii.

Apoi încetul cu încetul străzile se pierd în orașe, orașele în națiuni, națiunile în continente, continentele în pământ, pământul în spațiu, spațiul în infinitul etern, și tot așa până când rămân doar două lucruri: Eul și bunătatea lui Dumnezeu.

Este dificil să percepem omul ca locuind numai într-o lume a lui, pe care a descoperit-o în momentul în care s-a unit cu profunzimile naturii sale interne.

Omul poate duce două vieți. Una reprezintă lupta dintre pântece și mormânt.

Durata sa este măsurată de creația omului, timpul. Această viață poate fi numită existența nesimțitoare.

Cealaltă viață constă în înțelegerea infinitului. Durata sa este eternă și aceasta se consumă în planul veșniciei. Aceasta poartă numele de viață filosofică. Filosofii nu se nasc și nu mor. Reușind să perceapă nemurirea, aceștia devin ei înșiși nemuritori. Unindu-se cu Eul, ei își dau seama că temelia se află în interiorul ființei. Aceștia ridică o civilizație care se bazează pe existența sinelui și care va dăinui chiar și după ce Luna, Soarele și stelele vor înceta să mai fie.

Nesăbuiții trăiesc numai în prezent.

Filosoful trăiește o veșnicie.

Odată ce conștiința rațională a omului rostogolește piatra și iese din mormântul în care a fost închisă, aceasta nu mai moare niciodată.

Această a doua viață filosofică nu se poate descompune.

Nu mă refer aici la nemurire fizică, ci la faptul că filosoful a învățat că corpul fizic nu reprezintă adevărata sa natură așa cum nici pământul fizic nu constituie adevărata sa lume.

Dându-și seama că el și corpul său nu sunt unul și același lucru, că viața nu dispare în ciuda faptului că forma piere, omul devine conștient de nemurirea sa.

Aceasta este nemurirea la care se referea Socrate când a spus că: *„Anytus și Melitus îl pot distruge, însă nu-l pot ucide".*

Pentru înțelepți existența fizică nu reprezintă decât camera exterioară din holul vieții. Deschizând larg ușile acestei antecamere, cei iluminați trec în existența măreață și perfectă.

Ignoranții sălășluiesc într-o lume limitată în timp și în spațiu.

Pentru cei care își dau seama de semnificația și de demnitatea ființei, aceste limite nu reprezintă decât niște forme fantomatice, niște iluzii pe care ignoranța omului le-a impus asupra duratei zeității.

Filosoful trăieşte şi se bucură deoarece este conştient de adevărata durată, căci pentru el această perioadă infinită reprezintă durata tuturor împlinirilor.

Omul nu este creatura neînsemnată care pare a fi. Corpul său fizic nu este adevărata măsură a sinelui. Natura invizibilă a omului este la fel de vastă pe cât de infinită este gândirea sa.

Degetele minţii sale se întind până ce ajung la stele. Spiritul său se amestecă cu însăşi viaţa Cosmosului.

Cel care ajunge să înţeleagă toate aceste lucruri şi-a sporit capacitatea de a cunoaşte şi încorporează treptat în sine diversele elemente ale Universului.

Necunoscutul este ceea ce caută toţi cei care vor să afle adevărul.

Filosofia îl ajută pe om să înveţe să cântărească lucrurile. Aceasta dezvăluie mulţumirea pe care o oferă cunoaşterea şi expune acele puteri şi facultăţi latente cu ajutorul cărora omul poate să stăpânească secretele celor şapte sfere.

Iniţiaţii din Antichitate îşi chemau discipolii să ia parte la viaţa minţii şi a spiritului.

De-a lungul secolelor, Misterele au reprezentat pragul dintre realitate, acest tărâm ipotetic, substanţă şi umbră. Porţile Misterelor rămân întredeschise şi cei care doresc pot trece în vastul meleag al spiritului.

Lumea filosofiei nu se află nici în partea stângă şi nici în partea dreaptă, nici deasupra şi nici dedesubt. Aceasta este peste tot, precum esenţele subtile care pătrund în orice substanţă. Aceasta penetrează toate părţile fiinţei. Aceste două sfere sunt legate printr-o poartă care duce de la absenţa sinelui la Eu şi la realizările sale. În această poartă mistică se află inima; prin spiritualizarea emoţiilor sale omul contactează cel mai înalt plan pe care nu-l mai părăseşte odată ce ajunge să-l simtă şi să-l cunoască.

Raţiunea filosofului este poarta dintre lumea interioară şi cea exterioară, iar mintea iluminată reprezintă puntea dintre corporal şi substanţă.

Prin urmare această calitate de Zeu se naşte în cel care vede şi care părăseşte grijile omului pentru cele ale zeului.

În această epocă a lucrurilor practice omul a ajuns să ia în derâdere până şi existenţa lui Dumnezeu.

Acesta îşi bate joc de divinitate în timp ce cântăreşte cu mintea sa ameţită fantasmagoria materialităţii.

Omul a uitat drumul care trece de stele. Marele instituţii mistice din antichitate s-au destrămat şi în locul acestor societăţi se află acum instituţiile omenirii ticăloase.

Înţelepţii îmbrăcaţi în alb care i-au dat Lumii idealurile sale de cultură şi de frumuseţe şi-au strâns veşmintele şi au plecat departe de ochii muritorilor.

Pământul se scaldă totuşi în lumina Creatorului. Copiii se confruntă încă cu misterele existenţei fizice. Oamenii continuă să râdă şi să plângă, să iubească şi să urască. Unii visează încă la o lume mai nobilă, la o viaţă plină de împliniri, la o existenţă demnă. Atât în inima cât şi în mintea omului sunt încă deschise porţile care conduc de la condiţia de muritor la nemurire. Virtutea, dragostea şi idealismul reprezintă calităţile principale ale omenirii.

Dumnezeu continuă să iubească şi să îndrume destinele celor pe care i-a creat. Calea spre împlinire spirituală nu s-a închis încă. Sufletul omului nu a fost privat de aripile sale. Acestea stau ascunse sub carne.

Filosofia reprezintă acea putere magică care eliberează sufletul de legătura acestuia cu obişnuinţa şi cu corupţia. Sufletul îşi poate întinde aripile pentru a zbura spre propria sa sursă.

Vestitorii Misterelor vorbesc din nou şi îi invită pe oameni să vină în *„Casa Luminii".*

Instituţia materială a dat greş.

Falsa civilizaţie construită de om s-a întors împotriva sa şi îşi distruge creatorul, precum monstrul Frankenstein.

Religia cutreieră fără ţintă labirintul speculaţiilor teologice.

Savanţii nu pot face nimic pentru a sfărâma barierele necunoscutului. Doar filosofia transcendentală cunoaşte drumul.

Doar raţiunea iluminată poate conduce omul spre lumină.

Numai filosofia îl poate învăţa pe om să se nască, să trăiască şi să moară bine. Filosofii care au ales calea cunoaşterii şi a virtuţii vă invită să vă alăturaţi lor.

BIBLIOGRAFIE

- *Alciati Emblemata,* Semnătura lui Bacon.
- Anderson, *Constitutions of Freemasonry.*
- Andreae Johann Valentin, *The Chemical Marriage.*
- Ashmole, *Theatrum Chemicum Britannicum,* Cheia secretului filosofic.
- Audsley, *Handbook of Christian Symbolism,* Nimbul şi aureola din simbolism.
- Autor anonim, *Mankind: Their Origin and Destiny.*
- Ashmole, *Order of the Garter,* Marele George şi Ordinul Jartierei.
- Bacon Francis Sir., *First Part of King Henry the Fourth.*
- Bacon Francis Sir, *New Atlantis.*
- Bacon Francis Sir., *The Advancement and Proficience of Learning,* Baronul Verulam, Vicontele St. Albans.
- Bacon Francis Sir., *Du Bartas, Divine Weeks.*
- Bacon Francis Sir., *Interpretation of Nature.*
- Ben Jonson, *Introduction to the Resuscitado.*
- Bacon Francis Sir., *Novum Organum,* 1620.
- Bacon Francis Sir., *De Augmentis Scientiarum,* Descifrarea codului din două litere.
- Barrett, *Magus,* Alfabetele quabbaliste şi magice.
- Behmen Jacob, *Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului.*
- Berjeau, *History of the Holy Cross,* Istoria Sfintei Cruci.
- Biblia Sf. James din 1611.
- Birch Una, *The Nineteenth Century.*
- Blaise Vigenere de, *Les Images ou Tableaux de platte peinture des deux Philostrates sophistes grecs et les statues de Callistrate.*
- Brasseur de Bourbourg, *Popol Vuh,* publicată în 1861.
- Brown, H*istory of Chemistry,* O criptogramă alchimică.
- Burton, *Anatomy of melancholy,* Coperta operei.
- Calyle Thomas, *The Hero as Prophet.*

- Calyle Thomas,*The Life of Mohammad.*
- Campbell Robert Allen, *Our Fla.*
- Cawdry Robert, *Treasurie or Storehouse of Similes.*
- *Cesariano, Edition of Vitruvius,* Misterul microcosmosului.
- Cooper Mrs., *The Comte de St.-Germain, the Secret of Kings.*
- Duvet Jean, *Ioan şi viziunea Apocalipsei.*
- D'Ohsson, *Tableau Général de l'Empire Othman,* Caaba, locul sfânt al Islamului.
- D'Ohsson, *Tableau Général de l'Empire Othoman,* Ultima călătorie a lui Mahommed, călătoria spre Rai.
- Evans Henry R., *Cagliostro and His Egyptian Rite of Freemasonry.*
- *Fludd, Philosophia Mosaica,* Universul creat de principiul dual al luminii şi al întunericului
- Garnett L. M. J., *Mysticism and Magic in Turkey.*
- *Geheime Figuren der Rosenkreuzer,* O criptogramă alchimică.
- *Hasteen Kla, un desen original,* Navaho, o pictură pe nisip.
- Higgins Godfrey, *Anacalypsis,* Răstignirea în spaţiu.
- Higgins Frank C., *Ancient Freemasonry.*
- Higgins Frank C., *Clavicula Salomonis* sau *The Key of Solomon the King.*
- *Historia Deorum Fatidicorum,* APOLLONIUS din TYANA.
- Houdon, *Bust of Cagliostro,* „Divinul" Cagliostro.
- Inman, *Ancient Faiths.*
- Iustin, *Apology.*
- Jacolliot Louis, *The Bible in India.*
- Jennings, *The Rosicrucians, Their Rites and Mysteries,* Masa rotundă a regelui Arthur.
- Jennings, *Enoch, The Second Messenger of God.*
- Josephus, *Antiquities of the Jews.*
- Khunrath, *Amphitheatrum Sapientiae,* Intrarea în casa misterelor.
- King C. W., *Gnostics and Their Remains.*
- Kingsborough, *Codex Borgianus, Antiquities of Mexico,*Răstignirea lui QUETZALCOATL.
- Kircher Athanasius, *Oedipus Aegyptiacus,* Secretul alchimiei, potrivit egiptenilor.
- Klauber, *Historiae Biblicae Veteris et Novi Testamenti,* Episoade din misterele Apocalipsei.
- Lane-Poole Stanley, *Studies in a Mosque.*
- *Law William,* Bohme Jakob, teozoful teuton.

- Lundy J. P., *Monumental Christianity.*
- MacGregor-Mathers S. L., *Arabian Nights.*
- Montaigue, *Essays.*
- Moor, *The Hindu Pantheon.*
- Myer Isaac, *The Qabbalah.*
- Newbold William Romaine Dr., vezi *Review of Reviews*, iulie, 1921.
- Philalethes Eugenius, *Lumen de Lumine* sau *A New Magical Light Discovered and Communicated to the World*, Londra, 1651.
- Plongeon Augustus Le, *Sacred Mysteries Among the Mayas and Quiches.*
- Pryse James Morgan, versiunea înnoită, a Noului Testament.
- Pryse James Morgan, *Cartea Vălului din azur.*
- Ralegh Walter Sir., *History of the world*, Coperta primei ediții. 1614.
- Ralegh, *History of the World*, O gravură criptică.
- Selenus, *Cryptomenytices et Cryptographiae*, O faimoasă copertă criptică.
- Selenus Gustavus, *Society of Jesus.*
- Sieur Du Ryer, *Traducerea Coranului.*
- Sfântul Irenaeus, Episcop din Lyons, *Against Heresies.*
- Spencer, *Faerie Queene*, 1611.
- Solios, *Biblische Figuren*, Cei patru călăreți din Apocalipsă.
- Springett Bernard H, *Secret Sects of Syria and the Lebanon.*
- Tennyson, *Morte d'Arthur.*
- Trithemius, Stareț din Spanheim; *Polygraphia* and *Steganographia.*
- Vaenius, *Theatro Moral de la Vida Humana*, Însemnările lui Cebes.
- Vallis Novi Claudius de Dominico Celentano, Figurile alchimice şi hermetice, Napoli, 1606.
- Vitruvius, *De Architectura Libri Decem*, Marele Arhitect.
- Vorgaine Jacobus de, *Aurea Legenda.*
- Waite Arthur Edward, *The Secret Tradition in Freemasonry.*
- Waite Arthur Edward, *A New Encyclopaedia of Freemasonry.*
- Washington Irving, *Mahomet and His Successors.*
- Webb Mohammed, *The Influence of Islam on Social Conditions.*
- Welling von, *Salt, Sulphur and Mercury.*
- Wilkins John, Arhiepiscop de Chester, *Mercury or The Secret and Swift Messenger.*

CUPRINSUL

TEORIA ŞI PRACTICA ALCHIMIEI

PARTEA A-II-A 3

Rugăciunea alchimistului începător 3
Originea formulei alchimice 4
Tabla de Smarald a lui Hermes 5
Secretul alchimiei potrivit egiptenilor 6
O scrisoare de la frații lui R.C. 8
Muntele magic invizibil 12
Figurile alchimice şi hermetice 13

MARIAJUL ALCHIMIC 34

Prima Zi 35
Christian Rosencreutz este invitat la nunta alchimică 35
A Doua Zi 37
Coperta volumului Rosencreutz lui 39
Fecioara Lucifera 39
A Trei Zi 40
Inchiziția filosofică 40
A Patra Zi 42
Cheia secretului filosofic 43
A Cincea Zi 45
Turnul Olimpului 45
A Şasea Zi 47
Universul creat de principiul dual al luminii şi întunericului 48
A Şaptea Zi 50
Cavalerii Pietrei din Aur 50

BACON, SHAKESPEARE ŞI ROSICRUCIENII 54

Masca lui Rosencreutz 54
Gravură care arată lumina şi A-urile întunecate 56
Coperta operei lui Bacon „Anatomy of Melancoly” 56
Semnătura lui Bacon 59
Francis Bacon, Baronul Verulam, Vicontele St. Albans 60
O gravură criptică 62
Portretul şi viaţa lui William Shakespeare 63
Moartea filosofică 65
Coperta operei „History of the ă world”........ 66
Criptograma şi înţelesul acesteia în filosofia simbolică 67
O faimoasă copertă criptică 69
1.*Codul biliteral* 70
Scrierea cu ajutorul alfabetului din două litere 73
Descifrarea codului din două litere 73
Un disc sau o roată modernă codată 74
Alfabetul biliteral 74
Semnături acrostihuri 75
2. *Codul pictural* 75
3. *Codul acroamatic* 77

CRIPTOGRAMA DREPT FACTOR ÎN FILOZOFIA SIMBOLICĂ 77

O criptogramă alchimică 77
O altă criptogramă alchimică 78
O ilustrată chimică a justiţiei divine şi naturale 78
Alfabete secrete 80
4. Codul numeric 80
5. Codul muzical 81
6. Codul arbitrar 81
7. Codul cifrat 82
Alfabetele quabbaliste şi magice 83

SIMBOLISMUL FRANCMASONIC 84

Coloanele construite de fiii lui Seth 84

Enoch şi cupolele regale 85
Misterul macrocosmosului 87
Arhitecţii dionysiaci 88
Solomon, personificarea înţelepciunii universale 94
Misterul microcosmosului 95
Moştenirea nepreţuită a Francmasoneriei 99

CREŞTINISMUL MISTIC 101

Creştinismul mistic 101
Sf. Iranaeus despre viaţa lui Hristos 101
Jehoshua ben Joseph 104
Masa Rotundă a Regelui Arthur 104
Cavalerii Mesei Rotunde 104
Marele George şi Ordinul Jartierei 109
Ciclul Arthurian şi Legenda Sfântului Graal 113
Jakom Bohme, teosoful teuton 113
Nimbul şi aureola din simbolism 118

CRUCEA ŞI CRUCIFICAREA 119

Legenda aurei 119
Bibliotecile dispărute din Alexandria 121
Crucea în simbolismul păgân 122
Istoria Sfintei Cruci........ 122
Crucea asemănătoare cu litera T........ 123
Crucea Ansata........ 124
Crucile romano şi greco-catolice........ 126
Imaginea din Insula Paştelui 127
Crucificarea, o alegorie cosmică 128
Mântuitorii răstigniţi 128
Răstignirea lui Apollonius din Tyana 131
Crucificarea lui Quetzalcoatl 132
Cuiele patimilor 133
Răstignirea în spaţiu 135

MISTERUL APOCALIPSEI 136

Oraşul sacru din Efes 136
Autorul Apocalipsei 136
Alfa şi Omega 138

Scaunul de Domnie al Mielului 139
Cele șapte biserici 140
Descrierea Scaunului de Domnie 141
Episoade din misterele Apocalipsei 142
Ruperea celor șapte peceți 143
Cei patru cai 144
Viziunea Noului Ierusalim 146
Numărul Fiarei 147
Căsătoria Mielului 149
Cei patru călăreți din Aopocalipsă 151

RELIGIA ISLAMULUI 152

Viața lui Mahommed 152
Revelația din Coran 154
Ultima călătorie a lui Mahommed 154
Ultimul pelerinaj 157
Mormântul profetului 159
Caaba, locul sfânt al Islamului 162
Doctrina secretă a Islamului 164

SIMBOLISMUL INDIENILOR AMERICANI 169

Simbolismul mistic 169
Călătoria în tărâmul morților 170
Ritual despre „pipa păcii" 170
Navaho, o pictură pe nisip 172
Hiawatha, eroul indienilor americani 173
Popol Vuh, Cartea Sfântă 174
Inițierile din Xibalba 176
Fragment de ceramică indiană 177
Cele șapte zile (trepte) ale inițierii în mistere 177
Imagini cu inițiații Midewiwin 180
Misterele din Xibalba 183

MISTERELE ȘI EMISARII ACESTORA 187

Întemeietorii misterelor păgâne 187
Lanțul de aur a lui Homer 187
Hypatia 189
Însemnările lui Cebes 190

Templul lui Kronos din Atena 190
Școala Hypatiei 190
Moartea Hypatiei 191
Contele Cagliostro 192
Contele Saint Germain 195
„Divinul" Cagliostro 194
Episoade din Istoria Americii 199
Concluzie 202
Ioan și viziunea Apocalipsei 205
Intrarea în Casa Misterelor 209

BIBLIOGRAFIE 216

EDITURA ESOTERIS IAŞI

accesaţi pe internet **www.esoteris.ro**
e-mail : editura@esoteris.ro
tel. mob. 0721182620 ; 0720537972

AU APĂRUT ÎN LIBRĂRII

Cărţile scrise de Christian & Miriam Dikol

LA EDITURA ESOTERIS IAŞI

Protecţia magică
Manualul vindecătorului bioterapeut
Manual de radiestezie
Misterele Practicilor Divinatorii
Iniţiere în Comunicări Astrale
Cheile Secrete ale Iniţierii Hermetice 1
- tehnici şi metode magice complete -
Cheile Secrete Hermetice 2
- practica invocaţiilor şi conjuraţiilor magice -
Magia ţigănească şi Prezicerea viitorului
Carte de vrăji
Ceremonialuri şi ritualuri magice

NOUTĂŢI EDITORIALE

Manly P. Hall
Învăţăturile Magice Secrete
ale Tututor Timpurilor vol. 1,2,3.

Cornelius Agrippa
Cartea Filozofiei Oculte 1
Cartea Filozofiei Oculte 2

Comander X Branton
Codul Omega

ÎN APARIŢIE

1. Maeştrii Magiei Înalte - culegere de texte magice.

CĂRŢILE NOASTRE

LA DISPOZIŢIA DUMNEAVOASTRĂ

Editura ESOTERIS
oferă cititorilor
interesaţi cărţile publicate, cu reducere de preţ, în cazul în care le achiziţionaţi direct din depozitul Editurii, cu plata în numerar sau la comandă, în scris sau pe internet, cu plata ramburs.
Reducerile sunt proporţionate cu valoarea cărţilor comandate.
Peste 120 lei - 10 % .

Relaţii suplimentare la

tel. mob. 0721.182.620
tel. mob. 0720.537.972

şi prin e-mail :

editura@esoteris.ro
astralmagik@yahoo.com

ACCESAŢI ŞI VIZITAŢI

paginile noastre web de pe internet :

www.esoteris.ro
www.occultshop.biomagikstar.ro

OFERTĂ SPECIALĂ

Cititorii care achiziţionează cărţi direct din depozit beneficiază de o reducerea de 10% chiar atunci când suma cumpărăturilor nu se ridică la 120 lei.

CĂRŢI ŞI MANUALE ESOTERICE

Christian & Miriam Dikol
Cheile Secrete ale Inițieri Hermetice

CHEILE SECRETE ALE INITIERII HERMETICE 1

Operaţiile magice sunt exerciţiul unei puteri naturale, dar superioară forţelor obişnuite ale NATURII. Ele sunt rezultatul unei ştiinţe şi ale unei îndeletniciri care exaltă voinţa umană deasupra limitelor comune. Vrei să stăpâneşti peste tine şi peste ceilalţi, învaţă să vrei ! Învaţă să vrei, să afli şi să poţi ! Şi atunci când vei afla, învaţă să taci, căci tăcerea este cea mai mare putere a magului.
Preţul cărţii este de 35 lei cu TVA inclus.

Christian & Miriam Dikol
Cheile Secrete Hermetice

CHEILE SECRETE HERMETICE 2

Iniţierea în templul Lui Osiris era un antrenament treptat al întregii fiinţe omeneşti către culmile ameţitoare ale spiritului, de unde poate fi dominată viaţa. Ca să ajungi la o asemenea desăvârşire, spuneau vechii înţelepţi de atunci, omul are nevoie de o schimbare esenţială a fiinţei sale fizice, morale şi intelectuale. Ori această prefacere nu este cu putinţă decât printr-un exerciţiu simultan al voinţei, al intuiţiei şi al raţionamentului.
Preţul cărţii : 38,5 lei cu TVA inclus.

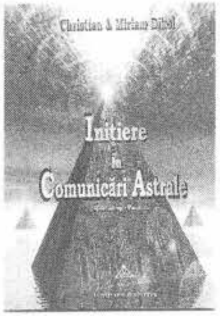

INIŢIERE ÎN COMUNICĂRI ASTRALE

este o achiziţie valoroasă pentru cititorul interesat şi îi va da satisfacţii nebănuite, Deschiderea canalului propriu de energii şi lumină cu Astralul Superior este un lucru deosebit în viaţa spiritului întrupat, conferindu-i posibilităţi nebănuite de a comunica cu confraţii săi, spiritele oamenilor liberi din Astral, de a cunoaşte mai bine Lumea spirituală şi Universul,.introducându-l în lumea iniţiaţilor Magiei Albe.
Preţul cărţii este de 32,7 lei cu TVA inclus.

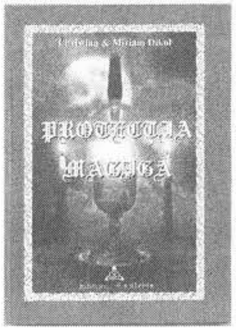

În lucrarea PROTECŢIA MAGICĂ găsiţi toate ceremonialurile şi ritualurile magice de care aveţi nevoie, pentru exorcisme şi purificări, protecţie antimalefică, refacerea stării de sănătate şi a sporului casei, influenţarea benefică a viitorului, karmei, soartei şi destinului, iubirii, căsătoriei, afacerilor. Am adunat într-o singură carte ritualurile benefice de magie albă, metodele şi tehnicile ascunse până acum publicului, şi vi le oferim ca să învăţaţi singuri cum să vă protejaţi împotriva răului malefic.
Preţul cărţii este de 29,9 lei cu TVA inclus.

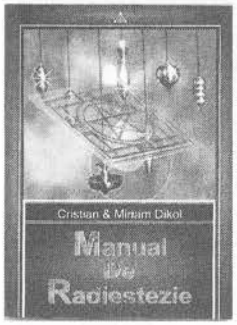

MANUAL DE RADIESTEZIE

Radiestezia este arta de a utiliza indicatoarele radiestezice (nuiaua, bagheta, pendulul, ansa şi raportorul) făcând să intervină puterea şi voinţa Spiritului pentru a descoperi tot ceea ce este ascuns facultăţilor raţionale.
Manualul este necesar pentru cei care vor să se iniţieze corect în acest domeniu, este practic şi eficient pentru întreprinzătorii care vor să acceseze necunoscutul şi întâmplările Lumii materiale şi pe cele ale entităţilor şi duhurilor Lumii Spirituale.
Preţul cărţii este de 29 lei cu TVA inclus.

Manualul Vindecătorului Bioterapeut
Ritualuri De Vindecare

MANUALUL VINDECĂTORULUI BIOTERAPEUT

Este o lucrare profesionistă din care puteţi să învăţaţi cum anume să procedaţi şi ce instrumente să folosiţi ca să deschideţi canalele de energii şi lumină cu Astralul Superior, atât de necesare vindecărilor, cum anume să faceţi purificarea şi curăţirea reţelelor energetice ale pacienţilor folosind energia vitală, să le deschideţi centrii şi porţile de vibraţie, optimizându-i, ca mai apoi să-i echilibraţi cu fluidele necesare şi să le asiguraţi protecţii energetice sigure şi calificate.
Preţul cărţii este de 35 lei cu TVA inclus.

Christian & Miriam Dikol
Misterele Practicilor Divinatorii

MISTERELE PRACTICILOR DIVINATORII

dezvăluite într-o carte specială despre divinații : astrologie, tarot, ghicit, vise, chiromanție, numerologie, pendulism, meditație, psihometrie, superstiții, spiritism, au la origine mesaje spirituale, demonstrând că orice eveniment din planul material are o semnificație.

Descifrarea viselor, metoscopia şi chiromanția, hidromanția şi ghicitul, geomanția şi cartomanția impun o atitudine specială pentru fiecare operator. Dintre toate oracolele, Tarotul este cel mai surprinzător în răspunsurile sale.

Prețul cărții : 32,7 lei cu TVA inclus.

Christian & Miriam Dikol
Ceremonialuri și Ritualuri Magice

CEREMONIALURI ŞI RITUALURI MAGICE

Majoritatea ritualurilor magice cunoscute sunt mistificări sau enigme, dar noi vom ridica, pentru prima oară, vălul sanctuarului ocult. Autorii vă oferă această lucrare îndeosebi pentru studiu şi analiză şi pentru a vă învăța cum să vă apărați de tot răul din Lume. Cartea a fost scrisă în scopul de a vă îndemna să nu folosiți magia pentru a vă răzbuna.

Prețul cărții : 35 lei cu TVA inclus.

Christian & Miriam Dikol
Magia țigănească și Prezicerea viitorului

MAGIA ȚIGĂNEASCĂ ŞI PREZICEREA VIITORULUI

Pe vremuri, vrăjitoarele se adunau la răscruce de drumuri sau pe câmpii, unde-şi fierbeau poțiunile magice, căci leacurile, filtrele de dragoste şi descântecele, făcute mai ales de sărbători, pe lună plină, precum şi apele magice făceau parte din puterea unei vrăjitoare adevărate.

Există ceva miraculos în ghicitul țigănesc. Dacă pot vrăjitoarele țigănci să prevadă viitorul celor care le solicită ajutorul, veți afla răspunsul citind această carte.

Prețul cărții : 28,5 lei, cu TVA inclus.

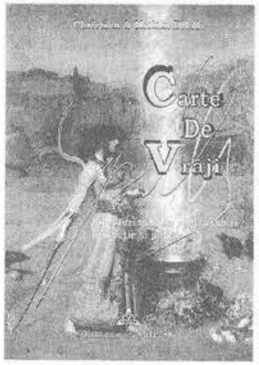
Christian & Miriam Dikol
Carte De Vrăji

CARTE DE VRĂJI

Ghicitorii şi ghicitoarele acreditate au întotdeauna o poliție secretă care-i informează despre viața intimă şi obiceiurile clienților. Ghicirea unor evenimente viitoare nu este posibilă decât pentru cei care lucrează în lumina astrală. Ghicitorul poate îmbrățişa, printr-o singură intuiție, tot ce un om a stârnit (*ură sau iubire*) în jurul lui ; el poate să-i citească intențiile în gând, poate să prevadă obstacolele ce le va întâlni în cale şi moartea violentă care-l aşteaptă.

Prețul cărții : 43,6 lei cu TVA inclus.

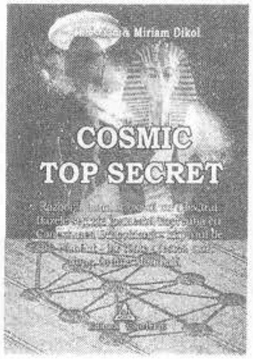
Christian & Miriam Dikol
COSMIC TOP SECRET

COSMIC TOP SECRET

De mai mulți ani, cercetătorii fenomenelor paranormale s-au devotat specializării la limita investigaților ştiințifice. Câteva dintre aceste variate cercetări din domeniile ultimei frontiere, în funcție de interesul şi de aria ce o cuprind sunt: fenomenele UFO; investigațiile psihotronice; mutilările de animale; vampirismul; oameni în negru; conspirațiile; asasinatele; societățile secrete; anomaliile subpământene; legende; mitologie; civilizațiile străvechi; anomaliile geo-magnetice; clonarea; răpirile; controlul minții.

Prețul cărții : 43,6 lei cu TVA inclus.

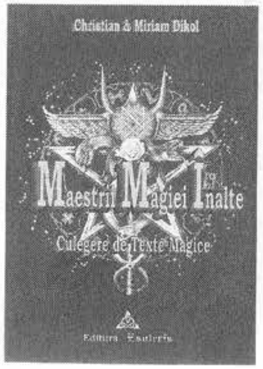
Christian & Miriam Dikol
Maeștrii Magiei Înalte
Culegere de Texte Magice
Editura Esoteris

MAEŞTRII MAGIEI ÎNALTE

- culegere de texte magice -

Neofitule, care ai început lectura acestei cărți, dacă vrei s-o urmezi până la capăt, ea va face din tine un monarh sau un smintit. Deci poți să faci cu acest volum ce doreşti, dar nu vei putea nici să-l disprețuieşti, nici să-l uiți. Dacă eşti curat, el îți va fi lumina ; dacă eşti puternic, el îți va fi armura ; dacă eşti sfânt, el îți va fi religia ; dacă eşti înțelept, el îți va conduce paşii spre înțelepciunea înaltă şi spre lumină.

Prețul cărții : 38,5 lei cu TVA inclus.

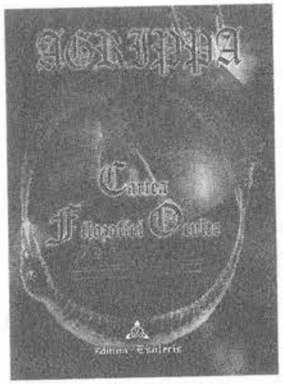
AGRIPPA
Cartea Filozofiei Oculte
Editura Ezoteris

CARTEA FILOZOFIEI OCULTE
Vol. 1
de Heinrich Cornelius Agrippa

„Numai pentru voi fii ai doctrinei şi ai învăţăturii am scris această operă. Cercetaţi atent cartea, concentraţi-vă asupra acelei intenţii pe care am presărat-o şi am strecurat-o în mai multe locuri; ceea ce am lăsat să rămână ascuns într-un loc, am arătat în alt loc, ca să poată fi înţeles de înţelepciunea voastră."
(Cornelius Agrippa)
Preţul cărţii : 38,5 lei cu TVA inclus.

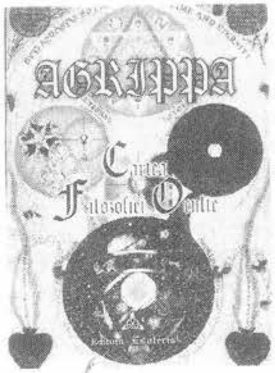
AGRIPPA
Cartea Filozofiei Oculte
Editura Ezoteris

CARTEA FILOSOFIEI OCULTE
vol. 2
de Heinrich Cornelius Agrippa

A apăra regate, a descoperi adunările secrete ale oamenilor, a învinge duşmanii, a elibera captivii, a mări bogăţiile, a procura favorurile oamenilor, a distruge bolile, a conserva sănătatea, a prelungi viaţa, a reînnoi tinereţea, a prezice evenimentele viitoare, a vedea şi a cunoaşte lucruri îndeplinite la mare distanţă, şi altele la fel, toate prin virtutea influenţelor superioare, pot părea drept lucruri incredibile.
(Cornelius Agrippa)
Preţul cărţii : 32,7 lei cu TVA inclus.

Manly P. Hall
Învăţăturile Magice Complete ale Tuturor Timpurilor

INVATATURILE MAGICE COMPLETE ALE TUTUROR TIMPURILOR
vol. 1
de Manly P. Hall

S-au scris numeroase volume şi comentarii cu privire la sistemele secrete ale filozofiei existente în lumea antică, însă adevărurile fără vârstă despre viaţă, precum şi mulţi dintre cei mai mari gânditori ai Pământului, au fost îndeobşte îmbrăcate în veşminte ponosite. Lucrarea actuală le redă strălucirea de odinioară.
Preţul cărţii : 38,5 lei cu TVA.

Manly P. Hall
Învăţăturile Magice Complete ale Tuturor Timpurilor

INVATATURILE MAGICE COMPLETE ALE TUTUROR TIMPURILOR
vol. 2

„Cartea aceasta constituie introducerea dedicată afirmaţiei că ceea ce este ascuns în imagini emblematice, alegorii şi ritualuri ale anticilor, este o doctrină secretă privitoare la misterele lăuntrice ale vieţii, doctrină care a fost conservată în totalitate într-o mică fâşie a minţilor iniţiate de la începutul Lumii. Preţul cărţii : 38,5 lei.

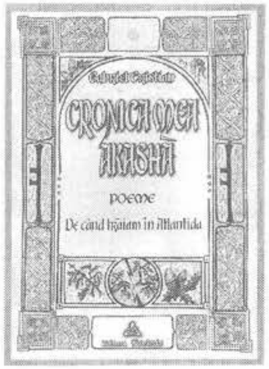
Gabriel Cristian
Cronica mea Akasha
Poeme
De când trăiam în Atlantida

CRONICA MEA AKASHA
- poeme de Gabriel Cristian -

Urmaşii lui Atlas au domnit în ţinutul Atlantida şi au reuşit să aducă prestigiul acestei ţări printr-o guvernare înţeleaptă şi multă muncă. În timp ce se bucurau de abundenţa acestei regiuni semitropice, atlanţii se ocupau cu ridicarea palatelor, templelor şi porturilor. Aceştia au făcut poduri peste ape şi au săpat un canal adânc care să lege oceanul de insula centrală, unde se aflau palatele şi templul lui Poseidon, construcţii neîntrecute în măreţie.
Preţul cărţii : 17 lei cu TVA inclus.

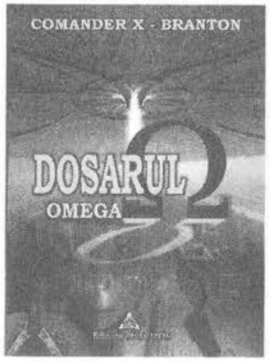
COMANDER X - BRANTON
DOSARUL OMEGA

DOSARUL OMEGA
Commander X – Branton

Reptiloizii de pe Alpha Draconis şi Rigel Orion pretind că sunt originari din vremurile preistorice şi au făcut parte din rasa reptiliană sau sauriană bipedă. Acum ei se află aici pentru a lua înapoi ,,planeta lor" de la rasa umană. Branton)

- * Bazele Naziste din Antarctica
- * Războiul tainic
- * Originea grupului
- * Discurile zburătoare germane
- * Războiul extraterestru

Preţul cărţii : 32,7 lei cu TVA inclus.